د معجزې تيره

ناول

ليکوال: موريس لبلان

ژباړه: نصير احمد احمدي

هغه کتابونه چې سمسور وويبپاڼې پرليکه کړې او يا يې پر ليکه کوي، نور څوک يې پر ليکه کول اجازه نه لري

کال: ۱۳۹۳ل

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډې خبرې:

په نوې ځوانۍ کې مې مطالعه ډېره وه، پولیسي او جینایي ناولونه مې تر نورو زیات لوستل، بیا یوه ملګري یو جینایي ناول راکړ، ومې لوست، خوند مې ترې واخیست او د کتاب له اصلي کرکتر (ارسن لوپن) سره مې مینه پیدا شوه. وروسته وپوهېدم چې ارسن لوپن د امریکایي فیلمونو د پولیسي کرکتر (جیمز باند) غوندې یو مشهور کرکتر دی او فرانسوي لیکوال (موریس لبلان) په خپلو ډېرو جینایي ناولونو کې همدا کرکتر لوبولی دی. د (موریس لبلان) نور جینایي ناولونه مې هم وموندل، ومې لوستل او خوند مې ترې واخیست.

څه موده مخکې پخوانیو خیالونو په مخه کړم، د همدې لیکوال کتابونه مې سترګو ته ودرېدل، فکر مې وکړ چې ښکلې او له پېښو ډک جینایي ناولونه یې لیکلي دي، راځه! یو ترې وژباړه.

یو خو په پښتو کې ډېر کم جینایي او پولیسي ناولونه لرو، بل به زموږ خلک د نورې دنیا له پولیسي او جینایي ادبیاتو سره اشنا شي، خوند به ترې واخلي او د جنایت او جنایتکارو نه به یې لا ډېره کرکه وشي.

که مو خوښ شو، راته ووایاست، د ارسن لوپن نور کتابونه هم شته چې په ژباړلو ارزي.

منته

نصیراحمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱ـ ورونيک د وهرژمون:
ورونيک خپلي اوښکي پاکي کړې، مخامخ ولاړې ځواني ښځې ته يې وکتل. په غريو کې يې وويل:
ـ هونوريک ، خبرو دې ووېرولم، ووايه! زما پلار دې په خپلو سترګو وليد؟
هونوريک د سارک د جزېرې يوه ځوانه ميرمن وه. دې د کاسکې د دهقانانو غوندې خبرې کولې او په څېره کې يې د معصوميت نښې له ورايه ښکارېدلې.
هغې يوه سړه سا وايسته، ويې ويل:
ـ ميرمن ورونيک، تاسو د وروستي وحشت په اړه ناخبره ياست؛ د سارک د جزيرې اوسېدونکي مرګ په خپلو سترګوويني؛ يواځې يوه مياشت مخکې جزېرې ته يو ناپېژانده کس راغی؛ دا سړی تر اوسه چا نه دی ليدلی، خو په خلکو کې ګونګوسې خپرې شوې، چې دی د هغو المانيانو له ډلې يو دی چې غلا کوي او خلک وژني. داسې ورځ دې نه وي چې د ساحل په څنډو او ځنګله کې يو ، دوه مړي ونه موندل شي.
ميرمن هونوريک غلې شوه، ورونيک ته يې وکتل ، ويې ويل:
ـ د دې جزېرې په يوه متروک کور کې د څلورو صليبونو نښه وليدل شوه؛ دا صليبونو په وينو ککړ وو؛ لاندې يې يوه جمله ليکلې وه:
« څلور صليبه ـ څلور جنازې ». په بل کور کې يې څلور کسه پر صليب راځړولي وو ، له دوی سره هم يو يادانښت پروت و: « د مړو دا شمېره بايد دېرشو ته ورسېږي ». اوس د جزيرې د اوسېدونکو په مينځ کې وحشت پروت دی؛ يوه مياشت مخکې له دې جزيرې څخه د وتلو هڅې پيل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي؛ هره ورځ ډله ډله خلک جزیره پرېږدي او په خپله مخه ځي. خلک ان له خپلو سیورو هم وېره لري. هو رښتیا، تېره اونۍ له خپلو څو ملګرو سره له جزیرې ووتم؛ سودا مو اخیسته؛ مور، پلار او وره خور مې د جزیرې په لاندېنۍ برخه کې پاتې شول، خو اوس د دوی ژوند ته کومه تمه نه لرم.

هونوریک غلې شوه، ورونیک ته یې وکتل، د هغې په سترګو کې اوښکې ځلېدلې.

ورونیک ښکلې میرمن وه؛ زیږې سترګې یې درلودې، خو په دې ښکلو سترګو کې درد او اندېښنه له ورایه ښکارېدل.

ورونیک په پېغلتوب کې تر دې لا ډېره جذابه وه؛ هغه وخت یې د بوهم په ښار کې له یوه ځوان سره وپېژندل؛ ځوان ورسکي نومېده، خو ورونیک ته یې لا په هماغه اوله ورځ خوند ورنه کړ. دا نه پوهېده چې دا ځوان خوک دی او پخوا یې څه کول، خو د ورونیک د پلار (کنت هرژمون) د ټینګار له لاسه هغې له دې ځوان سره واده وکړ. کال ووت؛ زوی یې پیدا شو چې نوم یې فرانسوا ورباندې کېښود. د ورونیک پلار او د هغې خاوند په پیل کې یو بل ته ګران ول، خو وروسته یې تر مینځ خړې اوبه تېرې شوې، ان څو ځله یې یو بل په سپکو ټکو یاد کړل.

ورونیک نه پوهېدله چې اصلي خبره څه ده؛ یوازې دومره احساس ور لوېدلی و چې د دې د خاوند او پلار تر مینځ توره پیشو تېره ده. دا وېره یې وروسته لا پسې ډېره شوه، دې ته داسې ښکارېدل چې ورسکي د دې د پلار د وژلو پلان لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا اندېښنه یې ډېر ژر په واقعیت واوښته؛ ورونیک یوه ورځ د پلار کوټې ته ورغله؛ سترګې یې رډې راوختې؛ د ورسکي په لاس کې تبره چاړه ښکارېدله. ورسکي قوي ځوان و؛ په اسانی سره یې د ورونیک پلار پر ځمکه پرېباسه او پر ټټر یې کېناست.
ورونیک چیغه کړه، خو خاوند یې د دوهمې چیغې وار ورنه کړ، درونډ سوک یې د ښځې ژامې ته سیخ شو او هغه بې سده پرېوته. کله چې یې سترګې رڼې کړې، ورسکي په کوټه کې نه و. دې په خپل پلار پسې سترګې ورغړولې، هغه کونج ته غلی ناست و. ورونیک ور وښوېده، په کمزوري غږ یې وویل:
_شکر چې ژوندی یې.
کنت هرژمون د خولې له کونج څخه په راوتلې وینه لستونی تېر کړ، په ستړي غږ یې وویل:
_هو، سا راکې چلیږي.
ورونیک وویل
_دا جنایتکار چېرته لاړ؟
_بیا به یې ونه وینې.
ورونیک په حیرانی خپل پلار ته وکتل:
_ولې؟
د پلار تندي یې ګونځې پیدا کړې:
_لورې، هیله کوم ، په دې اړه نورې پوښتنې مه رانه کوه، زما او د ورسکي تر مینځ یو وحشتناک راز دی؛ نه یې شم درته ویلی؛ بل څوک باید ورباندې پوه نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونیک یو ناڅاپه وژړل او ځان یې د پلار غېږې ته ور واچاوه.
کنت هرژمون وویل:
_نور به هغه دلته رانه شي.
ښځې په ژړا کې وویل:
_هیله کوم، علت یې راته ووایه.
پلار یې وویل:
_روسکي د بوهم د یوه پخواني پاچا کړوسی دی؛ ده د بوهم اوسني پاچا ته جاسوسي کوله او زه له څه وخته راهیسې په دې حقیقت پوه وم. ما د پوځ یوه مشر ته خبر ورکړ؛ ډاډه یم، ورسکي به تر ځلرویشتو ساعتونو ونیول شي او خپله سزا به وویني.
د ورونیک چیغو زور واخیست:
_اه، نو زما زوی فرانسوا به بې پلاره شي !
د کنتې هرژمون د تندې ګونځې لا پسې ژورې شوې:
_هو، خو نه غواړم خلک په دې پوه شي چې فرانسوا د هغه زوی دی.
ښځې په ژړا کې وویل:
_نور څه نه شې ویلئ؟
_نه، کومه بله پټه خبره نشته، خو زما او ورسکي د رازونو په اړه بله پوښتنه مه کوه، هیله کوم، که درته یې ووایم، زړه به دې له وېرې وچاودي.
سړی غلی شو، لاړې یې تو کړې؛ وینه پکې ګډه وه؛ ویې ویل:
_له دې رازونو زه په خپله هم ویرېږم؛ په موږ کې باید یو مړشي، زه یا ورسکي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونیک، د خپل پلار پښو ته ورولېده:

_اه ! پلاره، تاسو نوره هم په وحشت کې واچولم. هغه کومه پېښه وه چې تاسو دواړه يې سره دښمنان کړئ؟ هيله کوم، ووايه ! زه بايد په دې خبرو پوه شم.

کنت هرژمون سوړ اسويلی وايست:

_دا راز د فرانسې په تېر تاريخ پورې اړه لري. که ورسکي په دې مبارزه کې بريالی شي، هيڅوک به د هغه مخه ونه شي نيولای، خو خدای د وکړي چې زما اند ښننه بې ځايه وي.

_پلاره ! تا وويل چې ورسکي به زنداني شي؛ نو ولې وېرېږې؟

کنت هرژمون په خبره کې ورولوېد:

_هو، خو که له زندان وتښتي، بيا !

يوه شېبه دواړه غلي شول؛ ورونيک د ورسکي په بېلتون نه وه خپه ځکه له لومړۍ ورځې يې هغه نه خوښېده، خو د خپل زوې فرانسوا راتلونکي يې زړه خوړ.

کنت هرژمون وويل:

_ورونيک، غوږ ونيسه چې څه درته وايم.

ورونيک سرې سترګې ورواړولې.

پلار يې وويل:

_زما او د ورسکي د جګړې په اړه بايد هيڅوک هم خبر نه شي؛ پوهېږم چې ورسکي ستا خاوند دی، خو خبره خلاصه شوه؛ ته بايد د بوهم يوه لېرې پراته کلي ته لاړه شې او هلته په هغه کور کې واړوې چې ماته له نيکونو راپاتې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونیک وپوښتل:
ـ او ته؟
ـ له فرانسوا سره د سارک جزیرې ته ځم.
ورونیک په حیراني ویل:
ـ د سارک جزیره؟
ـ هو، سارک د فرانسې یو لیرې پروت ټاپو دی؛ هلته ډېر خلک نه ورځي؛ اوسېدونکي یې هم تر یونیم سلو کورنیو نه اوړي. د جزیرې ساحل له اوارو تېږو ډک دی. له لوړو ـ ژورو یې مختلفو ونو سرونه راپورته کړي؛ بس نور څه نشته، اوارې تېږې او شنه ځنګلونه؛ له همدې امله په اونۍ کې یواځې یو ځل یوه مساپر وړونکې وړه بېړۍ ورځي او بس.
ورونیک په حیرانۍ وپوښتل:
ـ خو ته ولې دې جزیرې ته ځې؟
ـ دا زما شخصي راز دی؛ په بل چا پورې اړه نه لري. فرانسوا هم ځکه راسره بیایم چې هغه ځای محفوظ او له خطر څخه خوندي دی. کېدای شي چې ورسکي د خپل زوی د تښتولو له پاره یو څه وکړي.
ـ نو زه له تاسو سره نه شم تلای؟
ـ دا بیا وروسته خبره ده، که مې وخت وموند، نو احوال به درکړم او په پته به د یو څو ورځو له پاره جزیرې ته راشې.
ورونیک غلې شوه، هغه پوهېده چې پلار یې له خپلې خبرې نه اوړي.
میاشت ووته؛ ورونیک د پلار د استولي پیغام په واسطه وپوهېده چې ورسکي نیول شوی دی. وروسته د ورونیک پلار له خپل لمسي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرانسوا سره د سارک جزیرې ته لاړ. ورونيک به هم کله کله د پلار په اجازه د زوی لېدو ته ورتله، خو هلته يې د ډېر وخت له پاره د پاتې کېدو اجازه نه درلوده.
خو ورونيک تر اوسه لا د پلار په راز نه وه پوهېدلې. يوه ورځ د ماکونوک په نوم يوه ببرۍ چلوونکي ورته وويل چې پلار يې ډېر وخت په ځنګله کې تفريح کوي او کله کله هم د جزيرې په پخوانيو ويرانو (خرابو) کې په يو څه پسې ګرځي. داسې لکه د يوه لوی ګنج په پيدا کولو پسې چې سرګردانه وي.
د کنت هرژمون کور د يوې شنې غونډۍ پر سر و؛ په دې کور کې يو بل سړی هم اوسېده؛ استفان مارکس نوميده او دا سړی د فرانسوا معلم و. کنت هرژمون په دې سړي باور درلود او د هغه له لارښونو سره سم به يې خپل پټ کارونه پر مخ وړل.
استفان مارکس يوه ورځ پر ورونيک زړه بايلود او د همدې پاکې مينې له امله فرانسوا لا ورباندې ګران شو. کنت هرژمون عاقل انسان و؛ ذهن به يې ژر خلاصېده؛ په لنډ وخت کې وپوهېد چې معلم يې پر لورمين دی. خو نه يې غوښتل چې د خپل ماموريت تر پايته رسېدو مخکې د خپلې لور د واده په اړه کوم تصميم ونيسي. ده له استفان سره ژمنه وکړه، هر وخت چې خپل هدف تر لاسه کړي، له هغه وروسته به يې له و رونيک سره د واده غم وخوري.
پنځلس کاله تېر شول؛ په دې موده کې د ورونيک زړه ته ولوېده چې پخوانی خاوند (ورسکي) به په زندان کې مړ شوی وي. خو لا هم کنت هرژمون استفان ته د دې اجازه نه ورکوله چې له لور سره يې واده وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وخت په تېرېدو سره د سارک د جزیرې سکون په نا ارامۍ بدل شو؛ په خلکو کې ګونګوسې شوې، چې په جزیره کې غله او قاتلین پیدا شوي او د خلکو مال او ژوند ګواښي. دا اوازې ورځ په ورځ ډېرېدلې ان د کنت هرژمون زړه هم وحشت ونیو؛ له همدې امله یې ورونیک ته د یو چا په لاس احوال ور ولېږه چې جزیرې ته راشي او خپل زوی فرانسوا له ځان سره بوځي.

دا احوال لېږونکې میرمن هونورین وه چې ورونیک ته یې د جزیرې د وحشت کیسې کولې. هونورین ویل:

ـمیرمن ورونیک، تاسو ډېره موده له جزیرې لیرې یاست، خو جزیره بدله شوې ده؛ هغه پخوانی امن نه دی پکې پاتې. پوهېږې! داسې ورځ دې نه وي چې یو یا دوه مړي ونه موندل شي؛ وضع خرابه ده او د حالاتو د ښه کېدو تمه هم نه لیدل کېږي. د استفان مارکس غوښتنه دا ده چې پلار دې باید جزیره پرېږدي، خو هغه سرټمبه سړی دی؛ تر اوسه یې د استفان خبره نه ده منلې.

تېره شپه له ځنګله پرله پسې ډزې راغلې؛ خلکو چیغې وهلې، خو هېڅ دومره زړه نه درلود چې ننېږدې ورشي او په دې ځان پوه کړي چې څه خبره ده. نیمه شپه مو حیرانونکې غږونه واورېدل؛ د غونډۍ له سره د ساحل څنډې ښکارېدلې.

ورونیک وویل:

ـنو په ځنګل کې غله دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه پوهېږم! تر اوسه چا نه دي ليدلي؛ څنګه به يې ويني؛ د جزيرې اوسېدونکو ته چې دزمري زړه هم ورکړي ، نو ځنګله ته د تلو جرات نه لري.

ورونيک په خبره کې ورولوېده:

ـښه، نو هغه غرونه د څه وو؟

هونورين وويل:

ـد جزېرې اوسيدونکي په بيړيو کې تښتېدل!

ـاو پلار مې پاتې شو؟

ـهو ، د خلکو په تېښته خوشاله و ، ويل يې چې ښه زيرى دى، غله به پوه شي چې په دې جزيره کې د لوټلو له پاره څه نشته، بس، دا نا اميدي به يې له دې جزيرې ورک کړي.

ـاو فرانسوا څه کوي؟

ـهغه ډېر وخت په ښکار تېراوه، استفان مارکس به تل ورسره و ، خو په وروستيو څو ورځو کې دواړه له کوره نه دي وتلي.

ورونيک سړه ساه واخيسته، ويې ويل:

ـبايد ډېر ژر جزېرې ته لاړه شم او خپل زوى وژغورم.

د هونورين سر وځړېد:

ـخو په دې شرط چې تر اوسه ژوندى وي.

ورونيک فکر په مخه کړه؛ له نيولې خبرې څخه يې داسې ښکارېدل چې ذهن يې پخوانيو خاطرو نيولى دى؛ وروسته يې سر هسک کړ:

ـڅه وخت حرکت کوو؟

ـسبا سهار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونیک وویل:
ـهونورین ! په جزیره کې وضع خرابه ده؛ موږ باید له وسلې پرته هلته لاړ نه شو؛ یو ملګری مې دی، پاتریس بلوال نومیږي. پخوانی تقاعدی افسر دی؛ هغه یو دوست لري چې دن لوی پرنا ورته وایي، خو زه ډاډه یم چې دا هماغه ارسن لوپن دی.
هونورین په حیرانۍ وویل:
ـارسن لوپن؟ هغه خو مړ شوی.
ـنه ، ارسن لوپن دومره په اسانۍ نه مري؛ په یوه میلمستیا کې مې له پاتریس بلوال او میرمن کورالي سره وپېژندل. پاتریس بلوال مهربانه سړی دی؛ ده په میلمستیا کې دن لوی پرنا راوپېژاند، ماماں کورالي ویل چې دی یو بل نوم هم لري، ارسن لوپن.
هونورین وویل:
ـښه، له دې سړي څه غواړې؟
ـپاتریس بلوال ته یو خط لیکم او هیله ورنه کوم چې مرسته راسره وکړي.
ـپه دې مانا چې ارسن لوپن د سارک جزیرې ته راغواړې؟
ـهو
ـاو که ستاسو خبره ونه مني، بیا؟
ـارسن لوپن هیڅوخت د پاتریس بلوال غوښتنه نه ردوي.
ـپه هر صورت، موږ باید سبا وخته حرکت وکړو؛ که له یکشنې خبره واوښته، بیا جزیرې ته تر بلې اونۍ کومه بېړۍ نه ځي.
ـسمه ده، همدا اوس هغه ته خط لیکم او تر سبا سهاره به هر څه چمتو وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونيک دا وويل؛ پر ځوکۍ کېناسته؛ قلم او کاغذ يې ور واخيستل؛
ويې ليکل:
ښاغلي پاتريس بلوال:
تېره اونۍ مې تاسو ته وويل چې زما پلار کنت هرژمون او زوی مې
فرانسوا د سارک په جزېره کې له خطر سره مخامخ دي؛ نيت مې دی چې
سبا سهار وخته د سارک د جزيرې په لورې حرکت وکړم، له تاسو څخه
هيله کوم چې خپل ملګري ښاغلي لوی پرنا ته ووايا ست چې د مرستې له
پاره جزېرې ته راشي.
په درنښت
ورونيک دوهرژمون

۲_ څلور صليبونه!
د هغې ورځې په سبا ورونيک له هونورين سره د ګلژمون له ځنګله تېر
شول، ساحل ته ورسېدل. ساحل ته نږدې د ځنګل په څنډه کې يو متروک
کور ښکارېده. په دې کور کې به يو وخت کب نيوونکو شپې تېرولې، خو
اوس له يوې خرابې پرته بل څه نه و.
ورونيک او د هغې د سفر ملګرې دې کور ته ورنږدې شول؛ د کور تر مخ
ګڼ نارينه او ښځې ولاړ ول؛ له وحشت وهلو څېرو يې داسې برېښېدل
چې د خوشالۍ خبره نه ده.
ورونيک له يوې ځوانې بزګرې وپوښتل:
_څه خبره ده؟
ښځې خپل سر وښوراوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ورشئ، په خپله يې وګورئ !

ورونيک او هونورين، دواړه خرابې ته ورننوتلې؛ د خلکو په مينځ کې يې لار وايسته؛ د دهليز په پای کې لنډې راتاوې شوې؛ يو ناڅاپه يې رنګونه والوتل او ځای پر ځای ودرېدې. پر مخامخ دېوال څلور صليبه ښکارېدل؛ پر هر صليب يو وژل شوی انسان ځوړند و؛ تر څنګ يې پر وينو دا جمله ليکلې وه:

«د درېشو اجسادو جزيره ـ څلور صليبه. د ا د هغو کسانو سزا ده چې غواړي زموږ په اسرارو پوه شي.»

د ورونيک لينګي ولړزېدل؛ لاس يې پر دېوال ولګاوه؛ هونورين تر مټ ونيوله او په زحمت يې له کټې ګوټې راوايسته. ساحل ته نږدې پر يوه هواره ډبره کېناستل؛ هونورين وويل:

ـ ورونيک، وګوره، څه درته وايم ! دا د خطر لومړی نښه ده؛ دا مړي بايد دېرشو تنو ته ورسيږي؛ دوی هغه کسان وژني چې پر اسرارو يې د خبرېدو هڅه وکړي. خلکو اوس دې جزيرې ته د سارک پر ځای د دېرشو جسدونو نوم ورکړی دی.

ورونيک په وېرېدلي غږ وويل:

ـ دېرش جسدونه ! څه مانا؟ دوی ولې دا اجساد په دې ويرانه کې راځړولي دي؟

هونورين وويل:

ـ دا کنډواله، د سارک جزېرې ته د تګ په لاره کې موقعيت لري؛ هر څوک چې د سارک جزيرې ته ځي، لومړی يې په دې مړو سترګې لګېږي؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چا چې دا کار کړی، غواړي خلک د سارک جزیرې ته له تګ څخه راوګرځوي،
ورونیک وویل:
_خو موږ باید خپل ځانونه جزیرې ته ورسوو.
هونورین اوبو ته وکتل؛ حرکت یې نه درلود ؛ مړې وې؛ سوړ اسویلی یې وایست:
_زه دا څلور نفره پیژنم. دوی د سارک اوسیدنکي ول؛ یوه یې هانریت نومیدله؛ د یوه کب نیونکي میرمن وه؛ خاوند به یې ډېر وخت په ځنګله کې وېدېدو. په وروستیو کې یې ویلي وو چې له ګنو ونو وېرونکي غږونه راوځي.
_بیا ؟
_نه پوهیږم. خو میرمن هانریت او درې نور کسان له شا څخه په مرمیو لګېدلي وو.
ورونیک وویل:
_اوس څه تصمیم لرو ؟
_موږ د جزیرې خواته ورځو ،خو له بېړۍ نه کښته کېږو ؛ له هماغه ځایه به استفان ته ور غږ کړو ؛ هغه به د سیند غاړې ته راشي او په خبره به ورسره پوه شو.
_که رانه غی ؟.
_نو بیا به په بېړۍ کې پاتې یو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شورماشور غږ راغی؛ پولیس ول؛ شپېه وروسته یې صلیب شوي جسدونه راکښته کړل؛ په ځانګړو ګاډیو کې یې کېښودل او له هغه ځایه یې یووړل. خلک هم وروروورو په خپلو کارونو پسې لاړل.
دوی دواړه هم په یوه کښتۍ کې کېناستلې. بېړۍ حرکت وکړ؛ هونورین وویل:
ـ د سارک په جزیره کې له څو بېوزله کب نیونکو پرته بل څوک نه دي پاتې. کنت هرژمون چې کله دې جزېرې ته راغی، د غونډۍ پر سر یې له لرګیو یو ښکلی کور جوړ ک؛ د ورځې به په همدې کور کې و، خو د شپې به له خپل لمسي (فرانسوا) سره ځنګله ته تلو.
د ځنګله په دې ویرانو کې ډېرې پلټنې شوې دي، خو تر دې دمه هېڅ هم کوم ګنج نه دی موندلی. کنت هرژمون وایي چې دا جزیره یو وخت د بوهم د پاچاهانو او شهزادګانو د اوسېدو ځای و؛ دلته لا اوس هم د پخوانیو پاچاهانو ځیني اثار ښکاري چې د ویرانو په بڼه پاتې دي.
یوه بله خبره هم ده؛ زاړه کب نیونکي وایي،چې د لوی سیند اوبه شفا بښونکې دي؛ که څوک د دې سیند یو غوړپ اوبه وڅښي، په بدن کې یې ټولې ناروغۍ له مینځه ځي؛ ما خپله څو ځله له همدې سینده اوبه څښلې دي؛ خوند یې ښه نه و، خو د پښو دردونه مې لیرې شول.
هونورین غلې شوه؛ورونیک ته یې وکتل؛ د هغې تور وېښته شمال یوې خواته اړولي وو؛ داسې ښکارېدله چې د دې خبرې نه اوري او یوازې د خپل زوی فرانسوا په فکر کې ډوبه ده. ورونیک په رښتیا هم د خپل زوی په اړه فکر کاوه، خو کله به یې په ذهن کې د استفان مارکس څېره هم راګرځېده؛ احساس یې کاوه چې هغه ورباندې ګران دی؛ د استفان

(c) ketabton.com: The Digital Library

مارکس هم دا خوښېږي، خو تر اوسه يې لا يو بل ته د مينې خبره نه وه کړې.

لمر لودلی و چې بېړۍ ساحل ته ورسېده؛ باد په ارامۍ سره لګېده؛ د ځنګله ګڼې ونې توربخونه ښکارېدلې او ځای ځای د ونو له څانګو څخه د ويرانو د زړو د بوالونو څوکې راوتلې وې.

دواړو غوږ ونيو؛ په ساحل کې چوپتيا وه، خو کله کله به د يوه حيوان کوکې ته ورته تېره غږ انګازې جوړې کړې. ټاپو داسې غلی و لکه د مرګ سيورې چې ورباندې خپور وي.

د ورونيک زړه له تشويشه ډک و. په زړه کې يې نهيلي ور تېرېدله. يوه شېبه تېرو يادونو په مخه کړه؛ کله چې به دې جزېرې ته راغله، فرانسوا به منډې ور وهلې؛ خوله به يې له خندا ډکه وه؛ د مور غېږې ته به يې په بيړه ځان ورساوه او دواړو به يو بل ښکل کړل، خو نن پر ټولو ونو وېرونکې چوپتيا پرته وه.

د هونورين په زوروره چيغه يې جتکه وخوړه:

ـ استفان.

وخت ووت، څوک ښکاره نه شول.

هونورين وويل:

ـ وړاندوينه مې سمه وه؛ ښه احساس نه لرم؛ د استفان درک نشته.

ورونيک په خبره کې ور ولوېده:

ـ ويده به وي!

هونورين سره سا واخيسته:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه، هغوی خبر وو چې موږ راځو؛ خوب ته هم ډېر وخت پاتې دی، زړه مې درېږي.
ورونیک فکر په مخه کړه ؛ تېر ژوند یې له غمونو ډک و؛ خو اوس یې هم د یوائیني زوی د مړی، ژوندي درک نه ورته مالومېده.
هونورین وویل:
ـشپه به په بېړۍ کې تېره کړو او د تیارې له ټولېدو سره سم به جزېرې ته لاړ شو.
ورونیک سترګې پټې کړې؛ له ښو یې ښېلې شوې اوښکې پر غومبرو لارې واېستې؛ ورو یې وویل:
ـسخته ده؛ له اند ېښنې به مړه شم؛ ښه به دا وي چې همدا اوس له بېړۍ کښته شو.
د بېړۍ خاوند ته غوسه ورغله:
ـزه ځان او خپله بېړۍ په خطر کې نه شم اچولی؛ همدا ماته ګوډه بېړۍ مې د اولادونو نفقه ده؛ ښه به دا وي چې شپه په بېړۍ کې تېره کړو.
دا یې وویل؛ پړی یې د یوې تیږې تر تېرې ژۍ را تاو کړ؛ کلکه غوټه یې ورواچوله.
ورونیک ټوله شپه سترګې پټې نه کړې، له ځنګله وېروونکې چیغې راتلې؛ دې یوائې ستورو ته کتل.
د سپېدو له چاودېدو سره رڼا شوه؛ د ځنګله ګڼې ونې ویرووونکې ښکارېدلې. لمر راوخوت؛ اوس نو ځنګل تر ډېره ښکارېده؛ د غونډۍ پر سر د کنټ هرژمون مانۍ ولاړه وه، خو په مانۍ کې د ژوند نښه نه مالومېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه میرمنې له بېړۍ ښخه کښته شوې؛ ورو مخکې لاړې؛ زنګنونه یې لړزېدل... په لاره کې یې هیڅوک ونه لیدل؛ ان هغه کب نیونکي هم نه ښکارېدل چې هر سهار به د سمندر خواته په ښکار پسې روان ول.

دواړه په احتیاط مخ پورته ختلې؛ مانۍ ته نېږدې یو ناڅاپه د ټوپک ډز واورېدل شو. له دوهم ډز سره د یوه چا چیغې پورته شوې. هغه مرسته غوښته. ورونیک غوږ ونیو، دا غږ د هغې د پلار کنت هرژمون و. هونورین همالته ودرېده، خو ورونیک په بیړه ځان کړکۍ ته ور ورساوه؛ سالون ته یې وکتل؛ یوه قوي سړي یې پلار ته سوکان نیولي وو. ورونیک وحشت واخیسته؛ پنځلس کاله مخکې صحنه یې بیا سترګو ته ودرېده. په همداسې یوه ورځ یې خاوند (ورسکي) د دې د پلار پر تښتو ناست ، له تېرې چاړې سره لیدلی و .

ورونیک ښنګ بدل کړ؛ بلې کړکۍ ته ور وګرځېد ؛قوي سړی د شا لخوا د ورسکي په څېر ښکارېده؛ څېره یې نه شوای لیدلی. د ورونیک په زړه کې ور وګرځېدل، چې ورسکي مړ دی؛ هغه به په زندان کې سا ورکړې وي.

وروسته یې یو ناڅاپه ټکان وخوړ:

ـ نو دا سړی څوک دی؟

په دې وخت کې کنت هرژمون چیغه کړه !

ـ ای قاتله ! که ما مړ هم کړې، بیا به هم خپل هدف ته ونه رسېږې. زه پوهېدم چې ته به دلته راځې، خو د معجزې تیږې ته به ونه رسېږې !

ورونیک له ځان سره وویل:

ـ د معجزې تیږه ! څه مانا ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډز شو ، کنټ هرژمون چیغه کړه.
ورونیک ځان کابو نه شوای کړای؛ زوروره چیغه یې له خولې راووته.
سړي مخ ور واړاوه؛کړکۍ ته راغی؛ ورونیک ته یې وکتل، په زوره یې وخندل.
سړي دروازه خلاصه کړه؛ ورونیک یې تر مټ ونیوله او په کشولو یې کوټې ته ننه ایسته. د ورونیک پښې بې سېکه وې او په وېره یې د خپل پلار جسد ته کتل. وروسته یې د مستخدمینو مړو ته هم پام شو ؛ هغوی په ګولیو ویشتل شوي وو.
سالون د سړي خندا ونیو:
ـزه دې وپیژندلم؟
ورونیک مخ ور واړاوه؛ زړه یې له ویرې خولې ته راغی؛ په زحمت یې وویل:
ـورسکي، ته !

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳ـ د مرګ غږ

ورونيک پنځلس کاله وروسته خپل خاوند ولید ؛ ورسکي نه و مړ. دا ورسکي و چې پر ټوله جزيره یې د وحشت سیورې غوړولی و.

ورسکي له شهوته ډکې سترګې د ورونيک له لوڅې غاړې نه اړولې؛ خو ورونیک د خپل پلار په وینو لړلي جسد ته کتل او پرته له دې چې څه ووايي، سر یې وځړېد. وروسته یې یو ناڅاپه پورته وکتل؛ چیغې یې کړې:

ـوو ایه ! زوی مې چېرته دی؟

ورسکي په زوره وخندل:

ـزموږ د دواړو زوی.

ـغواړم هغه ووينم.

ورسکي په ملنډو وويل:

ـبيړه مه کوه، وبه یې وینې.

ورسکي قوي سړی و ؛ د متو غوښې یې د ورزشکارانو غوندې پېچلې ښکارېدلې؛ لنډه غاړه او کوچنی سر یې درلود ؛ ککرۍ یې وړو خړو وېښتو پوښلې وه. له ښېرې څخه یې د بېرحمې ننبې له ورایه ښکارېدلې، خو له دې سره سره یې جزابې سترګې درلودې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي يوې ځوکۍ ته لاس ور وغزاوه؛ کېناست؛ بلې ځوکۍ ته يې اشاره وکړه؛ ويې ويل:
ـکېنه، زموږ خبرې به اوږدې وي.
ورونيک غولي ته کتل.
ورسکي وخندل:
ـخپل خاوند دې له پنځلسو کلونو وروسته وليد ؛ خوشاله نه شوې؟
ځواب يې وانه ورېد.
ورسکي وويل:
ـپه جزيره کې دا وحشت ما راوستی؛ ځوک چې وژل شوي؛ امر يې ما ورکړی دی؛نو ته هم بايد له ما اطاعت وکړې.
يودم پورته شو ؛ د سالون تر کونجه لاړ؛ بېرته راوګرځېد ؛ په غوسه يې وويل:
ـزما د خبرو په وړاندې مې بې اعتنا کسانو ته غوسه راځي.
ورونيک هماغسې ځمکې ته کتل.
ورسکي وويل:
ـزه يو وخت درباندې ګران وم؛ داسې نه ده؟
ورونيک پورته وکتل؛ چيغه يې کړه !
ـنه، له تا مې تل کرکه درلوده.
ورسکي وخندل:
ـدروغ وايې؛ پر تا ګران وم او هغه وخت مې د ژوند تر ټولو غوره ورځې وې چې له تا سره تېرې شوې.
ورسکي غلی شو ، خو دې سکوت ډېر دوام ونه کړ، ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته اوس هم راباندې ګرانه يې، خو حالاتو زما او ستا تر مينځ بېلتون راووست؛ ته پاک زړه لرې؛ سترګې دې لا اوس هم ښکلې او زيږې دي، خو ستا پلار مونږ سره بېل کړو؛ باور وکړه، ته نه يې ملامته؛ ته زما له پاره غوره ميرمنه وې؛ خو ستا پلار تحقير کړم؛ ويې ځورولم او ماته يې په ټينګه سترګه وکتل. د بيلتون په دې اوږده موده کې مې يوه شېبه هم له ياده نه يې وتلې.

ورسکي غلی شو؛ ورونيک ته يې وکتل؛ ويې ويل:

ـ د پلار د بد چلند له لاسه دې مجبوره شوم چې په نړيواله جګړه کې برخه واخلم، خو ژوندی راووتم؛ کله چې جګړه خلاصه شوه، بيا مې هم ستا په اړه فکر کاوه. هغه وخت مې واورېدل چې ته يواځې يې؛ پلار دې زما له زوی، فرانسوا سره ژوند کوي. فکر مې وکړ چې زما د ګرانښت له سببه به له خپل پلاره بېله شوې يې؛ خوشاله وم؛ ژوند ته مې تمه پيدا شوه، خو وروسته پوه شوم چې له پلاره بېلتون دې بل علت درلود. په دې هم وپوهېدم چې ستا پلار دې جزيرې ته د يوه لوی ماموريت له پاره راغلی و؛ ما هم په بدل نوم جزيرې ته ځان راورساوه؛ پلار مې دې څاره؛ تل وريسې وم؛ بايد پوهېدلی وای چې پلار دې په دې جزيره کې څه کوي، خو پلار دې هوښيار سړی و؛ ويې پېژندلم او د جاسوسي په تور يې زندان ته ولېږلم.

ورسکي وټوخل؛ ببرته يې خپلې خبرې وغزولې:

ـ زه د بوهم د يوه پخواني پاچا کړوسی يم، خو دوی په زندان کې له غلو او قاتلينو سره په يوه کوټه کې واچولم؛ زما د ژوند تر ټولو ښه وخت زندان رانه وخوړ. ښه شو، وتښتېدم، که نه هلته به له ډېرې خواشينی مړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای. په زندان کې په ځينو پټو رازونو پوه شوم؛ له تېښتې راپدې خوا هره ورځ د همدې رازونو په سپړلو پسې ګرځم.
ورسکي د ميز له سره له اوبو ډک ګيلاس ور پورته کړ، ويې ويل:
ـ په زړه کې مې يو پټ راز دی، خو که مې ته مينه ومنې او ګډ ژوند را سره وکړې، درته وبه يې وايم.
ورونيک په بيړه ودرېده؛ په دقت يې ورسکي ته وکتل؛ ورسکي ور نږدې شو؛ ورو يې وويل:
ـ دا موضوع مهمه ده؛ که ورباندې وپوهېږې؛ حيرانه به شې، خو لومړی دا راته ووايه چې له ما سره مينه لرې که نه؟
ورونيک کړکۍ ته کتل؛ په ذهن کې يې يو اځې د خپل زوی فرانسوا څېره ور ګرځېده.
ورسکي وويل:
ـ راځه پخوانۍ خبرې هېرې که! بيرته به له سره خپل ژوند پيل کړو.
ورونيک غلې وه.
ورسکي د هغې تر لوخ مټ ګوتې را تاوې کړې په غوسه يې وويل:
ـ بدمرغې ښځې، غوږ ونيسه! ورسکي له تا سره خبرې کوي او ته بې تفاوته يې.
ورونيک په بيړه ځان شاته کړ؛ ورسکي وويل:
ته زما ميرمن يې؛ هر څه هېر کړه؛ نه غواړم چې له تا څخه کرکه وکړم.
ورونيک په غريو کې وويل:
ـ زه ستا کنيزه نه يم.
ورسکي وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـيې، زه په ټوله نړۍ کې تر ځان لوړ کس نه وينم؛ غواړم چې زما هره خبره ومنې او له ما څخه اطاعت وکړې. ايا دا وړاندېز منې؟ ته بايد د زړه له تله له ما سره مينه ولرې. واوره! زه د نړۍ په هره برخه کې کسان لرم؛ ټول زما تر امر لاندې دي؛ کولای شم چې ان په يوه هېواد حکومت وکړم؛ نو ته هم بايد يو اځې زما تر امر لاندې واوسې!

ورونيک غلې وه.

ورسکي خپل سر وخوځاوه:

ـډېر ښه، تا تر اوسه د ورسکي اصلي څېره نه ده لېدلې؛ پښيمانه به شې.

ورسکي د اوبو غوړپ وکړ، ويې ويل:

ـته بايد په ځينو نورو خبرو هم پوه شې. د جګړې په پيل کې د مجبوريت له مخې المان ته تلم، خو مخکې تر هغه مې يو چا ته پيسې ورکړې چې ستا پلار وڅاري، خو په زندان کې يو لوی راز را معلوم شو؛ وروسته وپوهېدم چې ستا پلار هم د هماغه راز په مالومولو پسې دی. کله چې جزيرې ته راغلم، څو زاړه کتابونه مې وموندل؛ ومې لوستل؛ د راز د سپړلو په اړه ډېر څه پکې ليکلي و، خو نتيجه يې ورنه کړه؛ که په دې اسرارو پوه شم، نو ورسکي به د يوه فوق العاده قدرت خاوند شي. زه پر يوې نړۍ لاره روان يم؛ تر ما مخکې هم ډېر کسان پر دې لاره تللي دي، خو تر اوسه يې دا اسرار نه دي کشف کړي. له ما سره د دې اسرارو په پيدا کولو کې مرسته وکه؛ هغه وخت به د ملکې په څېر ژوند ولرې.

ورسکي غلی شو؛ ناڅاپه يې مېز ته سوک ورکړ؛ ويې ويل:

ـته دوه لارې لرې؛ کومه يوه يې منې؟ ملکه کېدل که پر صليب را ځوړند يدل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورونیک زړه ولړزېد.
ورسکي وویل:
_یوه د نیکمرغۍ لاره ده او بله هم د ذلت او مرګ؛ راته وواېه کومه یوه یې منې؟
د ورونیک شونډې وخوځېدې:
_مرګ
ورسکي وخندل:
_خو دومره اسانه مرګ هم نه دی.
ورونیک په خبره کې ورولوېده:
_په غلامۍ دې یې بلا وګرځي.
ورسکي چیغه کړه !
_ته به له خپل زوی سره یو ځای ومرې !
ورونیک په غریو کې وویل:
_پروا نه کوي.
ورسکي غلی و؛ وروسته یې په ټیټ غږ وویل:
_سمه ده ستا تر مخ به د فرانسوا پر غاړه چاړه راکش کړم، خو بیا هم فکر وکړه؛ تر اوسه لا وخت لري.
ورونیک خپلې سترګې پټې کړې؛ ورو یې وویل:
_وروستی ځواب مې همدا دی ! مرګ.
ورسکي چیغه کړه !
_له ما نه دومره کرکه لرې ! د ځان او یو اځیني زوی مرګ غواړې، خو ماته نه تسلیمېږې ! ته یوه مغروره او بې حیا ښځه یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي خپل سر په دواړو لاسونو کې ټينګ ونيو، ويې ويل:
ـخدايه! څه اورم! نه پوهېدم چې دا رذيله ښځه به له ما دومره کرکه ولري.
يو ناڅاپه په ګونډو شو؛ په پوست غږ يې وويل:
ـهېله کوم، اوس هم راباندې ګرانه يې؛زما وړاندېز ومنه؛ راځه له سره به يو خوشاله ژوند پيل کړو. واوره! په ماشومتوب کې مې په خپل لاس حيوانات تر غاړو نيول؛ لغتې به يې وهلې، خو سا به يې زما په لاسونو کې وخته. ښه مې په زړه دي، مور مې د اتيلا په نوم يادولم. اتيلا يوه تاريخي وحشتناکه څېره ده؛ ده په زرګونو کسان وژلي وو، خو مور مې له دې نوم څخه خوند اخيست؛ وروسته يې د مرګ نوم راباندې کېښود، خو اوس دا اتيلا د خپلې مينې په وړاندې په ګونډو دی. جلاد هېڅ وخت نه ژاړي، خو زه تا ته التماس کوم؛ ما وبښه ! ګډ ژوند به پيل کړو؛ زوی به مو هم راسره وي؛ هيڅ غم به ونه لرې.
ورونيک په حيرانۍ ورته کتل:
ورسکي په غريو کې وويل:
ـما ډېر قتلونه کړي دي؛ ويريږم، تا ونه وژنم.
ورونيک کړکۍ ته کتل.
ورسکي ته يودم غوسه ورغله؛ له خولې يې لاړې بادېدلې، چيغې يې وهلې... د سالون له يوه سره بل سر ته تلو او بېرته راتلو.
ورونيک ته نږدې ودرېد او په غوسه يې د هغې لوڅې اوږې ته ټکان ورکړ. ورونيک په بيړه شاته شوه، خو ونه توانېده چې خپله اوږه د هغه له قوي منګولو خلاصه کړي. ورسکي د لېونيانو په څېر چيغې وهلې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته نه پوهېږې چې د صليب پر سر مړينه څومره درد لري؛ راشه ما ومنه او له مرګ څخه ځان وژغوره.

ورونيک څو ځله خپلې اوږې ته ټکان ورکړ، خو د سري منګولې ټينګې وې؛ نهيلي شوه؛ غلې کېناسته. يو ناڅاپه يې اوږه وخوځوله؛ دوه ګامه شاته شوه؛ د ميز پر سر د ورسکي ايښې توپانچه يې ور واخيسته او درې پرله پسې ډزې يې وکړې. دوه ګولۍ د ورسکي له غوږه تېرې شوې او دريمه هم پر چت ولګېده.

ورسکي وخندل:

ـ ډېره بېرحمه يې !

مخکې ورغی؛ خلاصې ګوتې يې سره وروستې او ورونيک يې پر ټټر په سوک ووهله. ورونيک پر څوکۍ ورغله او ځای پر ځای کېناسته. ورسکي شاوخوا وکتل؛ پړی يې را واخيست او ښځه يې پر څوکۍ پورې کلکه وتړله. سړه سا يې واخيسته، ويې ويل:

ـ ورسکي د ښځو په لاس نه مري.

وروسته يې يو دم وخندل:

ـ خپله دې مرګ وغوښت. خو مرګ به دې اسانه نه وي؛ تر مړينې مخکې بايد شکنجه شې، وژاړې او په خپله له خدايه مرګ وغواړې، خو لومړی به د خپل ژوند يو راز درته ووايم. تر تا مخکې مې له يوې بلې ښځې سره واده کړی و. له هغې ښځې هم يو زوی لرم؛ اوس مې هماغه زوی ښی مټ دی او زما ټول اوامر پر ځای کوي. راينولډ نومېږي؛ پنځلس کاله عمر لري، خو په توره وهنه کې يې وړې ده؛ هغه بايد ستا له زوی فرانسوا سره د مرګ مبارزه وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته یې یو دم وخندل:
ـ ولې ژاړې ! تن په تن جګړه ده؛ یوه لنډه جګړه.
ورونیک په ژړا کې وویل:
ـ فرانسوا هم ستا زوی دی.
ـ خو زه له دې جګړې څخه خوند اخلم. ډاډه یم چې راینلوډ بریالی دی؛
غواړم چې ستا زوې (فرانسوا) په وینو لړلی ووینم.
ورسکې غلی شو؛ شېبه وروسته یې وویل:
ـ ښه نو ، تر اوسه لا په خپله خبره ټینګه ولاړه یې؟
ـ هو ، د تل په څېر کرکه درنه لرم.
ورسکې ټیټ شو؛ د ښځې اوږې ته یې سوک ورکړ؛ چیغه یې کړه !
ـ ستا سزا له همدې شېبې پیل شوه.
ورونیک یې تر څنګ ونیوله؛ د هغې سر یې له کړکۍ وایست، ویې ویل:
ـ وګوره، په ټوله جزیره مې ځنګه وحشت راوستی دی ! اوس دې نو د
خپل زوې فرانسوا د مرګ شاهده و اوسه. هغه به ستا د سترګو په وړاندې
ووژل شي. که ته له ما کرکه لرې، نو زما هم پر تا رحم او شفقت نه دی
پیرزو. دواړه به د سپیانو په شان له مینځه لاړ شئ.
ورسکې په بیړه د ښځې لاسونه پر کړکۍ پورې وتړل او له کوټې ووت.
د باندې یې چیغه کړه !
ـ ورسکې خپل غچ اخلي.

۴ـ د مرګ پر لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونيک يوائې وه؛ دې په راوتلو رډو سترګو د خپل پلار جسد ته کتل؛
پلار يې هم خلاصې، سپينې سترګې ورته نيولې وې. ورونيک له مړينې
نه ډارېده؛ هغې په دې اووه لس کاله کې داسې خوشالي نه وه ليدلې چې
په ژوند پورې خپل زړه وتړي، خو د خپل يوائېني زوى فرانسوا د مرګ
له لاسه يې پر زړه وبره تبرېدله. ټول بدن يې لړزې اخيستى و. اه، د مور پر
وړاندې د ځوان زوى وژنه سخته وه، خو وروسته يې په زړه کې تمه پيدا
شوه؛ ورسکي که هر څومه بېرحمه وي، څنګه به خپل اولاد وژني !
د څنګ له کوټې يې ټيټ غږونه واورېدل؛ ورونيک پوهېده چې ورسکي
له خپلو ملګرو سره خبرې کوي. ورونيک سړه سا واخيسته؛ شونډې يې
وخوځېدې:
_اه. فرانسوا ، ته چېرته يې !
له کړکۍ څخه نرى باد راته؛ اسمان شين و او د سمندر شنې ارامه اوبه
تر ليرې ښکارېدلې.د ورونيک په ذهن کې تېر وختونه ور وګرځېدل؛ يو
وخت له کوچنې فرانسوا سره د همدې سمندر پر ژۍ ارامه ګرځېدله؛
وړوکى ماشوم به يې په غېږ کې ونيو ؛ غومبرې به يې له ډېرو ښکلولو ور
سره کړل؛ خو خو شيبې وروسته به يې همدا نازولى زوى په همدې ساحل
کې وژل کېده.
د ورونيک پر اننګو تودې اوښکې راماتې شوې. ورو يې وويل:
_اه ! ګرانه فرانسوا ! مور دې وبخښه ! زه ملامته يم؛ که مې ته يوائې نه
واى پرېښى، نن به مې دا صحنه نه ليده.
په دهليز کې ګڼ غږونه واورېدل شول؛ د ورسکي غږ تر ټولو لوړ و ، هغه
ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـکارونه سم دي؛ تاسو دواړه کيڼ لور ته وګرځئ؛تاسو هم د ځنګله خوا ونيسئ؛ هر يو بايد خپله وظيفه وپيژني.
چوپه چوپتيا شوه؛ ورونيک سترګې پټې کړې، د يواځيني زوی د مرګ لېدل سخت و.
د ورسکي غږ يې واورېد:
ـمخکې راشئ؛ هماغه ځای سم دی؛ دلته ودرېږئ !
ورونيک هماغسې خپلې سترګې پټې نيولې وې.
د ورسکي خندا يې واورېده:
ـفرانسوا بايد د خپلې مور د سترګو په وړاندې ووژل شي.
ورونيک په زحمت سترګې پرانيستې؛ له کړکۍ يې د باندې وکتل؛ دوه پټ مخي کسان يو بل ته مخامخ ولاړ وو؛ په لاسونو کې يې تورې ښکارېدلې.
ورونيک چيغه کړه !
ـخدايه ! تر دې کوم بل لوی وحشت نشته.
يو بل ته مخامخ ولاړو کسانو سپينې جامې اغوستې وې؛ تر ملاوو يې چرمي کمربندونه را تاو ول؛ يواځې سترګې يې لوڅې وې.په دې دواړو ځوانانو کې د يوه مرګ حتمي و.
ورونيک ته هغه ليک ور په ياد شو چې له خپل ملګري پاتريس بلوال څخه يې د مرستې غوښتنه پکې کړې وه، خو د ارسن لوپن راتګ ته يې کومه هيله نه درلوده؛ دا پوهېده چې د فرانسوا مرګ نږدې دی.
ورسکي په زوره وخندل:
ـښه نو څه ته ماتله ياست؟ شروع يې کړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونیک ورسکي ته وکتل؛ هغه مغرور ولاړ و؛ په څېره کې یې د خپګان نښه نه ښکارېدله.

ورسکي چیغه کړه !

ـ وخت مه ضایع کوئ !

تورې وجنګېدې. ورونیک خپل بانه سره ور وستل، خو مورني احساس یې دې ته نه پرېښودله چې خپلې سترګې پټې کړي؛ بېرته یې سترګې پرانیستې؛ د یوه ځوان له مټ څخه وینو داري وهلې.

د تورو شرنګا وه؛ دواړو جنګیالیو هڅه کوله چې خپل حریف له پښو وغورزوي؛ یو ځل به یو مخکې شو بل به شاته لاړ، بیا به همدا صحنه د مقابل لوري په ګټه تکرار شوه. سپیني تورې لمر برېښولې.

ورونیک ناڅاپه یو څه ولیدل؛ د یوه جنګیالي په لاس کې دسمال و؛ دا دسمال به فرانسوا ورسره ګرځاوه. د ورونیک له سترګو اوښکې وڅڅېدې. د فرانسوا مټ ټپي و. مور چیغې وهلې ! فرانسوا... فرانسوا...

خو د تورو شرنګا د هغې تر غږه لوړه وه.

فرانسوا ورو ورو کمزوری کېده، ناڅاپه توره ترې ولوېده.

ورسکي چیغه کړه !

ـ هله نو، ډارن هلکان مې نه خوښیږي.

فرانسوا تورې ته لاس کړ او په یوه ټوپ یې ځان تر راینلود ورساوه، خو راینلوډ په چټکۍ سره ځپل ځای پرېښود او د فرانسوا توره په هوا کې پاتې شوه. ورونیک د خپل زړه دربا په خپله اورېدله؛ خپل زوی فرانسوا ته یې دعاوې کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرانسوا په چټکۍ سره توره پورته کړه؛ چمن لوند و؛ د راينلوډ پښه
وښويده او د فرانسوا توره د هغه پر سر راغله، خو مخکې تر دې چې توره
د راينلوډ سر ته سيخه شي؛د فرانسوا پر غوږ دروند سوک ولګېد ،
هلک پر ځمکه ولويد ، ورسکي په بيړه د فرانسوا پر ټټر کېناست.
د ورونيک سترګې رډې راختلې وې. هغې د ورسکي په لاس کې له نيولې
خنجر څخه سترګې نه اړولې. د ورسکي لاس په شدت سره ټيټ شو او
چاقو تر لاستي پورې د پراته ځوان (فرانسوا) په اوږه کې ننوت.
ورونيک سترګې پټې کړې؛ پر لاسونو يې زور راووست، خو پرې ټينګ
و.
له خندا ډک نږدې غږ يې واورېد:
_د فرانسوا مرګ دې په خپلو سترګو وليد ، خو ته تر اوسه لا ژوندى يې
او زړه دې نه دى درېدلى !
ورونيک سترګې پرانيستې. ورسکي په سالون کې ولاړ و.
ورونيک تو کړل، لاړې د ورسکي پر مخ ولګېدې.
دروازه وټکېده او يو په عمر پوخ سړى کوټې ته راننوت. ورسکي په
غوسه وويل:
_او تو څه خبره ده؟
د او تو ژبه بنده شوه:
_په، په، په جزيره کې يو ناشناخته سړى ليدل شوى دى.
ورسکي پر خپل مخ لستونى تېر کړ، ويې خندل:
_لکه چې بيا نشه يې، چټيات وايې !
_نه صيب ! ما په خپله وليد ؛ کونورا هم شاهد دى؛ هغه هم همالته و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورسکي د تندي ګونځې ژورې شوې:
ـ څه ډول سړی و؟
اوتو وویل:
ـ په ځنګله کې مو ولید؛ له تنې قوي مالومېده؛ کله چې يې زموږ غږ واورېد منډه يې واخيسته او په ګڼو ونو کې ورک شو.
ورونيک له ځان سره وويل:
ـ ډاډه يم، دا ارسن لوپن دی.
ورسکي وويل:
ـ ونه پوهېدی چې چېرته لاړ؟
ـ نه صيب! شايد په کومه مخروبه کې پټ وي.
ورسکي يوه شېبه غلی و؛ وروسته يې وويل:
ـ ښه نو، له دې وروسته بايد ډېر احتياط وکړو.
اوتو په وېره وويل:
ـ شايد يو نفر نه وي.
ورسکي په غوسه وويل:
ـ ورسکي ډار نه پېژني؛ که لس نفره هم وي، څه نه شي کولای. ښه ، دا وو ايه چې کونورا چېرته دی؟
ـ له پله سره و؛ د نوي راغلي سړي د پښو پلونه يې تعقيبول.
ورسکي وخندل:
ـ کونورا تکړه سړی دی؛ د دې جزېرې لويشت لويشت ځمکه ور مالومه ده؛ نه شي ترې خلاصېدای.
وروسته يې ورونيک ته وکتل؛ په ملنډو يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــښه نو په پای کې یو څوک درپسې راغی، خو ډېر ناوخته.
د اوتو غږ یې واورېد:
ــدا ښځه څوک ده؟
ورسکي په بیره مخ ور واړاوه:
ــپه تا پورې اړه نه لري!
ــخو موږ سره ملګري یو، باید پوه شم.
ورسکي چیغه کړه!
ــاحمقه! هېر دې شول، ته او کونورا ابدي بندیان وئ، خو ما له زندانه په تېښته کې مرسته درسره وکړه؛ کار مې درکړ او تاسو هم ومنله چې په پټو سترګو به زما خدمت کوئ؛ اوس په کوم جرات له خپل رییس څخه پوښتنه کوې؟ هه!
د اوتو سر وځړېد.
ورسکي د ورونیک لاسونه خلاص کړل؛ هغه یې تر مټ ونیوله او په کشولو کشولو یې تر بلې کوټې بوتله.
وخت تېر شو؛ ورونیک یوازې د فرانسوا په اړه فکر کاوه. زړه ته یې لوېدلې وه چې دا به هم په سخت مرګ مري.
شپه شوه؛ ورسکي راغی او د ورونیک سترګې یې وروتړلې.
ورسکي په لوړ غږ وویل:
ــاوتو!
دروازه خلاصه شوه؛ اوتو په وره کې ودرېد. په وېره یې وویل:
ــرییس صاحب! لا هم په خپل تصمیم ولاړ یاست؟
ــهو، خو داسې احمقانه سوالونه مې نه خوښیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوتو غلی شو.
ورسکي وويل:
_ګاډی دي راوسته؟
_هو صيب.
ورسکي او اوتو په ګډه د ورونيک پښې او لاسونه ور وتړل؛ له ځمکې يې پورته کړه او په ګاډي کې يې پرېيسته. کونورا هم راورسيد او له اوتو سره يې په ګډه ګاډی ته حرکت ورکړ. باران تېز و ؛ ګاډی په ختو او چکړو کې په زحمت مخکې تله.
ورسکي شاته وکتل؛ په غوسه يې وويل:
_دا څه دي؟
په تياره کې يې د اوتو غږ واورېد:
_صيب ! د فرانسوا وفاداره سپی په موږ پسې روان دی.
ورسکي د سپي تر ګېډې پښه لاندې کړه؛ سپی يو ګز هوا ته پورته شو ؛ پر ځمکه ولوېد ؛ کوړنچ يې وهل ؛ په پښو ودرېد او بېرته په دوی پسې روان شو.
پر لوړو غونډيو واوره اورېدله او په واوره کې د ګاډی تګ قوي متې غوښتې. وخت ووت؛ يوه باغ ته ورسېدل؛ دا باغ د ماکونوک د چمن په نوم يادېده؛ ورسکي امر وکړ چې هماغته سا سمه کړي. ټول ودرېدل؛
ورسکي وويل:
_اوتو، شراب شته !
اوتو وخندل:
_اوتو له شرابو پرته ژوند نه شي کولای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوږده بالاپوښ له جېبه يې د شرابو بوتل را وايست. ورسکي دوه درې غوړپه شراب وخښل؛ بوتل يې کونورا ته ونيو:
ـوڅښه، د يخني له پاره ښه دي.
اوتو وويل:
ـپه جزيره کې ناشناخته سړی مې له ذهنه نه وځي.
ورسکي وخندل:
ـهيڅ هم نه شي کولای.
اوتو وويل:
ـخو که ډېر وي، بيا !
ـمه وېرېږه، خطر يوازې د سيند لخوا دی، ځکه د ځنګله لاره بنده ده؛ پلونه مې هم په بمونو والوزول؛ يوازې يوه لاره شته، د ولاندوار لار، خو دا لار هم په واورو پوښلې؛ درې ورځې مزل غواړي؛ فکر نه کوم چې څوک دې ژوندی ترې تېر شي.
اوتو وويل:
ـيوه پوښتنه کولای شم؟
ورسکي وخندل:
ـاوس خو دې هم خوله نه ده ترلې، له ډېرو پوښتنو دې زړه را وخوړ.
اوتو په وېره وويل:
ـد ګنج په اړه دې څه تصميم نيولی دی؟
ورسکي له کونورا څخه د شرابو بوتل ور واخيست، غوړپ يې ترې وکړ، ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـاوتو، د تيرې د معجزې د ګنج د نوم په اورېدو ناراحته کېږم؛ ډېره خواري مو تېره کړه، خو ډاډه اوسه، نه غواړم چې د ګنج له تر لاسه کولو پرته دا جزېره پرېږدم؛ زه بايد د اووه لسو کالونو زحمت نتيجه ووينم.

ورسکي غلی شو؛ تش بوتل يې پر ځمکه واچاوه؛ ويې ويل:

ـځئ ، ناوخته دی.

ګاډی حرکت وکړ؛ واوره په شدت سره اورېدله؛ د ونو په تورو څانګو کې تېز باد ننوتی و؛ يوې، بلې خواته يې سره اړولې. پاو وروسته په ګڼو ونو کې ودرېدل. ورسکي تناب ور واخيست، يوې لوخې ونې ته چې څانګې يې مخکې قطع شوې وې، ور وخوت، په خندا کې يې وويل:

ـورونيک بايد همدلته پر صليب راوځړوو.

يو ناڅاپه غلی شو؛ غوږ يې ونيو؛ ويې ويل:

ـهلکانو! د شپيلکي غږ مو واورېد؟

کونورا له لاندې ور غږ کړل:

ـهو، شايد زموږ خپل کسان وي

اوتو وويل:

ـغوږ ونيسئ! پر ځمکه د ځنځير د کشولو غږ دی.

ورسکي له پورته لاسي بتی ور واچوله؛ په حيرانۍ يې وويل:

ـاوتو سم وايي، هلته د ونو په مينځ کې يو څه وخوځېدل.

ورسکي بتۍ مړه کړه؛ ورو يې وويل:

په لوړ غږ مه غږېږئ!

ورسکي له ونې کښته شو؛ ويې ويل:

ـاوتو! ته همدلته پاتې شه؛ زه او کونورا به شاوخوا سيمه وګورو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي پر ورونيک ور ټيټ شو ؛ د هغې ساړه غوږ ته يې خوله ور نږدې کړه؛ په ملنډو يې وويل:

ـ ملګري دې ډېر ناوخته را ورسېدل.

دواړو حرکت وکړ؛ يو ځای يې يو سپين جسم وليد ؛ مخکې ورغلل، خو سپين جسم هم په حرکت کې و ؛ ورسکي پوه شو چې انسان دی.

ورسکي او کونورا منډه ور واخيسته، خو د سپين جسم حرکت هم تېز شو. ورسکي په غوسه وويل:

ـ دا احمق ملنډې راباندې وهي.

دوی په منډه تر غونډۍ کښته شول؛ د پرېوره مسطح ځمکو ته ورسېدل؛ ورسکي ناڅاپه ودرېد ؛ ويې ويل:

ـ همدلته دی.

ورسکي بې حرکته ولاړ سپين جسم ته توپانچه ونيوله. چيغه يې کړه !

ـ حرکت ونه کړې !

ورسکي کونورا ته اشاره وکړه؛ د کونورا د توپانچې له ميل څخه دوو وتليو ګوليو د ځنګله چوپتيا ماته کړه.

ورسکي وخندل:

ـ بس ! کار يې خلاص شو.

خو سپين جسم ونه لويد. ورسکي ور نږدې شو ؛ په ونه پورې يو اغزن سپين کميس را ځوړند و.

ورسکي وويل !

ـ دا احمق څه شو !

کونورا وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـهرڅوک چې دی، په چالاکۍ کې يې تر موږ وړې ده.
ورسکي يو ناڅاپه چيغه کړه !
ـهله، ژر، منډه واخله؛ دې سړي په چل او دوکه تر دې ځايه راوستو؛
ډاډه يم چې خپله به د ورونيک ژغورلو ته ورغلی وي.
دواړو منډه کړه، خو کله چې لوخې ونې ته ورسېدل، اوتو يې په خپل ځای ولاړ وليد. ورسکي په بيړه وويل:
ـورونيک د ځان د خلاصولو هڅه ونه کړه؟
اوتو ځواب ورکړ:
ولې نه، غوښتل يې چې وتښتي، خو د تيښتې پر ځای يې يوه مرمۍ وخوړه.
ورسکي په تياره کې د ښځې پر تڼر لاس کېښود:
خير، زړه يې درېږي؛ تر اوسه لا ژوندۍ ده، خو دا بايد خپل مرګ په خپلو سترګو ووينې. راځئ! وخت کم دی؛ ورونيک بايد پر صليب راوځړوو.

۵ـ زما خواته راشئ !
په لنډ وخت کې لوخه ونه د صليب په شکل جوړه شوه، ورسکي وويل:
ـملګرو، په تاسو دواړو کې يو بايد ونې ته ور وخيژي؛ د پرې دواړه څوکې د صليب له اړخونو راتېرې کړي او لاندې يې راوغورځوي، هله نو، کونورا ! ته ونې ته په ختلو کې چټک يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب يې وانهورېد.
ورسکي وويل:
_دا کار بايد په څو دقيقو کې بشپړ کړو.
کونورا غلی و.
ورسکي وويل:
_اوتو يا کونورا ، په تاسو دواړو کې بايد يو ونې ته ور وخېژي.
بيا يې هم څه وانهورېدل:
ورسکي چيغه کړه !
_احمقانو ، زما خبره نه اورئ ! په لومړی ورځ مې غوړونه در خلاص کړي
وو چې له مانه به په پټو سترګو اطاعت کوئ.
کونورا وويل:
_موږ ستا هر امر منلی دی، خو اوس بايد خبره سپينه شي؛ په ګنج کې به
زموږ برخه څومره وي؟
ورسکي وخندل:
_په خپل رييس دومره بې باوره ياست !
د اوتو او کونورا سرونه وځړېدل.
ورسکي وويل:
_سمه ده، د معجزې تيږه يې زما ، خو تاسو دواړو ته به دوه دوه سوه زره
فرانکه درکړم.
اوتو وويل:
_موږ هر خطر ته غاړه کېښوده، خو اوس بايد سپين وغږېږو ! موږ د
معجزې په تيږه کې هم حق غواړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي وویل:

ـدا خبرې به بل وخت ته پرېږدو؛ اوس تر دې مهم کارونه لرو. بس، د ګنج تر لاسه کولو ته لنډ وخت پاتې دی؛ څو دقیقې یا هم لږ ډېر، یوازې څو ساعتونه.

اوتو وویل:

ـله کومه دومره ډاډه یې؟

ـاې احمقه! رییس دې خام کار نه کوي؛ ما دا دومره قتلونه بېځایه نه دي کړي؛ پلان لرم. ډېر ژر به د ګنج دروازې درته پرانیستل شي.

اوتو وویل:

ـهماغه دوزخي دروازې چې ماکونوک یې په اړه راته ویلي!

ـزړه دې هر نوم چې ورکوې، خو دا دروازې موږ تر ګنجه رسوي.

ورسکي غلی شو؛ پورته یې وکتل؛ لا یې هم پر مخ د واورې ساړه بخرکي لګېدل؛ ویې ویل:

ـماکونوک د دې جزېرې یو پخوانی کب نیونکی و؛ ده د ګنج په اړه له خپل پلار او نیکه ډېرې خبرې اورېدلې وې. کنټ هرژمون په دې جزیره کې کلونه تېر کړل او د ماکونوک په مرسته یې د ګنج ځینو اسرارو ته لار موندلې وه، خو ما کنټ هرژمون وواژه؛ هغه ته مې دا موقع ورنه کړه چې تر ګنجه ورسیږي؛ له ماکونوک نه مې هم په زور ځیني خبرې تر لاسه کړې؛ وروسته مې ککرۍ ور سورې کړه. زه یوازینی کس یم چې ګنج ته د رسیدو پر اسرارو پوهېږم. نو مه وېرېږئ! تاسو هر یو به د دوه سوه زرو فرانکو خاوندان شی.

اوتو وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دو که خو به نه راکوې؟
ورسکي چيغه کړه !
ـ ته خپل رييس ته بې احترامي کوې !
اوتو وويل:
ـ خو تا ژمنه کړې وه چې که ګنج پيدا شو نو د ټولو تر مېنځ به په مساوي توګه وېشل کېږي.
ورسکي په نرمه ژبه وويل:
ـ سمه ده، اوس هم په خپله ژمنه ولاړ يم.
اوتو لاس ور وغځاوه:
ـ نو زموږ حق راکړه !
ورسکي وخندل:
ـ احمقه ! تر اوسه خو لا ګنج نه دی پيدا شوی.
ته دروغ وايې، کله چې دې د ارشينان خويندې پر صليب راځړولې، په هغوی کې دې د يوې له جيبه ډکه کځوړه پيسې راوايستې، خو ځان دې غلی ونيو.
ورسکي وويل:
ـ دا واقعيت نه لري.
هوتو په خبره کې ور ولوېد:
ـ تر اوسه مو ستا هره خبره په پټو سترګو منله، خو موږ هم انسانان يو؛ پيسو ته ضرورت لرو؛ په هغه کځوړه کې سلګونه زره فرانکه ول، سم نه وايم؟
ورسکي وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـسم وايې ! خو تر اوسه مې نه دې شمېرلې !
اوتو وويل:
ـښه نو ، زموږ برخه ترې را بېله کړه.
ـکه داسې ونه کړم نو بيا ؟
ـخبره جنجال ته مه بيايه !
ورسکي وخندل:
ـورسکي داسې څوک نه دی چې له دوو نفرو وډار شي.
اوتو وويل:
ـخو موږ درې نفره يو.
ورسکي په حيرانۍ وپوښتل:
ـښه نو ، درېيم څوک دی؟
ـهغه د اسپانيول يو اوسېدونکی ځوان دی، هغه څوک چې لږ مخکې يې
سپينې جامې اغوستې وې او تا ډزې ورباندې وکړې.
ورسکي چيغه کړه !
ـنو تاسو له ما سره خيانت وکړ !
غلی شو، دی پوهېده چې خبره خرابېږي، ځکه يې جيب ته لاس کړ؛
کڅوړه يې را وايسته او پر ځمکه يې وغورزوله. ويې ويل:
ـواخلئ، ته او کونورا يې سره نيمې کړئ !
اوتو کڅوړه ورپورته کړه، ويې ويل:
ـمننه، دې پيسو په ما او کونورا پورې اړه لرله.
ورسکي په پوست غږ وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخو دا ځای د دې خبرو نه و. خیر، له دې وروسته مو نه خپه کوم؛ راځئ، تیاره ده، کار تمام کړئ.
ټولو په ګډه په ګاډۍ کې پرته ښځه ور پورته کړه او پر صلیب یې را وځړوله.
ورسکي وویل:
ـپه تاریخي کتیبو کې لیکل شوي، د ګنج دروازې هغه وخت پرانستل کېږي چې په بې پاڼو ونو باندې څلور انسانان پر صلیبونو را ځوړند شي، اوس څلور پوره شول.
نا څاپه چاودنې ته ورته لوړ غږ پورته شو؛ ځمکه ولړزېده او د ګراندن د سرک یوه برخه سپینې رڼا ونیوله.
ورسکي او ملګري یې بې حرکته ولاړ وو؛ دوی تور لوګي ته کتل چې د اور پر سر راګرځېده.
کونورا وویل:
ـوګورئ! د ګراندش د سیمې ونو اور اخیستی!
ورسکي په خوشالی وویل:
ـد ګراندیش د سیمې اور اخیستنه د معجزې د تیرې د پیدا کېدو لومړی نښه ده.
ورسکي لاسي بټۍ بله کړه؛ درې سره په بیړه لاندې لاړل، خو ډېر ژر ځای پر ځای ودرېدل؛ ځمکه چاودلې وه او رڼا له هماغه ځایه راوتله.
ورسکي وویل:
ـپه ما پسې راځئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دري سره تر ونو تېر شول؛ يو ځای ودرېدل؛ په ځمکه کې سمخې پرې
شوې وې؛ رڼا له همدې سمخو راوتله.
ورسکي وويل:
_باید یوې سمخې ته ور کښېنته شو !
خو کونورا حرکت ونه کړ.
ورسکي وويل:
_احمقه ! چانس له لاسه مه ورکوه !
کونورا په خبره کې ور ولوېد:
_ماکونوک د دې غارونو په اړه راته ويلي و چې دوزخ همدلته دی او که
څوک دې غارونو ته ورکښېنته شي، اوراخلي.
ورسکي وويل:
_ښه نو، اوس چې په شپه کې وېرېږې، دا کار به سبا ته پرېږدو. اوتو ! ته
پرېورې ته لاړ شه؛ وړې يو ؛ خواړه او شراب راوړه؛ هو رښتيا ، تبر دې هم
هېر نه شي.
اوتو په تياره کې ورک شو؛ خو کله چې بېرته راغی، باران زور اخيستی
و.
شپه يې د ماکونوک په باغ کې تېره کړه؛ سهار وخته بېرته راغلل؛د يوې
سمخې خوله يې پر تبر ازاده کړه. سمخې ته تنګې ډبريني زينې کښته
شوې وې. دري سره لاندې لاړل؛ څومره چې مخکې تلل تياره ډېرېدله؛
وروسته پراخ ځای ته ورسېدل؛ ورسکي بتۍ ولګوله؛ يودم شاته لاړ؛
غار د انسانانو له اسکليټونو ډک و.
ورسکي وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـشل پېړۍ مخکې دلته دولس کسان اوسېدل؛ دا د هغو دولسو کسانو هډوکي دي؛ دوی د پاچا مقبره ساتله؛ ورسکي له شلو پېړيو وروسته لومړنی انسان دی چې دلته راځي.
ورسکي غلی شو؛ د خپل تندي خولې يې پاکې کړې، ويې ويل:
ـپه زندان کې يوه تاريخ پوه بندي دا معلومات راکړي و چې دولسو نفرو د پاچا له مقبرې څخه ساتنه کوله. اوس مو همدا ځای پيدا کړ؛ ډاډه يم، ګنج هم همدلته دی.
ورسکي څو ګامه واخيستل؛ ډبرينه دروازه يې خلاصه کړه؛ په کوټه کې هيڅ هم نه و؛ دوهمې کوټې ته ورغی؛ بتۍ يې واچوله؛ کوټه تشه وه، يوې دروازې ته يې پام ور واوښت؛ له دروازې يې د غنو ځالې لرې کړې. د مثلث په شکل يوه درې کونجه لويه کوټه يې سترګو ته ودرېده. د کوټې له چت څخه سپينه نرۍ رڼا را لوېدلې وه. ورسکي ځير شو، چت سوری و، رڼا له هماغه ځايه راتله.
ورسکي شاوخوا وکتل؛ يو ځای ورې تيږې راټولې وې؛ د تيږو تر څنګ فلزي لکنه ښکارېدله؛ لکنه تر نيمايي پورې په ځمکه کې ننوتې وه.
ورسکي ور نږدې شو؛ پر لکنې د خاورې يوه ذره هم نه وه ناسته؛ سپينه رڼا ترې پورته کېدله.
ورسکي لاس ور وغځاوه؛ د کونورا چيغې يې ګوتې خلاصې پرېښودلې.
ـمه!
د ورسکي رنګ والوت:
ـولې؟
ـماکونوک راته ويلي و چې که څوک دې لکنې ته لاس ور وړي نو سوځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي وخندل، لکنه يې له ځمکې را وا يسته. لکنه له زرو جوړه وه، خو په سر کې يې د مار شکل ښکارېده چې له سرپو جوړ شوی و.
ورسکي په ځير لکنې ته وکتل؛ قيمتي غميو يې کمزورې رڼا کوله...
ورسکي وويل:
_دا خو به هماغه د معجزې تيره نه وي؟
ورسکي متوجه شو چې د لکنې سر تاوېږي، خلاصه يې کړه، په مينځ کې يې تيره وه. ورسکي ډبره را وايسته؛ ډبرې سره ځلا کوله؛ ورسکي په خوشالۍ چيغه کړه !
_دا هماغه د معجزې تيره ده.
کونورا په بيړه وويل:
_اورې؟
ورسکي په حيرانۍ ورته وکتل.
کونورا وويل:
_غوږ ونيسه.
يو غږ راته؛ دا غږ به کله لوړ او کله هم ټيټ شو. غږ تر ډېره د انسان زګيروي ته ورته و، خو کله کله به داسې اواز پورته شو لکه يو څوک چې په خوب کې خرهاری کوي.
ورسکي په بيړه وويل:
_دا غږ د ځنګ له کوټې راځي.
اوتو د ډبرينو مجسمو خواته اشاره وکړه؛ ورسکي د لاسي بتۍ رڼا ور واچوله؛ تر مجسمو ورهاخوا نرۍ لاره پرې وه، مخکې لاړ او زوروره چيغه يې له خولې راووته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـهلته يو انسان دى، هلئ، دې خوا راشئ !
اوتو او کونورا منډه ور واخيسته؛ د لارې د پای په لويه کوته کې يو ببر سری بوډا پروت و. ورسکي ور نږدې شو؛ بوډا خيرن ښکارېده؛ ټول مخ يې ژورو ګونځو نيولی وو.
ورسکي کېناست؛ بوډا ويده و.
ورسکي ورو وويل:
ـمعجزې پيل شوې؛ دا بوډا بايد د دې ځای کشيش وي.
اوتو وويل:
ـزه خو په هيڅ هم نه پوهېږم؛ دلته څه روان دي !
ورسکي وخندل:
ـتر اوسه خو هر څه سم دي. زنداني ملګري مې دې بوډا ته هم اشاره کړې وه.
کونورا په خبره کې ور ولوېد:
ـخو زه داسې فکر نه کوم، دا به هماغه سړی وي چې موږ يې څارلو.
اوتو وويل:
ـچټيات مه وايه. خو زه يوه شي ته حيران يم؛ دې کمزورې بوډا به څنګه ځان تر دې ځايه را رسولی وي؟
ورسکي ټيټ شو؛ د بوډا لاس يې ونيو؛ د هغه غوږ ته يې خوله ور نږدې کړه؛ ورو يې وويل:
ـزه يم.
د بوډا شونډې ورپېدې؛ څو نامفهومه تورې يې له خولې راووتل، بېرته بېسده پرېووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه شېبه چوپه چوپتيا وه؛ وروسته بوډا وويل:
راغلل، راغلل...

۲ـ ورسکي ماتې خوري:

ورسکي کونورا ته وکتل:
ـ د هغه په خبرو پوه شوې؟
کونورا د (نه) په بڼه سر وخوځاوه. ورسکي د بوډا پر اوږه لاس کېښود ، ټکان يې ورکړ؛ بوډا په پټو سترګو وويل:
ـ ارامه مې پرېږدئ !
ورسکي د بوډا سترګو ته د بتۍ رڼا سيخه کړه؛ بوډا په حيرانۍ وويل:
ـ له ما څه غواړئ؟
ورسکي د بتۍ رڼا د هغه له سترګو ليرې کړه؛بوډا خپلې سترګې ومونبلې؛ ورسکي ته يې وکتل؛ له وچو شونډو يې کمزورې خندا راووته !
ـ اه ! ورسکي، دا ته يې؟ تر اوسه لا نه يې زوړ شوى.
د ورسکي پر زړه لړزه راغله؛ دى دې ته حيران و چې بوډا يې له کومه پيژني.
ورسکي په بيړه وويل:
ـ ته څوک يې؟ دلته څه کوې؟
بوډا په کمزوري غږ وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په دې پوښتنه دې خواشينى شوم؛ ته بايد ما وپيژنې !
ورسکي په حيرانۍ ورته کتل:
بوډا وويل:
ـ پر ذهن دې فشار راوړه، زه د والدا پلار يم، هغه والدا چې ستا ميرمن وه، خو په ډېره ناخوانۍ سره دې پرېښوده.
ورسکي په خبره کې ورولوېد:
ـ خو ما تر اوسه نه يې ليدلى !
ـ سمه ده، نه دې يم ليدلى؛ خو زه ستا په اړه په ډېر څه پوهېږم؛ ته په زندان کې وې چې زه د معجزې د تيرې د ساتلو له پاره دې جزېرې ته راغلم؛ پوهېدم چې ته به يوه ورځ دلته راځې.
ورسکي حيرانې سترګې ورته نيولې وې؛ دى د بوډا په خبرو نه پوهېده.
کونورا په بيړه وويل:
ـ په وښو کې يې توپانچه پټه کړې ده ؛ ميل يې ښکاري؛ دا بوډا زموږ دښمن دى؛ بايد ووژل شي.
ورسکي فکر په مخه کړ؛ اوتو ته يې وکتل، ويې ويل:
ـ اوتو، ته څه پکې وايې؟
اوتو بوډا ته مخ ورواړاوه، ويې ويل:
ـ نوم دې څه دى؟
ـ زورډ رويد.
ورسکي وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د کشیشانو یوه ډله ده چې پر ځانونو یې د ډروید نوم ایښی؛ هغوی پیژنم؛ غلي او ګونګه ګیره خلک دي؛ یوا ځیتوب غواړي؛ دوی د دنیا له ټولو خوښیو محروم دي.
بوډا په زحمت له وښو پورته شو؛ کېناست، ویې ویل:
ـ زه ستا سو د ملنډو نه یم. بالعکس، دا تاسو یاست چې ماته اړتیا لرئ؛ وګورئ، نڅا مې هم زده ده.
بوډا په زحمت ولاړ شو د نڅا په ډول یې لاسونه پښې ووهلې.
ورسکي او د هغه ملګرو په حیرانۍ ورته کتل.
دې نڅا ته پخوانیو رومیانو د مار نڅا ویله؛ نڅاګر به په نڅا کې یو ځل مخکې لاړ بیا شاته، سینه به یې راوایسته او پر خپل ځای به په تېزۍ سره راوګرځېد.
بوډا په نڅا کې وویل:
ـ تاسو نه پوهېږئ! زه دوه زره کاله عمر لرم؛ څو سوه کاله مخکې مې پاچا ژول سزار ته هم همدا نڅا وکړه؛ چکچکې یې وهلې او زما له نڅا یې خوند اخیست.
بوډا خپله نڅا بدله کړه؛ لاسونه پښې یې پورته پورته وغورځولې، ویې ویل:
ـ دا د دېرشو مړیو د جزېرې نڅا ده؛ دا هم د څلورو صلیبونو نڅا.
یو ناڅاپه یې وخندل؛ د ورسکي تر مخ ودرېد؛ ویې ویل:
ـ وبښئ! بیځایه حرکات مې تر سره کړل، خو اوس د جدي خبرو وار دی.
ګرانه، زما ماموریت دا دی چې تا ته د معجزې تیږه در وسپارم.
ورسکي په حیرانۍ ور ته کتل. وروسته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـته ولې دا کار کوې؟
بوډا په زوره وخندل:
ـتا د معجزې د تيرې د لاسته راوړلو له پاره خلک ووژل؛ جزيره دې له وحشته ډکه کړه او اوس چې يو احمق بوډا د معجزې تيره در سپاري، خوشاله نه يې؟
بوډا غلی شو، په ځير يې ورسکي ته وکتل، ويې ويل:
ـورسکې، زه د تيرې شپې سړی يم، هغه څوک چې سپين کالي يې اغوستي و او تاسو يې پر کميس ډزې وکړې، دا زه وم چې د ځنګل د يوې برخې ونو ته مې اور ور واچاوه، اوس هم ما نه پيژنې؟
د ورسکي زړه ولړزېد، اوتو او ماکونورا يو ګام شاته شول.
ورسکي خپل زړه غټ ونيو، ويې خندل:
ـنو ته فکر کوې چې ورسکي به له تا وويرېږي؟
بوډا وويل:
ـنه، نيت مې صاف دی؛ غواړم چې د معجزې تيره تاسو ته تسليم کړم.
ـولې؟
په دې پسې مه ګرځه، خو يوه بله خبره واوره! دا تيره يو وخت د پاچا له جنازې سره دې ځای ته راوړل شوه؛ سل کاله يې وساتله، خو وروسته د بوهم د پاچاهی سلسله کمزورې شوه او د تيرې محافظين هم وتښتېدل. دا ځای تر ډېره همداسې پاتې و، خو وروسته بيا ساتونکي ورته وټاکل شول، هدف يې د بوهم د پاچا د قبر ساتنه نه وه، دوی پوه شوي و چې په دې سيمه کې د معجزې تيره پرته ده او ويرېدل چې دا ګنج د غلو لاس ته ورنه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې محافظینو کې یو هم زه وم؛ خبر شوم چې تاسو د دې ګنج په موندلو پسې جزیرې ته راغلي یاست؛ په دې هم پوهېږم چې د ورونیک پلار دې ځنګه وواژه، ان د ورونیک د صلیب د ځړولو پېښه مې هم په خپلو سترګو ولیده.

ورسکي وخندل:

_ښه نو، چې دومره مهربانه یې او له دې ټولو پېښو سره سره بیا هم مرسته راسره کوې، نو دا راته ووایه چې د معجزې تیږه چېرته ده، ها؟

ورسکي هغه تیږه د بوډا سترګو ته ونیوله چې د لکنې له مینځه یې راکښلې وه.

بوډا وخندل:

_نه، دا تیږه ما په خپله په لکنه کې کېښوده، ورته وګوره، مینځ یې مات دی.

ورسکي حیران و، خو ضرورت یې درلود چې د بوډا خبرې واوري.

بوډا وویل:

_د معجزې د تیږې ځای یوازې ماته معلوم دی.

ورسکي چیغه کړه!

_زه په تا ځنګه باور وکړم؟

بوډا وخندل:

_بله لاره نه لرې. خو زه به یو بل راز هم درته ووایم، په زندان کې درسره وم، له دې هم خبر یم چې ستا پلار او مور پر تا کوم نوم ایښی و. ستا کورنی نوم یادوم، ورسکي نه.

د ورسکي پښې ولړزېدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا د ورسكي غوږ ته خوله ورنږدې كړه؛ شونډې يې وخوځېدې؛
ورسكي لكه مار چيچلى انسان ټوپ كړل؛ په زوره يې وويل:
_ته شيطان يې، شيطان، كه نه نو له داسې رازونو څنګه خبرېدې !
بوډا وخندل:
_ښه نو ، اوس په ما باور كولاى شې؟
_هو ، له دې وروسته سره ملګرې يو ، خو د معجزې تيږه چېرته ده؟
كونورا غوښتل چې څه وو ايي، خو ورسكي خپلې وسلې ته اشاره وكړه،
هغه يې پوه كړ چې بوډا څه نه شي كولاى.
ټول له اوږده دهليزه تېر شول؛ د لاسي بتۍ رڼا په دېوال كې يوه كوچيني
سوري ته سيخه شوه. ورسكي د ډرويد (بوډا) په غوښتنه ګونډې
ووهلې، لاس يې سوري ته ور ننه ايست؛ ناڅاپه ټول د دېوال شاته لاړ، يوه
لويه كوټه ښكاره شوه؛ ډرويد وويل:
_د معجزې تيږه همدلته ده.
شېبه وروسته ټول په كوټه كې ول.
په كوټه كې نمجن بوى ته، ځاى ځاى د قبرونو زړې شناختې ولاړې وې.
ډرويد وويل:
_پوښتنه مو ونه كړه چې تر ځمكې لاندې دا كوټه ولې روښانه ده !
ټول غلي وو.
بوډا وويل:
_دا ځاى له پورتنۍ كوټې څخه رڼا اخلي؛ وګوره، د ډبرينو مجسمو له
اړخونو رڼاوې راوتلې دي؛ بله خبره ! د معجزې په تيږه كې هم دا خاصيت
پروت دى چې كوټه روښانه كړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو دم یې وخندل:
_خو د معجزې تیره په درېیمه کوټه کې ده.
ورسکي وویل:
_په موږ ملنډې وهې !
_نه، دا تیره په زیرزمیني کې موندلی شي. د دې تیرې یو ارزښت په دې کې دی چې د ګروپ په څیر رڼا خپروي. هو رښتیا ، یوه بله خبره ! دا تیره یو چا ته ژوند او مرګ، دواړه ورکولای شي.
_څنګه؟
_د والدا نوم به دې نه وي هېر، هغه هم یو وخت زما په شان د دې تیرې ساتونکې وه.
د ورسکي زړه ولړزېد:
_والدا اوس چېرته ده؟
_دلته ، د همدې تیرې لاندې ویده ده.
د ورسکي سترګې رډې راوختې:
_چټیات مه وایه !
بوډا وویل:
_زما په خبرو باور وکړه، والدا له څو پېړیو راهیسې د داسې چا په انتظار ده چې دلته راشي او ورته ووایي چې وربانديې ګرانه ده؛ هغه وخت به د معجزې تیره ورکړي.
ورسکي ته احساس ور لوېدلی و چې دا سړی ملنډې وربانديې وهي، خو د هغه ځیني خبرې رښتیا وې؛ دی باید په ځینو رازونو پوه شوی وای.
ډروید وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدا میرمن په ښکلا کې جوړه نه لري؛ که دې ولیده، په یوه نظر به زړه وربانديې وبایلې؛ دا ستا په خیر یوه ګنهګار انسان ته ماتله ده.
ورسکي پوه شو چې له خطر سره مخامخ دی، خو بیا یې هم زړه غټ ونیو.
ډروید وویل:
ـته ماشوم وې، هغه وخت دې د مور په ګوته یوه ګرانبیه ګوتمۍ وه؛ دې ګوتمۍ درې قیمتي ډبرې درلودې. رښتیا نه وایم؟
د ورسکي د تندې ګونځې سره ورغلې:
ـخو دا زموږ کورنی راز دی، ته له کومه پوهېږې؟
ډروید وخندل:
ـکه اوس هغه ګوتمۍ د والدا په ګوته وي، نو دا باور کوې چې والدا به د معجزې تیرې تاته درسپارې؟
ورسکي چیغه کړه !
ـخدایه ! د دې سړي له چټیاتو نور سترې شوم.
ډروید پر غولي پرته هواره تیږه وښوروله؛ لندې زیني وې؛ ورسکي د هغه په امر ورکښته شو؛ شېبه ورسته د ورسکي وحشتناکه چیغه پورته راوخته:
ـرښتیا دي، ګوتمۍ د هغې په ګوته ده.
اوتو او ماکونو یو بل ته په وېره وکتل.
ورسکي په یوه اوږده دهلېز کې ولاړ و؛ یوې خواته یوه ښځه پرته وه؛ حرکت یې نه درلود؛ پر ګوته یې د ورسکي د مور ګوتمۍ ښکارېدله.
له پورته یې د ډروید غږ واورېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د هغې لاس په خپل لاس کې ونیسه؛ دا باید یوه شي چې مینه ورسره لري.

ورسکي په بیړه د پرتې ښځې لاس ور پورته کړ.

ډروید وویل:

ـ د ښځې له مخه نقاب لرې کړه؛ مه ویرېږه! دا کار تر هغو قتلونو اسانه دی چې تا وکړل.

ورسکي لړزانده ګوتې ور نږدې کړې؛ د پرتې ښځې له مخه یې نقاب لیرې کړ؛ یو ناڅاپه شاته شو، پښې یې ولړزېدې او بې حرکته ودرېد.

ډروید چیغه کړه!

ـ څه دې ولیدل؟

ورسکي د لیونیانو په څیر په راوتلیو رډو سترګو د پرتې ښځې څېرې ته کتل؛ پر تندي یې مړې خولې راماتې وې.

بوډا وخندل:

ـ وګوره، څیره دې څومره بدرنګه شوې ده؛ ښه ده، والدا ویده ده؛ د هغې پټې سترګې به نور رنځ هم درکړي.

ورسکي په زحمت خپلې سربښ شوې شونډې پرانیستې، په ټیټ غږ یې وویل:

ـ ورونیک.

بوډا وویل:

ـ احمقه! بیړه دې وکړه؛ په تیاره کې دې ان د ورونیک مخ ته هم ونه کتل؛ پوهېږې؟ د ورونیک پر ځای دې یوه بله مړه ښځه پر صلیب راوځړوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي په بیره پورته وکتل؛ بوډا د پخوا په څیر کمزوری نه ښکارېده،
نیغ ولاړ و او په څیره کې یې غوسه له ورایه مالومېدله.
ډروید وویل:
ځان دې ډېر چالاکه ګاڼه؛ قتلونه دې وکړل؛ جزېره دې د مظلومو خلکو په
وینو ولړله؛ له اوله لا پوهېدم چې یو ډارن انسان یې.
د توپانچو ګیتونه کش شول؛ ډروید ور وکتل، اوتو او کونورا د وسلو
میلونه ورته نیولي وو.
ډروید په ملنډو وویل:
ـ هیله کوم، ما مه وژنئ، له یوه کمزوري بوډا څه غواړئ.
ورسکي چیغه کړه !
ـ احمقانو، ولې ماتله یاست، ویې ولئ !
له توپانچو څخه یو اځي تور لوګی راووت.
ورسکي خپله توپانچه پورته ونیوله، خو تشه وه.
ډروید وخندل:
ـ دومره ساده نه یم، مرمۍ مې ایستلي دي.
ورسکي پر زینه پښه کېښوده. یو غږ یې واورېد:
ـ حرکت مه کوه !
ور ویې وکتل.
ـ ورونیک توپانچه ورته نیولې وه.
ورسکي په بیره پورته وخوت؛ د بوډا تر څنګ تېر شو ؛ له خپلو ملګرو
سره یې یو ځای منډه واخیسته.
ډروید پسې ناره کړه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـښاغلی ورسکي ! د معجزې تیرې دې هېره شوه.

۷ـ پیاوړی حریف:

ورسکي د ډار سړی نه و، خو دې پېښو يې پر ذهن اغېزه کړې وه؛ نه پوهېده چې څه کوي او ولې له هغه ځایه راووت. په لاره کې يې ثو ځله اوتو او کونورا ته وویل:

ـورونیک مړه ده؛ ما په خپلو لاسونو پر صلیب راوځړوله.

دوی په بیړه روان ول، خو ورسکي ځای پر ځای ودرېد، ویې ویل:

ـزړه مې چوي؛ باید ډاډه شم چې هغه ورونیک وه که بل څوک؟

اوتو په خبره کې ور ولوېد:

ـنو څه کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببرته ورګرځو.
کونورا وویل:
ـ نه، هغه وسله لري.
ورسکي وویل:
ـ احمقه، ترا وسه نو هلته نه دي ماتله.
درې سره ببرته د سمځو خواته ورغلل.
اوتو وويل:
ـ وګورئ ! هغه رڼاوې نښتنه.
لاندې کښته شول، ورسکي اورلګيت ولګاوه، پر ډبرینو زینو ژېړه رڼا پربووته؛ یو دم د تیرې د ښویدو غږ راغی؛ ورسکي په بیړه پورته وخوت؛ د ببرته تګ لاره د درنې تیرې په واسطه تړل شوې وه. ورسکي تیرې ته اوږه ورکړه، خو تیره درنه وه.
د ورسکي څېره له غوسې تکه شنه شوه؛ ببرته ملګرو ته راغی، په غوسه یې وویل:
ـ په دام کې یې واچولو.
اوتو وويل:
ـ له ما سره بله توپانچه شته.
ورسکي په غوسه وویل:
ـ احمقه ! ولې دې استفاده ترې ونه کړه !
د اوتو سر وځړېد:
ـ هغه وخت وارخطا شوم، هېره مې وه.
ورسکي توپانچه ورواخیسته، مرمۍ یې وکتلې، سمې وې. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـله دې ځایه باید د وتلو لاره پیدا کړو،که نه نو هډوکي به مو همدلته وراسته شي.
کونورا خپل غاښونه وچیچل:
ـدواړه به په خپلو لاسونو ووژنم.
ورسکي وویل:
ـخو که له دې سمڅې ژوندي ووتو.
کونورا وویل:
ـماته داسې ښکارې چې دوی هم تر اوسه همدلته دي.
ـنو د سمڅې په خوله کې هغه تیږه چا کېښوده؟
ـډاډه یم، نور و ملګرو به یې دا کار کړی وي.
کونورا له جیبه یوه تېره چاړه را وایسته، پرته له دې چې د ورسکي نظر ورپوښتي، په تیاره کې ورک شو.
ورسکي او اوتو په خپل ځای پاتې شول؛ پاو ووت؛ د کونورا درک معلوم نه شو. دوی دواړه هم پسې ورغلل. ورسکي یو ځای نوک ونیو، ویې ویل:
ـاورې ! فکر کوم چې کونورا دی، بېرته زموږ خواته راځي.
غږ غلی شو ؛ مخکې لاړل؛ په یوه کوټه کې تیاره وه ؛ دومره ښکارېدل چې یو څوک پړمخې پروت و.
اوتو چیغه کړه:
ـکونورا خپل کار کړی دی؛ وګوره، د دې سړي په ټټر کې د کونورا چاړه ننوتې ده؛ لاستی یې بربښي؛ ډاډه یم؛دا د کونورا چاړه ده.
ورسکي وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ احمقه ! داسې نه ده.
ورغی جسد یې پرمخې را واړاوه؛ هوتو چیغه کړه !
ـ کونورا ! اه ! کونورا یې وژلی دی !
ورسکي خپله توپانچه له جیبه را وایسته، ویې ویل:
ـ ډروید ترموږ ډېر چالاکه دی.
اوتو په حیرانۍ سره د کونورا جسد ته کتل...
ورسکي وویل:
ـ راځه !
دواړه اوږده سالون ته ورسېدل؛ لاندې کښته شول؛ د ورسکي زړه ولړزېد ؛ ښځه پرخپل ځای پرته وه. ورسکي ور ټیټ شو ؛ سترګې یې رډې راوختې؛ د ښځې مړې ګوتې د کونورا تر چاړې راتاوې وې. ورسکي په دقت ښځې ته وکتل؛ د لاسونو په بندونو کې یې د پړې سرې نښې پاتې وې.
ورسکي وویل:
ـ دا هماغه ښځه ده چې موږ په تیاره کې د ورونیک ګومان ورباندې کړی وا و د هغې پر ځای مو پر صلیب را ځړولې وه.
ورسکي یوناڅا د ښځې له ګوتو چاړه ور واخیسته او د هغې ستونی یې ور پرې کړ؛ په غوسه یې وویل:
ـ اوس نو سمه مړه شه.
مخامخ یو سیوری راغی، ورسره یې یو ورو غږ واورېد:
ـ زه دې وپیژندلم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي مخامخ توپانچه ونیوله؛ په تیاره کې د توپانچې له خولې سره رڼا ووته، یو چا وخندل:

_ورسکي، ته هغه ثوک یې چې په دوکه پسې دوکه خورې؛ ته هغه ثوک وژنې چې مخکې دې وژلای و.

ورسکي اورلګېت ولګاوه؛ یوه ولاړ ځوان د بوال ته اوږه لګولې وه؛ ځوان متوسطه ونه درلوده، وېښته یې ژیړ او څېره یې سره ښکارېدله.

ځوان وویل:

_نوم مې ارسن لوپن دی او د اسپانیول او سیدونکی یم.

ورسکي په حیرانۍ سره ځوان ته کتل....

ځوان وویل:

_زه د کنت هرژمون د کورنۍ د ساتلو له پاره دلته راغلې یم؛ تا پیژنم؛ هغه کسان دې ووژل چې د بر دې یې نه پېژندل. بې مانا قتلونو ستا زړه سخت کړی دی، خو تر اوسه لا په دې نه پوهېږې چې ورونیک مړه ده که ژوندۍ!

ته ان دومره بې رحمه یې چې د مقتول څېرې ته هم نه ګورې؛ تا دوې ښځې درلودې؛ یوه د راینولډ مور او بله هم د فرانسوا مور. دوې ورځې مخکې دې په تیاره کې خپله لومړنی میرمن ووېشته.

د ورسکي زړه ولړزېد.

ارسن لوپن په کونج کې له پراته جسد څخه څادر لیرې کړ، ویې ویل:

_باور نه کوې؟

_ورسکي خپلې سترګې پټې کړې.

ارسن لوپن وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ تاته مې نقشه وايسته او ته مې په خپله لومه کې راګير کړې.
ورسکي چيغه کړه !
ـ له ما څه غواړې؟
ارسن لوپن وخندل:
ـ هيڅ، يوازې د کنټ هرژمون له کورنۍ څخه ساتنه کوم.
ورسکي وويل:
ـ راځه ! د معجزې تيږه به په ګډه پيدا کړو ، نيمايي شتمني يې ستا !
اوتو ته غوسه ورغله، خو څه يې ونه ويل.
ارسن لوپن وخندل:
ـ خو لومړی بايد په دې پوه شم چې فرانسوا چېرته دی؟
ورسکي غلی و.
ارسن لوپن دوهم ځل پوښتنه تکرار کړه !
ـ فرانسوا چېرته دی؟
د ورسکي په زړه کې تمه پيدا شوه؛ فرانسوا يو چاته ارزښت درلود او ده له دې موقع ډېره استفاده کولای شوای. خو بيا يې هم وويل:
ـ فرانسوا د توري وهنې په مسابقه کې ووژل شو.
لوپن وخندل:
ـ زه دومره احمق نه يم، پوهېږم چې هغه ژوندی دی.
ورسکي نه غوښتل چې په دومره اسانۍ دا چانس له لاسه ورکړي، ځکه غلی و.
لوپن شپېلکی وواهه ! له نږدې کوټې څلور وسلوال او يو په عمر پوخ سړی راغلل. په عمر پوخ سړی ګوډ ګوډ ته، يوه پښه يې له لرګي جوړه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن ورسکي ته وکتل ويې ويل:
ـ دی زما نږدې ملګری پاتریس بلوال دی.
غلی شو، پاتریس بلوال ته یې مخ ور واړاوه:
ـ ښاغلیه! د فرانسوا درک مو پیدا نه کړ؟
منفي ځواب یې واورېد.
ارسن لوپن وویل:
ـ نور پوځیان په بېړۍ کې دي؟
هو.
ارسن لوپن سر تېرو ته وکتل:
ـ ورسکي او د هغه ملګری ګراشن ته بوځئ، هلته يې وساتئ.
اوتو او ورسکي تر متهو ونيول شول.
له سالونه بهر يوه زينه ولاړه وه، خو ارسن لوپن تر ځو سمځو تېر شو او د ځکمې سر ته راوخوت. ډله د باغ خواته لاړه او هغې ونې ته ورسېدل چې ورسکي د ورونيک پر ځای د خپلې پخوانۍ ميرمنې مړی پرې راځړولی و.
ارسن لوپن يو ځای ودرېد، ورسکي ته يې وکتل، ويې ويل:
ـ ستړی شوې؟
د ورسکي سترګې سرې وې.
ارسن لوپن وويل:
ـ دې ونې ته وګوره! کله چې تېره شپه تاسو د خپل جنايت په اړه غږېدی اومړې مو شمېرل، ما له موقع استفاده وکړه او ورونيک مې له دې ځايه وتښتوله. هلته وګوره! هغه ځوک چې پر سړک را روان دی، پيژنې؟ دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرې هم ستا د قربانيانو له ډلې څخه يو دی. دا سړی دې لومړی د مرګ په خونه کې بندې کړ؛ بيا دې خپل زوی راينولډ ته امر وکړ چې سينډ ته يې واچوي؛ دا کس د فرانسوا ښوونکی استفان ماروکس دی، خدای ژوندی وساته.

ماروکس را ورسېد؛ ورسکي ته يې په ژامه دروند سوک ورکړ، لوپن وويل:

_مه! اوس يې وخت نه دی؛ ورسکي به خپله سزا ووينې.

ورسکي په کرکه استفان ماروکس ته کتل؛ دی د ورونيک او د دې سړي له مينې څخه خبر و.

ارسن لوپن ورسکي ته ور نږدې شو، ويې خندل:

_د ښاغلي استفان ماروکس په ژوندي پاتې کېدو حيران يې! په دې ورځو کې مړي هم ژوندي کېږي.

ارسن لوپن ماروکس ته وکتل:

_فرانسوا مو پيدا نه کړ.

_نه

_په کوم ځای مو شک هم رانه غی، سمڅه، غار يا بل څه؟

د استفان ځواب منفي و.

ارسن لوپن بېرته ورسکي ته ور نږدې شو، په غوسه يې وويل:

_د فرانسوا د ځای د ښودلو په مقابل کې څه غواړې؟

ورسکي ځمکې ته کتل...

ارسن لوپن له جېبه يو کارت را وايست، د ورسکي سترګو ته يې ونيو، ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدا سړی د فرانسوا بیه پرې کوي، ووایه، څومره پیسې غواړې؟
ورسکي په حیرانۍ وویل:
ـدا خو د فرانسې د ولسمشر موسیووالانګای کارت دی، هغه ولې له دې قضیې سره دلچسپي ښيي؟
ارسن لوپن وخندل، له جیبه یې یو بل سور رنګه کاغذ را وایست، ویې ویل:
ـوخت مه ضایع کوه، دا کاغذ ولوله.
ورسکي په لړزانده ګوتو کاغذ ورواخیست، لیکلي و:
د فرانسې د دولت نږدې ملګری پاتریس بلوال او ارسن لوپن د ورسکي د نیولو ماموریت لري.
د ورسکي خوله وازه پاتې وه.
ارسن لوپن لاس ور وغزاوه، کاغذ یې ورنه واخیست؛ څیرې یې کړ او ټوټې یې باد ور سره یووړې؛ ویې ویل:
ـزه په هیڅ دولت پورې نه یم تړلی؛ دا کاغذ مې ځکه در ښکاره کړ، چې ستا نیول څومره مهمه دي؛ نو زما خبره ومنه! له دې ځایه نه شې تښتېدلی؛ د فرانسوا د خوشې کېدو په مقابل کې څه غواړې؟
ـفرانسوا مړ دی.
ـدروغ وایې!.
ورسکي غلی شو، یودم یې وویل:
ـد معجزې تیږه !
ـامکان نه لري، زه به فرانسوا په خپله پیدا کړم.
ورسکي وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـکه یې پیدا هم کړی، نو یواځې به یې بې روحه جسد په لاس درشي.
ـولې؟
فرانسوا له پرون راهیسې نه اوبه څښلي او نه یې هم څه خوړلي دي؛ که زما شرط و نه منې؛ هلکی به له تندې مړ شي.
ورسکي وروستی جمله په ډېره بې رحمي سره ادا کړه.
ارسن لوپن وویل:
ـته خپل زوی په خپل لاس نه شې وژلای.
د ورسکي له خولې وحشیانه خندا راووته:
ـنه، ماته یې مرګ ډېر اسانه دی، فرانسوا به هم د نورو په څېر مړ شي.
استفان سوک جوړ کړ، خو ارسن لوپن د هغه مخې ته ودرېد.
ارسن لوپن د یوه سر تبرې له ملا پړی ور خلاص کړ؛ ورسکي یې د صلیب په بڼه په ونه پورې کلک وتاړه؛ د ورسکي پښې له ځمکې یوه لوېشت پورته وې.
ارسن لوپن وویل:
ـاوس به پوه شې چې دا ډول مرګ څومره دردونکی دی.
پړي د ورسکي پر متو ، غاړه او پښو فشار راوړی و، خو ورسکي ځان داسې وښود چې تسلیمدونکی نه دی؛ سترګې یې اسمان ته وراړولې، شونډې یې وخوځېدې، داسې لکه وروستۍ دعا چې کوي.
ارسن لوپن ور مخته شو؛ د ورسکي ټټر ته یې سوک ورکړ؛ ویې ویل:
ـاې قاتله! یوه زوی دې بل زوی په توره وواهه، خو پوهېږم چې فرانسوا لا تر اوسه ژوندی دی؛ که مرسته ورسره ونه شي، تږې او لوږه به یې ووژني. ووایه! فرانسوا دې چېرته پټ کړی دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتریس بلوان وویل:
ـ ورسکي به اقرار ونه کړي.
ارسن لوپن په خپلو ژېړو وېښتو کې ګوتې تېرې کړې؛ لاندینۍ شونډه یې په غاښونو کې ټینګه کړه، ویې ویل:
ـ نه، د پړي درد تر یوه ساعته ډېر نه شي زغملای؛ په خپله به هر څه ووایي.
لوپن ورسکي ته ورنږدې شو، چیغه یې کړه:
ـ که د فرانسوا ځای راوښيي په خپل شرافت قسم خورم، ازاد یې!
د ورسکي غاښونه له ډېره درده سره وجنګېدل، په زحمت یې وویل:
ـ هغه باید مړ شي.
پانې وخوځېدې؛ سرتېرو د خپلو ټوپکو خولې ونو ته ور واړولې؛ له ګڼو پاڼو یو کوچینی سپی راووت. استفان په خوشالۍ وویل:
ـ دا د فرانسوا سپی دی.
سپی د ارسن لوپن خواته ورغی؛ لکۍ یې ووهله؛ لوپن سپی ور واخیست؛ هغه یې ټینګ په غېږ کې ونیو.
استفان په حیرانۍ وویل:
ـ دا سپی تا څنګه پېژني؟
ارسن لوپن وخندل:
ـ د فرانسوا د موندلو له پاره باید په ځینو حقایقو وپوهېږئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹_ د بوهم د پاچا تیره
ارسن لوپن ورسکي ته وکتل په زوره یې وخندل:
_فکر مې کاوه چې تر ما هوښیار یې، خو داسې نه ده.
ارسن لوپن پر یوه ړنګه ونه کېناست، ویې ویل:
_یوه کیسه به درته ووایم. د مسیح له میلاده ۱۳۲ کاله وړاندې په نړۍ کې یوه حیرانوونکې پېښه رامینځته شوه ؛ د پېښې ځای د اروپا ریو ښارو ؛ دې ښار ته یې بوهم یا بوهیما ویل.
د پېښې ځای د (ژاکي مې ستال) کوچینی ښار ښودل شوی دی. د دې ښار د لوی سیند پر دواړو غاړو یوه لویه قبیله اوسېده. یوه ورځ په دې قبیله کې جنګ ونښت ؛ دوی سوله خوښوونکي خلک وو ؛ د جنګ په علت نه پوهېدل؛ نارینه وو تورو ته لاس کړ او ښځو هم د کورونو د وسایلو په راټولو بوختې شوې، خو د هماغه ورځې په مازدیګر د قبیلې مشران د الب د سیند پر غاړه سره راټول شول ؛ تر سهاره یې د سولې په اړه خبرې وکړې.
سهار د پاچا دوې بېړۍ راورسېدې؛ د قبیلې مشران او د پاچا استازې په یوه لویه بېړۍ کې سره راټول شول ؛ د قبیلې مشرانو سوله وکړه، خو د پاچا استازو بله غوښتنه لرله. دوی غوښتل چې د قبیلې د ځوانانو په مرسته پر ګاونډیو هېوادونو یرغل وروړي.
هغه وخت په اروپا کې وړو حکومتونو واک درلود ؛ هر یوه به پر بل حمله کوله او خپل قلمرو به یې پراخاوه. دا قبیله وږې وه ؛ د ژوند له پاره یې باید یو څه موندلي وای؛ په جګړه کې ډېر غنیمت په لاس ورته، ځکه یې دا وړاندیز ومانه. هغه وخت به د جنګ له پاره ټوله قبیله (واړه، زاړه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې او نارينه) تلل ؛ له همدې سببه به يې د قيمتي جواهراتو په شمول
د کور ټول وسايل ورسره وړل. د دې قبيلې په جواهراتو کې يوه مثلث
شکله تيږه وه چې دې قبيلې ته يې تر هرڅه ډېر ارزښت درلود.
د قبيلې ټول اوسيدونکي په جنګي بېړيو کې سپاره شول؛ کله چې د سر
کشتۍ د درې نيمايي ته ورسېده، يوه مشر يوه پرده ليرې کړه او يوه
ځلېدونکې تيږه ښکاره شوه. دا تيږه دوه متره پلنه او دوه نيم متره اوږده
وه ؛ د تيږې پر لېدو ټولو تيږې ته سجده وکړه او د خوشالۍ غږونه پورته
شول.
د پوخ مشر يوه لکنه ور واخيسته او ويې ويل چې دا لکنه او تيږه د يوبل
له پاره مهم دي او يو بل ته قدرت ور ښښي. دا دتيږه موږ ته په جګړو کې
پياوړتيا راکوي.
دې تيږې جادويي قدرت درلود او د هغه وخت فيوډالانو هڅه کوله چې دا
تيږه تر لاسه کړي. اوونۍ تېرې شوې؛ دې قبيلې په سمندر کې خپل سفر
ته دوام ورکړ؛ ډېرې سيمې يې ونيولې او يوه ورځ د اسکاندينيا يوه
ساحل ته ورسېدل.
دوی غوښتل چې دا تيږه په يوه مطمين ځای کې پټه کړي، خو دا ساحل
ښه نه شو ورته ښکاره ؛ له همدې امله ايرلنډ ته ورسېدل. دو ی هماغه
ځای د اوسېدو له پاره غوره کړ؛ وخت ووت؛ د پوخ مشرمړ شو او د هغه
لمسي د خپل نيکه ځای ونيو.
يوه ورځ يوه ګاونډي پاچا له دوی سره يو تړون لاسليک کړ، د دې تړون له
مخې بايد دواړو حکومتونو پر دربيم حکومت يو ځای جنګ پيل کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای؛ دوی دا تیره یوې جزېرې ته یووړه ؛ دې جزېرې دیرش پلنې ډېرېنې تختې او قوي پلونه درلودل.
کلونه ووتل؛ دا تیره په همدې جزیره کې ساتل کېدله، خو جزیره د ژرمن د وحشي قبیلې تر تهدید لاندې راغله؛ د پوځ او قبیلې مشرانودومره وخت ونه موند چې تیره له جزېرې څخه انتقال کړي ؛ تیره په جزیره کې پاتې شوه.
کال وروسته د پوځ او قبیلې تر مینځ اختلاف راغی؛ په خپل مینځ کې یې سختې جګړې وکړې ؛ په دواړو لورو کې ډېر کسان ووژل شول او تیره ورو ورو له ذهنونو ووته.
ارسن لوپن غلی شو، سګرټ یې ولګاوه ؛ ورسکي ته یې وکتل ؛ ویې خندل:
_دا جزیره د سارک جزیره وه ؛ هغه جزیره چې زه او ورسکي پکې یوو.
پېړۍ ووتې؛ په دې تیرې پسې ډېر کسان وګرځېدل، خو پیدا یې نه کړه.
دې تیرې زما پام هم ځانته ور واړاوه؛ څیړنې مې وکړې ؛ په هماغه لومړیو کې دې نتیجې ته ورسېدم چې دا تیره باید د ګراندیش او کالوفلورې د باغ په مربوطاتو کې وي، ځکه دا پخوانۍ خرابې وې او ماکونوک هم په دې اړه معلومات راکړي وو.
ماکونوک په دې عقیده و ، چې د ګراندیش د چینې اوبه شفا بښونکې دي؛ تیره هم په هغه ځای کې ده چې دا اوبه سرچینه ترې اخلي. دی په دې باور و چې دا تیره د هر ډول ناروغیو علاج کولای شي او له همدې سببه یې دې تیرې ته د مرګ او ژوند نوم ورکړی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماکونوک له پخوا راهیسي په دې تیره پسې ګرځېده؛ یوه ورځ یې په یوه سمڅه کې یوه زړه کتابچه وموندله؛ له لیکنو یې داسې ښکارېده چې دا کتابچه د هماغه پوځ د مشر یا داښتونه دي. په دې کتابچه کې پر صلیب د ځلورو ښځو د راځړولو او دېرشو جنازو یادونه شوې وه، خو روښانه مفهوم نه ترې اخیستل کېده.

ماکونوک به خپل ټول معلومات له کنټ هرژموند سره شریکول، تر څو چې ورسکي دې جزیرې ته راغی او دواړه یې ووژل.

ارسن لوپن غلی شو؛ نیم سوخته سګریټ یې د بوټ تر تلي لاندې کړ؛ ورسکي ته یې وکتل، ویې خندل:

_فکر کوم چې ترلې اندامونه دې ورو ورو بې حسه کېږي.

ورسکي په غوسه ورته کتل او له درده یې خپله لاندینۍ شونډه پر غاښونو کلکه نیولې وه.

ارسن لوپن وویل:

_اوس هم نه غواړې چې د فرانسوا ځای راوښیې؟

د ورسکي په سترګو کې غوسه ښکارېدله.

ارسن لوپن وویل:

_غوږ ونیسه! پنځه دېرش کاله مخکې د بوهم په ښار کې یوې ښکلې ځوانې ښځې ژوند کاوه. دا ښځه د یوه بیروتي پروفیسور معشوقه وه؛ پروفیسور د دې ښځې په برکت د بوهم له دوهم پاچا سره وپېژندل. دی هوښیار سړی و؛ ډېر ژر یې د بوهم د پاچا پام ځانته ورواړاوه.

پروفیسور له خپلې معشوقې سره واده وکړ او د ورسکي په نوم یې یو وحشي انسان نړۍ ته راووړ. ورسکي ورو ورو لویېده؛ یوه ورځ یې مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

له یوه حیرانونکي راز څخه خبر کړ؛ زوی ته یې وویل چې د سارک په جزېره کې یوه قیمتي ډبره پرته ده او که ته دا تیږه تر لاسه کړې نو د بوهم پاچا به شې.
ورسکي لوی شو؛ خو نا ارامه ذهن یې دې تیږې په مخه کړی و؛ ورسکي په نړیواله جګړه کې ګډون وکړ او له جګړې وروسته زندان ته ولوېد، خو لا یې هم د معجزې تیږه په یاد وه. ورسکي له زندانه وتښتېد؛ د سارک جزېرې ته راغی او په ټوله جزیره کې یې وحشت خپور کړ.
ورسکي خپلې لومړنۍ میرمنې الفرایډ ته دنده ورکړه چې کنت هرژمون وڅاري او کله چې جزېرې ته د خپلې دویمې میرمنې ورونیک له راتګه خبر شو، پرصلیب د هغې د ځړولو فکر په مخه کړ.
ورسکي به ډېر وخت له خپلې لومړنۍ میرمنې او ملګرو سره د ویرانو په سمڅو کې تېراوه؛ دوی زحمت وایست او په دې یوه شول چې د معجزې د تیږې د لاسته راوړلو لومړنی شرط په صلیب د څلورو ښځو راځړول دي.
خو ماکونوک د دوی په راز وپوهېد او په دې هڅه کې شو چې دوی ته دوکه ورکړي.یوه شپه سمڅې ته ورغی او په پټه یې د ورسکي او د هغه د ملګرو جلسه ولېده. ده د تیږې د پیدا کېدو په اړه غلطه نقشه وایسته او کاغذ یې تر خاورو لاندې کړ؛ دا نقشه د ورسکي لاس ته ولوېده؛ هغه دوکه وخوړه او په تقلبي نقشه یې باور وکړ، ځکه د یو څه مودې له پاره په نورو خرابو کې ګرځېده.
ما دا هر څه د ماکونوک د خاطراتو په کتابچه کې ولوستل.
ارسن لوپن د خپل بالاپوښ له جیبه یوه زړه کتابچه را وایسته، ویې ویل:
_خو دا اصلي پاڼې دي؛ غوږ ونیسه! ځینې برخې به یې درته ووایم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـد سارک په جزېره کې به وحشت خپور شي؛ د مرګ کوټه، پر صليب را ځړول شوي ځلور ښځې، اور او حيرانونکي غړونه، د معجزې تيږه چې هم مرګ ورکوي او هم ژوند ښونکې ده...

دا پېښې وړاندې د دې تيږې د ترلاسه کولو له پاره د پوځ د يوه مشر شرطونه دي، خو ورسکي په دې خرافاتو باور وکړ او جزېره يې په وحشت بدله کړه.

۱۰ـ ورسکي د تقدير استازی:

ارسن لوپن ورسکي ته وکتل او چيغه يې کړه !

ـ ته يو جنايتکار يې؛ د ورونيک رهنما (هونوريک) دې هم ووژله.

د ورونيک زړه ولړزېد.

ارسن لوپن وويل:

ـ خو يوه خندونکې خبره پاتې شوه، ډروېد.

شونې نه وه چې ډروېد او ارسن لوپن دې يو کس واوسي او په يوه وخت دې د دوو کسانو رول ادا کړي؛ زوړ ډروېد له پخوا راهيسې په دې جزېره کې ژوند کاوه؛ تا د ډروېد ځوانه لور ووژله او ډروېد د غچ اخيستلو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تکل کې شو؛ هغه د سارک د جزیرې ټولې سمڅې او خرابې پېژندلې؛ ته یې ځارلې او د غچ اخیستلو په موقع پسې ګرځېده؛ کله چې دې جزیرې ته راغلم، ډروید مې ولېد؛ پوه شوو چې دواړه یو هدف لرو.
ما د ډروید په مرسته ستا د لومړنۍ ښځې الفریډ جسد وموند؛ ډروید راته وویل چې دا ښځه په تا پسې ګرځېده او غوښتل یې چې خپل زوی وویني؛ خو ستا ملګرو په تیاره کې ډزې ورباندې وکړې او مړه شوه؛ تاسو دومره په وحشت کې ډوب وئ، چې ان خپل او پردي مو هم نه پېژندل؛ هرڅوک چې په مخه درتلل؛ ویشتل مو. مونږ د الفریډ جسد را واخیست او کله چې ته او کونورا په سپین کالي سړي پسې ګرځېدئ، په ډېر مهارت سره مو د ورونیک پر ځای پرې ایښتله.
په بیړه سمڅو ته ورغلو؛ ډروید پر پروړه پرېووت او ما هم په بله کوټه کې ستاسو د راتګ انتظار ایست؛ نوره کیسه مالومه ده.
د ورسکي شونډې وخوځېدې؛ ارسن لوپن غوږ ور نږدې کړ، ویې ویل:
_په زوره ووایه، فرانسوا چېرته دی؟
ورسکي په زحمت وویل:
_یو شرط لرم.
_څه؟
_ما خوشې کړئ.
ارسن لوپن وویل:
_ژمنه کوم.
ورسکي په زحمت وویل:
_فرانسوا تر پله لاندې موندلی شئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن وویل:
زه په خپله خبره ولاړ یم؛ ورسکي خوشي کړئ !
یوه شېبه غلی و ؛ بیا یې وویل:
_له دې ځایه ورک شه ! هو رښتیا ، ورونیک او استفان له یو بل سره مینه لري او په نږدې وخت کې یې واده دی؛ اووه لس کاله کېږي چې ته او ورونیک له یو بل ښځه بېل یاست؛ د فرانسې د قوانیو له مخې ستا او د ورونیک واده فسخه شوی دی، نو دوی ته مزاحمت مه کوه که نه نو تر ما به بد سړی نه وي. لس دقیقې وخت لري چې دا جزیره پرېږدې !
ارسن لوپن او استفان د پله خواته منډه کړه، کله چې هلته ورسېدل فرانسوا یې پر ډبرینه تخته تړلی ولید. استفان په بیړه د هغه تر لاسونو پښو تړلی پړی خلاص کړ؛ فرانسوا کمزوری شوی و؛ په احتیاط کېناست؛ ارسن لوپن وویل:
_له تېرې شپې راهیسې همدلته وې؟
فرانسوا د سر په اشاره د هو ځواب ورکړ؛ وروسته یې په زحمت وویل:
_ورسکي چېرته دی؟
_هغه مو خوشی کړ.
فرانسوا حیران شو:
_ولې؟
ارسن لوپن وخندل:
_زه له خپلې ژمنې نه اوړم.

* * * •

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سمندر پر مخ يوې بېړۍ حرکت کاوه؛ د بېړۍ په مينځ کې له لرګيو جوړه کوچينۍ، ښکلې کوټه ښکارېدله؛ ورونيک پر څوکۍ ناسته وه؛ د هغې په نيولې څېره کې د سترېا نښې له ورايه ښکارېدلې. دې د خپل زوې فرانسوا د ليدو تمه درلوده.

فرانسوا کوټې ته ور ننوت؛ ځان يې د مور غېږې ته ور واچاوه او دواړو په چيغو، چيغو وژړل. مور او زوی تر ډېره اوښکې تويولې؛ وروسته د کوټې دروازه خلاصه شوه، ارسن لوپن و.

فرانسوا په ژړا کې وويل:

ــ مورې! دې سړي موږ دواړه له مرګه وژغورلو.

ارسن لوپن د ځوان تر خنګ کېناست. مور او زوی ژړل؛ د ارسن لوپن سترګې هم له خوشالۍ ځلېدلې.

۱۱ـــ د معجزې تيږه

له څو دقيقو وروسته ارسن لوپن، پاتريس بلوال او استفان له بېړۍ څخه کښته شول؛ د ساحل شګې پستې وې؛ د بوټونو تلې يې پټول، پورته؛ تر شنه اسمان لاندې سمندري سپين مرغان په هوا کې ګرځېدل؛ چيغې يې وهلې؛ يو نيم به په سرعت ټيټ شو او د اوبو له سره به يې يو کوچينۍ ماهي ور پورته کړ.

پاتريس بلوال وويل:

ــ د دې خطرناک سړي خوشې کول ښه کار نه و.

ارسن لوپن يوه وړه تيږه په پښه ووهله، ويې خندل:

ــ وبښئ! خو زه له تاسو سره موافق نه يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

استفان وویل:

ـ ارسن لوپن بله چاره نه درلوده؛ فرانسوا په خطر کې و.

ارسن لوپن وویل:

ـ پوهېږم؛ ورسکي په جنایت کې وړې ده، خو ما ژمنه ورسره کړې وه.

پاتریس بلوال وویل:

ـ خو د ورسکي پرېښودل مې زړه خوري؛ هغه په لسګونو بېګناه انسانان ووژل؛ جزېره یې په وحشت بدله کړه؛ اخ، باید چې تر ستوني مې نیولی وای.

ارسن لوپن وخندل؛ یوه ساتونکي ته یې اشاره وکړه؛ ساتونکی له دوو دوربینانو سره راغی؛ ارسن لوپن یو دوربین پاتریس بلوال او بل استفان ته ورکړل، ویې ویل:

ـ اوبو ته وګورئ! په یوه میل واټن کې به یوه بېړۍ ووینئ.

دواړو دوربینونه سترګو ته ور نږدې کړل؛ استفان وویل:

ـ لیرې یوه کوچینۍ بېړۍ روانه ده؛ یواځې یو نفر پکې ښکاري؛ اه، فکر کوم چې ورسکی دی؛ خپل ملګری او تو یې وژلی او په بېړۍ کې تښتي.

ارسن لوپن وخندل:

ـ او که برعکس او تو هغه وژلی وي، بیا؟

پاتریس بلوال په حیرانۍ وویل:

ـ دا امکان نه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن له جیبه کتابچه را وایسته؛ پاڼې یې واړولې؛ ویې لوستل:

_د پوځ د پخواني مشر په یادابنتونو کې لیکلي دي چې ګنج هغه څوک لاسته راوړلای شي چې د برش جنازې پوره کړي؛ څلور ښځې پر صلیب راوځړوي او خپله میرمن ووژني او په پای کې دی په خپله د خپل ملګري لخوا ووژل شي.

ورسکي د دې خبرو ټول شرایط پوره کړل، خو په دې نه پوهېده چې د کتابچې په پاتې پاڼو کې څه لیکلي دي؛ ماکونوک هم څه نه وو ورته ویلي چې دی به د خپل یوه ملګري لخوا وژل کېږي، خو اوتو په هر څه پوهېده؛ هغه ته مې دا پخوانۍ کتابچه ور وښوده؛ اوتو هم خرافاتي سړی دی؛ دی باور لري چې د ورسکي په وژلو به د معجزې تیږه پیدا کړي؛ فکر کوم چې تر اوسه به یې ورسکي وژلی وي.

استفان په حیرانۍ وویل:

_نو تا له اوتو سره پېژندل؟

ارسن لوپن وخندل:

_څه فکر کوئ، په دې لنډه موده کې دا ټول کارونه ما په یوائې ځان تر سره کړل؟

د پاتریس بلوال او استفان سترګې رډې راوختې.

ارسن لوپن وویل:

_اوتو مې له پخوا پیژانده، خو له ډېر وخت وروسته مې په همدې جزېره کې ولید؛ ومې پوهاوه چې ورسکي د ارشینان د خویندو له وژلو وروسته د هغوی له جیبونو سلګونه زره فرانکه کښلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوتو پوهېده چې ارسن لوپن غل دی، خو دروغ نه وايي، ځکه يې زما خبره ومنله. د ورسکي دې خيانت يې پر زړه اور بل کړ؛ ورنه ومې غوښتل چې د ورسکي او کونورا توپانچې خالي کړي، خو اوتو له پيسو پرته دا کار نه کاوه؛ مجبوره وم؛ د هغه خبره مې ومنله؛ ورسکي او کونورا نشه وو؛ اوتو يې له توپانچو څخه اصلي مرمۍ وايستلې.

استفان وويل:

_خو اوتو به ورسکي ونه وژني !

_اوتو د خپل رييس په وړاندې کينه درلوده؛ دی د ارشينان له خويندو څخه د ورسکي پټې غلا د هغه په وړاندې بې باوره کړی و؛ د دواړو له يو بل څخه ښه نه راتلل؛ له بل لوري د معجزې د تيرې کيسه خلاصه شوه؛ اوتو، ورسکي ته کوم احتياج نه درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲_ موسیو والانګلای:
ورونیک دوهرژمون په یوه ښکلي باغ کې ناسته وه؛ دې باغ د فرانسې په یوه کوچیني سرحدي ښار کې موقعیت درلود. د ورونیک په څېره کې خوشالي پرته وه؛ دې په مینه خپل ځوان زوی فرانسوا ته کتل...
ناڅاپه یې نارینه غږونه تر غوږ شول؛ غږونه له کڅو ونو راتلل؛ د ورونیک تندی نور هم پسې وغوړېد؛ د باغ پر عمومي لاره ارسن لوپن او پاتریس بلوال را روان ول.
فرانسوا مخکې منډه ورواخیسته او په مینه یې وویل:
_ډېر وخت نه ښکارېدی، وواياست، څه مو کول؟
ورونیک ور غږ کړل:
_زویه، دوی زموږ له لیدو پرته نور کارونه هم لري.
ارسن لوپن وخندل؛ ورونیک ته یې لاس ورکړ او دواړه پر څوکیو کېناستل؛ ارسن لوپن فرانسوا ته وکتل؛ څو متره لیرې یې ګلانو ته اوبه ورکولې. ارسن لوپن په خندا وویل:
_نه میرمنې! د فرانسوا پوښتنه ډېره پر ځای وه. حاضر یم چې د خپل غیابت په اړه معلومات ورکړم، خو مخکې تر دې دا راته وواياست، فرانسوا په دې پوهېږي چې ورسکي د هغه پلار دی؟
ورونیک وویل:
_نه.
_ښه نو، ورته ووایه چې پلار یې بل څوک دی.
ورونیک په پوښتونکي نظر ورته وکتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن وویل:
ـ نه غواړم چې ستا په شخصي ژوند کې مداخله وکړم، خو ورسکي وژل شوی؛ استفان مینه درسره لري او وړاندیز مې دا دی چې له هغه سره واده وکړه.
د ورونیک رنګ سور شو.
ارسن لوپن فرانسوا ته اشاره وکړه؛ هغه د ګلانو نورو بوټو ته اوبه ور اړولې، ویې ویل:
ـ خوښه دې، خو په فرانسوا مې د ورسکي جنایتکار نوم نه دی پیرزو؛ نه غواړم چې د هغه د نوم په پای پسې د ورسکي نوم هم وتړل شي؛ شخصیت ته یې تاوان لري؛ فرانسوا ته ووایه چې تا له استفان سره پخوا واده کړی و؛ ته پیدا شوې او وروسته د یوې وړې موضوع پر سر سره بېل شوو، اوس غواړو له سره خپل ژوند پیل کړو.
فرانسوا راغی او د ارسن لوپن تر څنګ کېناست. ارسن لوپن وویل:
ـ ګرانه! اوس به ستا پوښتنې ته ځواب درکړم.
فرانسوا په بیړه وویل:
ـ هغه ګوتمې مو له کومه کړه چې لومړۍ مو مور او بیا الفرېډ ته ور په ګوته کړه؟
ارسن لوپن وخندل:
ـ په هماغه ساعت کې مې له هغو رنګه تیږو جوړه کړه چې په فلزي لکنه کې مې موندلې وې.
ـ خو ورسکي هغه پېژندله، ځکه چې د مور یاد ګار یې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدا ګوتمی مې د ورسکي د مور کوتمۍ ته ورته جوړه کړه، اوتو راته وویل چې ورسکي په نشه کې د دې ګوتمۍ یادونه ورته کړې وه.

فرانسوا وویل:

ـښه، دوهمه پوښتنه، د معجزې تیږه یوه معما ده؛ خلک په پېړیو پېړیو پسې وګرځېدل، خو تا په دومره لنډ وخت کې وموندله، څنګه؟

ارسن لوپن وخندل:

ـله فکره مې کار واخیست؛ په جزیره کې مې واورېدل چې د ماکونوک د باغ د چینې اوبه او ګلان شفا بښونکي دي؛ پوه شوم چې تیږه په همدې حدودو کې ده، ځکه د چینې دا اوبه له همدې شفا ورکوونکې تیږې څخه تېرېږي او اوبه هم له همدې تیږې خپل خاصیت اخلي، ځکه مې په اسانۍ سره وموندله.

په غرونو کې ډېرې شفا بښونکې تیږې شته، دا تیږې مختلف اکسیدونه او فلزات لري چې ځینې یې د صحت له پاره ښه دي؛ د معجزې تیږه هم په همدې ډله کې راځي، خو دا تیږه خپله مخصوصه رڼا هم لري، لکه الماس، اورانیم، توریم او داسې نور.

په پخوانیو زمانو کې همداسې یوه تیږه وموندل شوه، رڼا به یې کوله او خلکو د شپې ګوهر باله. په ۱۲۲۳ م کال کې د مادام کیوري په نوم یوې مېرمنې په راډیوم کې دا خاصیت کشف کړ. د دې عنصر له پېژندلو وروسته طب پرمختګ وکړ او د ډېرو ناروغیو مخه ونیول

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه. د معجزې تيږه هم په حقيقت کې راډيوم ده، خو لوی او ډېر قيمتي راډيوم. بلکې بېلګه به يې په دنيا کې نه وي.
استفان راغی؛ په مينه يې ميلمنو ته ښه راغلاست ووايه؛ کېناست او ويې ويل:
_وروستی خبرې مې واورېدې؛ د معجزې د تيږې په اړه وې؛ زه هم يوه پوښتنه لرم؛ د معجزې د تيږې تر څنګ نورې وړې تيږې هم پيدا شوې دي؛ هماغه چې د ماکونوک لاس يې وسوځاوه.
ارسن لوپن وويل:
_د هانري بکرل په نوم يوه فيزيک پوه يو وخت د راديوم پوډر په خپل جيب کې اچولي وو؛ وروسته يې پوستکی سور شو؛ په دې کې شک نشته چې ماکونوک هم د راديوم وړې تيږې په لاس کې نيولې او لاس يې ور سوځولی دی. له همدې امله وايي چې دا تيږه هم ژوند ورکوي او هم مرګ.
فرانسوا وويل:
_ښه نو، اوس مو چې د معجزې تيږه تر لاسه کړې ده؛ په دې تيږه څه کوئ؟
ارسن لوپن ورونيک ته وکتل:
_ميرمن ورونيک، تاسو څه فکر کوئ؟
ورونيک خپلې اوږې پورته واچولې:
_نه پوهېږم؛ زه له دې تيږې سره مينه نه لرم؛ د سارک د جزيرې هر څه راته وحشتناکه دي.
_خو د سارک په جزيره کې مو د پلار مانۍ په تاسو پورې اړه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه، له ماڼۍ او هغې جزېرې، دواړو کرکه لرم.
ـنو ژوند به څنګه پرمخ وړې؟
ـزما له پاره زما زوی فرانسوا ټول ژوند دی.
وروسته یې استفان ته وکتل، ویې ویل:
ـتاسو به هم له ماسره اوسئ، داسې نه ده؟
استفان په بیړه وویل:
ـهمداسې ده.
ارسن لوپن وویل:
ـپولیسو ستا د پلار په کوټه کې یوه وصیت نامه موندلې ده؛ لیکلي یې وو چې لمسی یې فرانسوا د ده د ټولې شتمنۍ مالک دی. هیله لرم چې له خپلې مور سره خوشاله ژوند ولرې.
ورونیک په حیرانۍ ارسن لوپن ته کتل، وروسته یې وویل:
ـسمه ده، منم یې.
ارسن لوپن وویل:
ـښه نو، اوس دې د معجزې د تیږې په اړه نظر څه دی؟
ـتاموندلې او په تا پورې اړه لري.
ـسمه ده، خو زه غواړم چې دا تیږه داسې یو چاته ورکړم، چې په طب کې ښه نوم ولري؛ هیله مې دا ده چې له دې ګران بیې تیږې څخه په درمل جوړولو کې استفاده وشي.
پاتریس بلوال وویل:
ـتا تل د فرانسې له حکومت سره مرسته کړې ده.
ارسن لوپن غلی شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورونیک سترګې له اوښکو ډکې شوې؛ په غریو کې یې وویل:
ـ ارسن لوپن یو لوی شخصیت دی.
ارسن لوپن غوږ ونیو؛ په بیړه یې له جیبه یو وړوکی دوربین را وایست؛ ودرېد، په دوربین کې یې وکتل؛ ویې ویل:
ـ هاغه موټر وینې، لکه چې زما په بیولو پسې راغلی دی.
ورونیک په حیرانۍ وپوښتل:
ـ ولې؟
ارسن لوپن غلی و؛ شیبه وروسته د تورو شیشو لرونکی موټر باغ ته راننوت. د پولسیو مشر له موټره کښته شو؛ ارسن لوپن یې تر مټ ونیو؛ ویې ویل:
ـ راځه!
ورونیک او نورو په حیرانۍ ورته کتل.
ارسن لوپن د موټر دروازه خلاصه کړه؛ په بیړه یې خپله خولۍ له سره لیرې کړه؛ په احترام یې وویل:
ـ ښاغلی رییس جمهور! خوشاله یم چې تاسو وینم؛ ما د جزیرې اسرار په لیکلې ډول د پولیسو مشر ته ورلیږلي وو.
ولسمشر والانګلای وویل:
ـ هو، پرون یې د تیرې په اړه مالومات راکړل؛ اوس د دې له پاره راغلم چې د دې تیرې له پیدا کوونکي څخه مننه وکړم او هغه د دولت نورو عالي رتبه مامورینو ته ور وپیژنم.
ارسن لوپن وویل:
ـ ښاغلی رییس جمهوره! د مننې وړ نه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخیر، تاسو باید د دولت اوامر ومنئ او له مورې سره د مامور په صفت کار وکړئ.
ارسن لوپن وویل:
ـ په بښنې سره، زه خپلواک سړی یم؛ نه غواړم چې په دولت پورې ځان وتړم.
دواړه غلي ول؛ ارسن لوپن دا چوپتیا ماته کړه:
ـغواړم چې د معجزې تیږه دولت ته وسپارم خو د خلکو د صحت له پاره ګټه ترې واخلي؛دا ډالۍ منئ؟
ولسمشر وخندل:
ـولې نه، د فرانسې دولت به ستاسو دا نیک کار هېر نه کړي.
ـخو په بښنې سره، د دې تیږې په بدل کې دوه شرطه لرم.
ولسمشر په حیرانۍ ورته وکتل.
ـشرطونه دې د وزیرانو په وړاندې ووایه.
ـخو زه د وزیرانو شورا ته نه درځم.
ـسمه ده، کوم شرطونه لرې؟
ارسن لوپن یوه شېبه غلی و، بیا یې وویل:
ـد سارک جزیره دخو پېړیو راهیسې د جنایتکارانو پناهګاه وه؛ دا جزیره په دې وروستیو کې د فرانسې مستعمره شوه؛ غواړم په دې جزیره کې د اورګاډي یوه پټلۍ وغزېږي؛ په ساحل کې یې جنګي کیشتۍ لنګر واچوي او د معجزې تیږه هم تر استفادې پورې همالته وساتل شي. په دې توګه به له جزیرې تللي خلک زړه وکړي؛ بېرته به جزیرې ته راوګرځي او په ډاډه زړه به خپل ژوند ته دوام ورکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولسمشر وويل:

ـفکر وکړه چې دا شرط دې ومنل شو؛ ته به په خپله د تيرې د ساتلو مسول يې.

ـمننه، زه دې کارته مناسب کس نه يم؛ ښه به دا وي چې دا ماموريت بل چا ته ورکړئ.

ولسمشر وخندل:

ـښه، بل شرط !

ـدوهم شرط ساده دی؛ هيله لرم چې د پريوره مانۍ له ترميم وروسته د ميرمن ورونيک او د هغې د زوی فرانسوا په نوم کړئ.

ولانګلای وويل:

ـدا شرط مې هم ومانه.

ارسن لوپن جيب ته لاس کړ؛ يو پاکټ يې را وايست؛ رييس جمهور ته يې ونيو:

ـپه دې ليک کې د معجزې د تيږې په اړه ډېر معلومات لوستلای شئ؛ اوس نو اجازه درنه غواړم. زه بايد لاړ شم.

دا يې وويل او له خدای پامانۍ پرته په بيړه له باغه ووت، خو مخکې تر دې چې خپل موټر ته حرکت ورکړي، پاتريس بلوال ځان ور ورساوه؛ په بيړه يې وويل:

ـتګ دې له رييس جمهوره تېښتې ته ورته و؛ ولې؟

ارسن لوپن په خبره کې ور ولوېد:

ـپه دې کيسو پسې مه ګرځه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخو ولسمشر غوښتل چې تاسو خپلو وزیرانو ته معرفي کړي؛ تر دې ښه چانس نه شته.
ارسن لوپن وویل:
ـ وېرېږم؛ هغوی به مې بندي کړي.
پاتریس بلوال په حیرانۍ وویل:
ـنه، دوی ته ستا خدمت د ستاینې وړ دی؛ نازوي دې.
ارسن لوپن وخندل:
ـپه دولتي خلکو باور نه لرم؛ زه لا تر اوسه دوی ته ګنهګار ښکارم؛ داسې یو څوک چې دولت ته سر نه ټیټوي.
ـنه، داسې نه ده.
ارسن لوپن له موټره کښته شو؛ لاس یې د خپل ملګري پر اوږه کېښود؛ په سترګو کې یې اوښکې راورغړېدې.
ـپه یاد دې دي؟ یو وخت مې د دولت غلا شوې خزانه بېرته دولت ته ور وسپارله، خو دوی زما د نیولو تصمیم ونیو. نه مې هېرېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳_د سیوري نښه:
پاتریس بلوال بېرته باغ ته لاړ؛ رییس جمهور تللی و؛ دی پر څوکۍ کېناست؛ سرې سا یې واېسته؛ ورونیک ور نږدې شوه، ویې ویل:
_کاپیتانه! رنګ دې الوتی دی؛ څه خبره ده؟
پاتریس بلوال ځواب ورنه کړ.
فرانسوا وویل:
_ارسن لوپن له خدای پامانۍ پرته لاړ، ولې؟
پاتریس بلوال د هغه پر سر لاس تېر کړ، ویې ویل:
_ارسن لوپن عجیب انسان دی؛ دی هیڅوخت له چا د منني تمه نه لري.
ورونیک وویل:
_خو د هغه په څېره کې وېره ښکارېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ مېرمنې ! ارسن لوپن ښه سابقه نه لري؛ ويره يې پر ځای ده. تېر کال يې زه او ماما ن کورالي له مرګه وژغورلو؛ درې سوه زره د زرو پخوانۍ سيکې يې له غلو بچ کړې؛ دولت ته يې وسپارلې، خو " مننې " ته ماتله نه شو. (١ـ د زرو زخېرې کتاب.)

ځو کاله مخکې د المان د دولت مهم سياسي اسرار ورک شول؛ که دا اسناد د دښمن لاس ته ورلوېدلي وای، د المان دولت به په يوه روپۍ شوی وای، خو ارسن لوپن دا اسناد وموندل او د المان پاچا ته يې تسليم کړل. هغه وخت هم له خدای پامانۍ پرته ورک شو؛ د خلکو په مينځ کې ګنګوسې شوې چې ارسن لوپن ځان سيند ته غورزولی او ځانوژنه يې کړې ده. (٨١٣ کتاب)

استفان وويل:

ـ خو نه و مړ.

ـ خير، دا سړی مرموز ژوند لري؛ تر جګړې مخکې يې له دښمنانو سره شديده مبارزه وکړه؛ د يوه امريکايي فيوډال په ميليونونو شتمني يې له هغوی څخه وژغورله، خو بيا هم پوليسو شک ورباندې کاوه (٣ـ د پړانګ غاښونه کتاب). لس کاله مخکې يې د سويس په کانال کې يو سړی وموند؛ مهم اسناد يې په خپله مصنوعي سترګه کې پټ کړي وو ، خو بيا هم پوليسو خپل نه کړ.

ورونيک وخندل او ويې ويل:

ـ ارسن لوپن د نړۍ تر ټولو هوښيار او زړور انسان دی.

پاتريس بلوال د ميز له سره د چايو پياله ور پورته کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـارسن لوپن له پخوا راهیسي پیژنم؛ یوه بله کیسه یې هم د اورېدو وړ ده. د سیوري نښه به مو اورېدلې وي؛ دا په ګڼو چاپي مطبوعاتو کې راغلې ده، خو زه د ارسن لوپن له خولې کیسه درته کوم.

فرانسوا خپله څوکۍ ور نږدې کړه.

پاتریس بلوال وویل:

ـارسن لوپن څو کاله مخکې تلګراف راولېږه؛ خبر یې کړم چې پاریس ته راځي؛ ما یې هم په خپل کور کې پذیرایي وکړه. ما په بلاک کې ډېر ګاونډیان لرل، خو له دوی سره مې رابطه نه درلوده او نه مې خوښېدل چې د دوی په اړه کومه پوښتنه وکړم.

په هغو ورځو کې مې د تاریخي آثارو له یوه پلورونکي څخه یوه ښکلې تابلو اخیستې وه؛ د ارسن لوپن ډېره خوښه شوه؛ ویل یې چې په تابلو کې معماري د پخواني یونان په سبک جوړه شوې ده؛ هماغسې مرمریني ستنې لري. وریاده مې کړه چې دا یوه واقعي تابلو ده؛ په څنګ کې لیکلې تاریخ ته یې وکوره. تابلو د ۱۸۰۲ کال د اپریل پر ۱۵ رسامې شوې وه.

وروسته مې له ارسن لوپن څخه وغوښتل چې په دوربین کې مخامخ کور ته وګوري.

لمر و؛ دمخامخ تامیر لومړی پوړ په اسانی سره لیدل کېده؛ د ویدېدو تخت او ښکلې څوکۍ ښکارېدلې، خو ارسن لوپن ناڅاپه ټکان وخوړ؛ په بیړه یې وویل:

ـوګوره، په مخامخ کور کې همداسې یوه تابلو راځوړنده ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـزه پوهېدم؛ له همدې امله مې غوښتل چې ارسن لوپن هم پوه شي؛
ومې ویل، تاریخ ته یې وګوره. ۱۸۰۲ کال د اپریل ۱۵
ارسن لوپن وویل:
ـتا یادونه وکړه چې خپله تابلو دې کاپي نه بلکې اصلي ده ؛ نو د
ګاونډي په کور کې مو دا تابلو له کومه شوه؟
ـنه پوهېږم !
ـپه هغه کور کې څوک اوسي؟
ـڅه موده مخکې مې همدې تابلو ته پام شو؛ پوښتنه مې وکړه؛
ښځه لویز درمونت نومیږي؛ ژوند یې سخت دی؛ یوه وړه لور لري؛
خپل ژوند په کارګرۍ او خیاطۍ پرمخ وړي؛ نیکه یې شتمن سړی
و ، خو د انقلاب په دوران کې اعدام شو.
ارسن لوپن فکر په مخه کړ؛ دوربین یې پر مېز کېښود ویې ویل:
ـهغه وخت یې مشهور شاعر، اندریه شنیه هم اعدام کړ.
ومې ویل:
ـهو او نن د اپرېل پنځلسمه ده.
ارسن لوپن په پوښتونکي نظر راته وکتل.
ومې ویل:
ـد تامیر چوکېدار راته وویل چې دا تاریخ دې ښځې ته ډېر اهمیت
لري.
ـپوه نه شوم.
دا بېوزله ښځه باید هره ورځ کار وکړي او خپله وړه لور تر مکتبه
ورسوي، خو دا څوم کال دی چې دا میرمن د اپریل پر پنځلسمه کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته نه ځي، بس هر کال په همدې ورځ سهار کور پرېږي او د شپې ناوخته بېرته راشي. نه پوهېږم، خو د تابلو تاريخ او په همدې ورځ د دې ښځې ناڅاپي ورکېدلو حېران کړی يم.

ارسن لوپن وويل:

ـ پوهېږې چې دا ميرمن چېرته ځي؟

نه، دا ميرمن ډېرې خبرې نه کوي ؛ ژوند يې حيرانوونکی دی؛ له هيچا سره اړېکې نه لري. وګوره ! له دروازې يوه اووه کلنه نجلۍ را ووته، ؛ ښځه هم ښکاري؛ څېره يې غمجنه ده؛ غواړي چې چېرته لاړه شي.

ارسن لوپن خپله خولۍ ورواخيسته ويې ويل:

ـ راځه !

دواړه له کوټې ووتو؛ پر زينو کښته شوو او کوڅې ته ورسېدو. ګاونډۍ ميرمن نانوايي ته ودرېده؛ دوې ډوډۍ يې واخيستې او په لاسي بکس کې يې واچولې. وروسته يې حرکت وکړ؛ د مونت سيمې ته ورسېدل؛ په يوه کوڅه کې راوګرځېدل؛ کوڅه تشه وه؛ دواړو غاړو ته يې زاړه کورونه وو ؛ د سن د سيند اوبه له يوې غونډۍ څخه را تويېدلې.

د کوڅې په پای کې نرۍ لار پرې وه؛ ښځه او د هغې وړه لور يوه زاړه کور ته ودرېدې؛ ښځې له خپل دستکول څخه کيلي را وايسته؛ ور يې خلاص کړ او دواړه کور ته ور ننوتې.

په دې وخت کې مو د يو چا د پښو غږ واورېد ؛ مخ مو ور وګرځاوه؛ يو بوډا او يوه ميرمنه ول؛ دوی زړې جامې اغوستنې وې؛سوالګرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ورته رنګونه يې لرل. پرته له دې چې موږ ته څه ووايي؛تېر شول.
بوډا له جېبه کيلي را وايسته او دواړه هماغه کور ته ور ننوتل.
دا وخت مو د يوه موټر غږ واورېدء زه او ارسن لوپن تر يوه زاړه دېوال
پټ شوو؛ موټر د کوڅې په سر کې ودرېد؛ يوه ځوانه ښځه ترې
راکښته شوه؛ هغې قيمتي جامې اغوستې وې؛ پر غاړه يې د الماسو
غاړګۍ ځلا کوله. دا ښځه هم هماغه کور ته ورغله.
ارسن لوپن وويل:
_جالبه ده ! دا خلک څه اړېکي سره لري؟
دوې په عمر پخې ډنګرې ښځې، يو خدمتګار، حکومتي مامور او
يو چاغ سړی چې زړې جامې يې پر تن وې هم همدې کور ته ور ننوتل.
حيرانوونکې وه، ټولو له خوراکه ډکې ټوکرې ورسره وړلې.
ارسن لوپن ديوال ته وکتل؛ هسک و؛ خو بخت ياري راسره وکړه؛ له
وره يو ماشوم راووت؛ د راينوړډ د کوڅې پر لور يې منډه واخيسته؛
کله چې بېرته راغی، دوه غټ بوتله اوبه ورسره وې. ماشوم دروازې
ته ودرېد ؛ له جېبه يې د کيلي د را ايستلو له پاره دواړه بوتلونه پر
ځمکه کېښودل؛ ارسن لوپن نږدې ورغی؛ ځان يې داسې وښود لکه
په تفريح چې راوتلی وي؛ کله چې ماشوم په ځان پسې دروازه وتړله؛
ارسن لوپن شاوخوا وکتل؛ له جېبه يې نرۍ چاقو را وويست؛ د کولپ
په سوري کې يې تاو کړ؛ دروازه خلاصه شوه.
په بيړه ورغلم؛ وره ته نږدې زړه ونه ولاړه وه؛ ورپسې بوټي
ښکارېدل؛ دې ګڼو بوټو د نورو له ديده ساتلو. د ونې څانګې مې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

احتیاط لیرې کړې، خوله مې وازه پاتې شوه؛ کور د هغې منظرې په ښه جوړ شوی و چې ما په تابلو کې لیدلې و.
زینې، پایې، چوتره، هر څه په یوناني سبک جوړ ول؛ حیرانوونکې دا وه چې د اپریل په پنځلسمه د پاریس په یوه ارامه کوڅه کې دا خلک د څه له پاره راټول شوي دي.
زه او ارسن لوپن په بوټو کې مخکې ورغلو؛ په یوه هوار ځای کې ګڼ کسان د دایرې په بڼه راټول ول؛ ټولو خوراک کاوه.
نیم ساعت وروسته په ګډه ولاړ شول؛ سوالګر او هغه چاغ سړي سګریټونه ولګول؛ ښځې او ماشومان غلي ولاړ ول. داسې ښکارېدل چې ټوله ډله یو بل ښه پېژني. موږ لیرې وو؛ د دوی خبرې مو نه اورېدلې، خو داسې راته واېښېده چې خبرې یې تودې دي. کومې میرمنې چې د الماسو غاړکۍ یې پر غاړه وه تر نورو ډېرې خبرې کولې؛ زه یې د لاسونو له حرکاتو پوه شوم چې په غوسه ده؛ وروسته ناڅاپه د ټولو له خولې یوه وحشتناکه ناره راووته او د ښا خواته یې منډې کړې.
همالته یې د کاریګر له کوچیني زویه جامې وایستلې؛کمیس یوه ور واخیست او پطلون بل؛ دولتي مامور خولۍ ته لاس کړ؛ خو ډنګرې ښځې غوټه کړه او خولۍ یې د هغه له ګوتو وایستله. دوی یوه شېبه خبرې وکړې، خو خبرو یې عادي حالت نه درلود؛ ټول یو بل ته په غوسه ول؛ وروسته بېرته خپل لومړي ځای ته راغلل او بې حرکته په خپلو ځایونو کېناستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول غلي ول؛ په څېرو کې يې غوسه ښکارېده، خو حرکت يې نه کاوه. وخت ووت؛ چاغ سړی وخوځېد ؛ خپل ساعت ته يې وکتل؛ نورو هم همدا کار وکړ. ډله منتظره وه؛ داسې لکه په يوه ټاکلي وخت چې کومې مهمې پېښې ته په تمه وي، خو کومه پېښه ونه شوه؛ نيم ساعت وروسته چاغ سړي خپلې خولۍ ته لاس ور وغځاوه؛ ولاړ شو ؛ په څېره کې يې نا اميدي پرته وه.

دوې ډنګرې ښځې او کارېګره ميرمن پر زنګونو کېناستې؛ پر خپلو ټټرونو يې د صليب نښه رسم کړه؛ شتمنې ښځې ژړل؛ ګاونډی هم خپله لور پر خپله سينه پورې نيولې وه؛ څېره يې خواشينې ښکارېدله.

ارسن لوپن اشاره راته وکړه، دواړه په احتياط له کوره ووتو.

ارسن لوپن تر ما مخکې و؛ د کوڅې په سر کې له يوه سړي سره ودرېد ؛څه يې وويل؛ ټکسي ته يې لاس وخوځاوه؛ له موټروانه يې وغوښتل چې موږ ۳۴ شمېرې کوڅې ته ورسوي. دا کوڅه ډېره لېرې نه وه؛ زه او ارسن لوپن د رهنمای معاملاتو د يوه رسمي دفتر مخې ته کښېته شوو. دروازه مو خلاصه کړه؛يو مهربانه انسان ځان راوپيژاند:

ـمهرباني وکړئ، والاندريه نومېږم او د کورونو د پلورلو او اخيستلو رسمي جواز لرم.

ارسن لوپن په بدل نوم ځان ور معرفي کړ؛ ويې ويل چې کاپيتان ترونوت نوميږي او غواړي چې د کور د جوړولو له پاره ځمکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخلي؛ د دې يادونه يې هم وکړه چې د راينولد په کوڅه کې د خرڅلاو ځمکه شته.

خو د موسيو والاندريه ځواب منفي و؛ ويل يې چې دا ځمکه د خرڅلاو له پاره نه ده.

ارسن لوپن په خپله خبره ټينګار کاوه؛ ويل يې چې د همدې ځمکې د پلورلو اعلان يې وليد ، خو موسيو والانديه يې خبره نه منله. له څه بحث وروسته، مهربانه سړی ولاړ شو؛ الماری ته ودرېد او يوه تابلو يې راکښته کړه. حيران شوو؛ دا تابلو هم کټ_مټ هماغه تابلو وه چې زما او زما د ګاونډۍ په کور کې راځړېدله.

ويې ويل:

_همدا ځمکه ياودې؟

_هو

_دا ځمکه د يوه لوی باغ پاتې شوې برخه ده؛ يو وخت يې په ښاغلي درمونت پورې اړه لرله، خو هغه د انقلاب په دوره کې اعدام شو؛ باغ يې وارثينو په خپل مينځ کې ووېشه؛ ډېرو خپلې برخې وپلورلې، خو دا زوړ کور لا پاتې دی. په دې ټوټه ځمکه کې د هغه ټول وارثين شريک دي، خو يوه خبره ده...

ارسن لوپن په بيړه وويل:

_څه؟

_دا ځمکه يو خوندور داستان لري؛ په بيا بيا اوربدلو ارزي.

ارسن لوپن وويل:

_نو څه ته ماتله يې !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدرته وایم یې ! د انقلاب په پیل کې د باغ خاوند ، درمونت په دې پلمه چې د میرمنې او لور لېدو ته ورځي، په سن ژرمن کې خپل کور ته کولپ ور واچاوه؛ د ده له قوله، میرمن او لور یې چې پولین نومېده په ژنیو کې اوسېدې. درمونت د کور مستخدمینو ته هم ځواب ورکړ او له خپل زوی شارل سره د ژنیو پر ځای یوه بل کور ته لاړ. د پارسي په سیمه کې دا کور هم د دورمونت ملکیت و او له خپل یوه وفادار نوکر پرته یې بل څوک په دې نه پوهېدل چې زوې او پلار په همدې کور کې اوسي.

دواړه په دې کور کې دري کاله پټ شول؛ تمه یې درلوده چې څوک یې ونه ویني؛ خو یو ماسپښین یې زوړ خدمتګار په بیړه کوټې ته راغی او ویې ویل چې د کوځې په سر کې یې څو پولیس لیدلي دي. زاړه خدمتګاردا هم وویل چې د وسلوالو کسانو له حرکاتو پوه شو چې همدې کور ته راځي.

د خدمتګار خبره رښتیا وه؛ شېبه وروسته د کور دروازه وټکېده؛ درمونت خپل زوی ته وویل چې یواځې پنځه دقیقې هغوی مصروفه کړي او په خپله د کور له شاتنۍ دروازې په بیړه باغ ته ووت.

درمونت څه کول، تېښته؟ د څه شي پټول؟ هېڅوک هم پوه نه شول؛ دی لنډه شېبه وروسته بېرته راغی او ځان یې دولتي مامورینو ته تسلیم کړ.

هغه وخت یې زوی یواځې اوولس کاله درلودل، خو پولیسو هغه هم له ځان سره بوت.

ارسن لوپن وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـکوم وخت و؟
ـد انقلاب دوهم کال...
ارسن لوپن په دېوال کې ځوړند ټومبلي جنترۍ ته وکتل:
ـپه همدې ورځ، د اپرېل پنځلسمه.
موسيو ولاندريه د هغه خبره تاييد کړه.
ارسن لوپن وويل:
ـبيا؟
ـهېڅ، خبره خلاصه شوه؛ درمونت يې درې مياشتې وروسته اعدام کړ. زوی يې زندان ته ولېږه او خلکو د هغه پاتې شتمنۍ چور کړه. خو د درمونت واقعي ثروت ورک شو؛ په خلکو کې دوه رنګه اوازې وې، ځينو ويل چې په سن ژرمن کې د هغه باغ، نورې ځمکې او جواهرات پر يوه انګليس وپلورل شول؛ د کنوانسيون مجلس هم په همدې اړه د پلټنو غوښتنه وکړه، خو قانع کوونکی دليل يې ونه موند، خو نور په دې عقيده ول چې د درمونت ټوله شتنمي ورکه شوه.
ارسن لوپن وويل:
ـخو د پارسي د سيمې ځمکه لا همدا سې پاتې ده.
ـدا ځمکه يوه دولتي مامور په ارزانه بيه واخيسته؛ دا مامور بروکت نومېږي، خو وروسته يې د کور دروازې وتړلې او تر کور يې سيمټې دېوالونه راوګرځول، کله چې د درمونت زوی شارل له زندانه را خلاص شو، د بروکت پر ضد محکمې ته لاړ؛ دعوا يې وکړه، خو قضيه يې ونه ګټله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شارل په دولت کې له یوه لوړپوړې چارواکي مرسته وغوښته؛ بروکت د فشار له کبله راضي شو او د ډېرو پیسو په مقابل کې يې کور بېرته شارل ته ور پرېښود. شارل ډېر خوشاله و، هومره چې د ټولو په مخ کې په نڅا راغی.

شارل ځوک نه لرل؛ مور يې د ډېر زړېښت او خور يې د ناروغي له لاسه مړه شوي وو؛ ده له یوه زاړه خدمتګار سره یواځې ژوند کاوه. کلونه تېر شول، خو په ۱۸۱۲ م کال کې یوه حیرانوونکې پېښه رامینځته شوه؛ د درمونت یوې پخوانۍ زړې خدمتګارې د ژوند په وروستیو کې شارل ته اعترا ف وکړ چې درمونت د انقلاب په پیل کې له سرو زرو ځو ډکې کڅوړې همدې کور ته راوړې، خو کله چې ونیول شو، له زرو ډکې کڅوړې هم ورکې شوې. دا يې هم وویل چې دا لوی ګنج، په باغ کې تر خاورو لاندې دی، خو دقیق ځای يې نه دی معلوم.

شارل او د هغه زاړه خدمتګار نیمایي باغ پر بل مخ را واړاوه، خو نتیجه يې ورنه کړه.

ارسن لوپن وویل:

_څه فکر کوې، د زرو دا کڅوړې به اوس هم په باغ کې وي؟

_ نه پوهېږم، بروکت مې هم تر پایه سرمایه داره ونه لید. فکر نه کوم چې هغه دې وړې وي.

_بیا؟

_شارل واده وکړ؛ د اولادونو خاوند شو، خو لا يې هم د سرو زرو له کڅوړو تمه نه ختله؛ ده به وخت ناوخته د لوی باغ ځینو سیمو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیلچې او کولنګان نیولي وو. یو وخت یې له ژنیو څخه د خور اولادونه راغلل؛ هغوی هم د باغ په کښندلو کې مرسته ورسره کوله. شارل نا امیده شو؛ تمه یې وخته؛ دی ډېر وخت له کوره نه راووت، خو کله کله به د عادت خلاف په باغ کې ښکاره شو؛ تابلو به یې په لاس کې نیولې وه؛ کله به څا ته ودرېد او کله به یې هم په باغ کې دوره وخوره. شارل به هر سهار پنځه نیمې بجې له خوبه را وېښېده؛ تل به په خپله کوټه کې و. دی په ۱۸۲۰ کې مړ شو.

موسیو والاندریه وټوخل او خبرې یې پرې شوې.

ارسن لوپن وویل:

ــ د شارل له مرګه وروسته څه پېښ شول؟

موسیو والاندریه غاړه صافه کړه:

ــ د هغه اولاده له تېرو شلو کالونو راهیسې په دې ګنج پسې ګرځي؛ په باغ کې یې یوه لوېشت ځای هم له اړولو پرته پرېنښود، خو څه یې ونه موندل؛ د شارل او د هغه د خور لمسیان اوس هم په کال کې یو ځل د اپرېل په پنځلسمه په همدې کور کې راټولېږي. لا یې تمه نه ده ختلې؛ کله کومه تیږه له ځایه را پورته کړي او کله هم څا ته ور کښته شي. له دې کورنۍ پاتې شوي کسان هر کال په همدې ورځ په همدې تاریخ زاړه کور ته راځي؛ د لیونیانو غوندې حرکتونه کوي او د یوې غیبي پېښې په انتظار ناست وي.

دوی د کال له پیل څخه دا پرېل پنځلسمې ته په تمه وي؛ هیله لري چې په دې ورځ به یوه معجزه تر سره او د نیکه ګرانبیه خزانه به ومومي. په دوی کې له یوې ښځې پرته نور ټول په غربت کې ژوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي؛ هر یوه یې د باغ خپله برخه خرڅه کړه، خو ټول په یوه اتفاق د زاړه کور له پلورلو څخه ډډه کوي؛ دوی ته دا برخه د زیارت په شان مقدسه ده او په هېڅ صورت یې پلورلو ته غاړه نه ږدي. دوی په دې عقیده دي چې یوه ورځ به یې د نیکه خزانه له ځا څخه راووزي.

ارسن لوپن خپلو اوږو ته ټکان ورکړ؛ سګرټ یې ولګاوه؛ د دوکان مالک ته یې وکتل او ویې ویل:

ـښاغیله والاندریه! تاسو په دې اړه څه فکر کوئ؟

والاندریه په خپلو ذره بیني عینکو سپین دسمال تېر کړ:

ـزه په دې باور یم چې هیڅ هم نشته؛ هسې یې د یوې لیونۍ خدمتګارې په خبرو باور کړی؛ له بل لوري باغ ټول وکېندل شو؛ که خزانه وای، تر اوسه به راوتلې وه.

ارسن لوپن دېوال ته وکتل:

ـنو دا یورنګه تابلو ګانې څه مانا لري؟

نه پوهېږم، خو درمونت ښه رسام و؛ کټ مټ دې ته ورته دوې نورې تابلو ګانې یې هم انځور کړې وې.

ارسن لوپن ولاړ شو؛ له دېواله یې تابلو را واخیسته؛ پر مېز یې کېښنوده؛ په ځېر یې ورته وکتل.

والاندریه وویل:

ـیوه یې همدا ده؛ بله یې د درمونت د یوې لمسۍ په کور کې راځړېږي او له دریيمې نه یم خبر.

ارسن لوپن ماته وکتل، ویې ویل:

ـپه دریو تابلو ګانو یو تاریخ لیکلی، د اپریل پنځلسمه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

والاندريه وويل:
ـپه ټولو تابلو ګانو ۲ـ۴ـ۱۵ ليکل شوي دي؛ درمونټ په ۱۷۹۴ کال په همدې ورځ ونيول شو.
د ارسن لوپن شونډې وخوځېدې:
ـدا په دې مانا ده چې د ۲ عدد...
يو دم غلی شو، والاندريه ته يې وکتل:
ـله دې کورنۍ پرته بل چا د دې ګنج د پيدا کولو هڅه ونه کړه؟
ـولې نه! دې اوازې ټول ښار په سر واخيست؛ په ۱۸۴۳ کې د موسيو توربون په نوم يوه مشهور دولتي مامور له دې قضيې سره دلچسپي ښوده؛ ده اتلس ځله په باغ کې کېندني وکړې؛ وروسته يې د دورمونت د کورنۍ د غړيو په خوښه فالبينان او جادوګران راوغوښتل؛ هغوی ژمنه وکړه چې دا ګنج به پيدا کوي، خو بريالي نه شول. بيا دا کور د دولت د بوديجې له پاره مهم وګڼل شو؛ دولت امر وکړ، که د درمونت له اولادې پرته کوم بل څوک غواړي چې په همدې سيمه کې کېندني وکړي، دولت ته بايد ټکس ور وسپاري.
ارسن لوپن وويل:
ـڅومره؟
ـد کېندنو د جواز له پاره لس زره فرانکه، خو که يې ګنج وموند، په دريو برخو کې به دوې برخې حکومت ته سپاري. له هغه را وروسته ډېرو کسانو د ګنج له پيدا کولو سره علاقه ونه ښوده.
ارسن لوپن جيب ته لاس کړ، ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـمهرباني وکړئ، دا يې هم لس زره فرانکه، هيله کوم، د دولت اجازه ليک راته واخلئ.
والاندريه په حيرانۍ ورته کتل.
ارسن لوپن وويل:
ـيو بل کار هم وکړه! د درمونت د کورنۍ غړو ته ووايه چې راتلونکی کال د اپرېل په پنځلسمه په همدې کور کې زما په تمه ووسي.
والاندريه وويل:
ـته ليونی يې، هلته هيڅ هم نشته؛ هسې اوازې دي.
ـخير، ته به خپله برخه کميشن واخلې..
والاندريه قلم ور واخيست او د پيسو د اخيستلو رسيد يې وليکه. کاغذ يې ارسن لوپن ته ونيو ويې ويل:
ـهيله کوم، د پښيمانۍ په صورت کې بايد د اپريل تر پنځلسمې، اته ورځې مخکې خبر راکړې، خو زه به تر بل اپرېله د درمونت وارثينو ته څه نه وايم؛ نه غواړم چې دې بېوزله خلکو ته د ګنج د پيدا کولو ېبځايه تمه پيدا شي.
ارسن لوپن په خبره کې ور ولوېد:
ـنه، همدا نن يې خبر کړه! غواړم چې يو کال خوشاله و اوسي.
دواړه د والاندريه له دوکانه راووتو؛ په کوڅه کې مې ارسن لوپن ته وويل:
ـد ګنج په اړه په څه پوه شوې؟
ويې خندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه، یوازې یوه ښکلې سرګرمي ده.
ـخو په دې سیمه کې سل کاله کیندنې کېږي.
ـد کیندنو پرځای باید فکر شوی وای؛ زه د فکر کولو له پاره **۳۲۵** ورځې لرم، خو که مې دا خزانه هېره شوه،ته به یې را په یادوې.
میاشتې ووتې؛ کله کله به مې د ورکې خزانې یادونه ورته کوله، خو ارسن لوپن داسې ښکارېده چې له دې موضوع سره کومه دلچسپي نه لري؛ یو ځل دوه ـدرې میاشتې ورک شو؛ نه پوهېدم چې چېرته تللی و او څه یې کول. یوه ورځ د خپلو ځینو کارونو د ترسره کولو له پاره افریقا ته لاړم؛ وخت ووت؛ له ارسن لوپن څخه مې هیڅ احوال نه درلود. کله چې بېرته فرانسې ته راغلم، د دورمونت په اړه مې ځینې اطلاعات تر لاسه کړل؛ پوه شوم چې د درمونت لمسی(زموږ ګاونډی) څو کاله مخکې له یوه ځوان شتمن سړي سره نامزاده شوې وه، خو د ځوان کورنۍ په دې نامزادۍ خوښه نه وه؛ همدا علت و چې ځوان خپله نامزادي فسخه کړه او له یوې بلې شتمنې نجلۍ سره یې واده وکړ.
همدا مالومات مې ارسن لوپن ته په یوه لیک کې ولیکل، خو هغه زما یو لیک هم نه ځواباوه. په دې نه پوهېدم چې لیکونه مې ور رسېږي که نه! په هر صورت، د اپریل پنځلسمه ورو ورو را نېږدې کېدله او په پای کې همدا ورځ راورسېده، خو د ارسن لوپن درک نه و. د غرمې له ډوډۍ وروسته د پارسې سیمې ته ورغلم؛ د کوڅې په سر کې مې څلورکاریګر ماشومان ولېدل چې د درمونت د زاړه کور مخې ته ولاړ ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یوې زړې ونې سیورې ته ودرېدم. د معاملاتو د لارښوونې د دفتر مشر والاندریه راغی؛ په مینه یې روغبړ وکړ، ویې ویل:

_ښه نو، ملګری دې لا تر اوسه نه دی راغلی؟

لنډ ځواب مې ورکړ:

_نه

والاندریه ټوخې واخیست؛ ویې پړنجل، له لمره سیورې ته شو؛ ویې ویل:

_د درمونت د کورنۍ غړي مې لا پخوا خبر کړي وو؛ بېوزلو ته تمه پیدا شوې ده؛ خو کاشکې مې نه وای ورته ویلي؛ ستا د ملګري درک نشته.

د کور دروازه خلاصه شوه؛ ډله کسان ترې را ووتل؛ ټولو زړې جامې اغوستې وې؛ له خبرو نهیلي ښکارېدل؛ دوی تر مورې را تاو شول؛ د ارسن لوپن په اړه یې پوښتنې کولې؛ هغوی ته مې وویل چې راځي، خو په زړه کې په خپله خبره شکي وم.

زما ګاونډۍ وویل:

_که هغه رانه غی، بیا؟

مخکې تر دې چې ځواب ورکړم، سوالګر بوډا وویل:

_والاندریه ته یې لس زره فرانکه ایښې دي؛ که یې درک ونه لګېد؛ دا پیسې باید مورې ته راکړي؛ په خپلو مینځو کې به یې ووېشو.

خو دې خبرې یو هم خوشاله نه کړ؛ په خبرو کې یې نا امیدي له ورایه ښکارېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت ووت؛ دوو ډنګرو میرمنو دېوال ته خوار ولي ولګول؛ خیرن چاغ سړی عصباني و ؛ وروسته یې غوسه له کنټروله ووته؛ له خولې یې لاړې باد شوې، ویې ویل:

ـدې احمق سړي پر موږ ملنډې ووهلې؛ له کاره او غریبۍ یې وایستلو ؛ په اوله ورځ لا پوهېدم چې دروغ وایي.

بیا یې په غوسه ماته وکتل؛ تر خولې یې سپکې سپورې راووتې او غلی ودرېد.

د موټر سایکل غږ راغی؛ غږ په چټکۍ سره را نږدې کېده؛ ورمېږونه کاږه شول؛ یو ځوک پر موټرسایکل سپور و؛ جامې او څېره یې په خاورو ککړه وه؛ په موټرسایکل پسې لیکه دوړه ښکارېدله.

موټر سایکل نږدې ودرېد؛ سړي ته مې په ځیر وکتل؛ اه خدایه! ارسن لوپن و؛ زړې او شکېدلې جامې یې اغوستې وې؛ څېره یې له دوړو نه پېژندل کېدله.

والاندریه زما غوږ ته خوله رانږدې کړه:

ـغلط شوی خو به نه یم؟

ارسن لوپن یې خبره واورېده؛ ویې خندل؛ مخکې راغی؛ ویې ویل:

ـنه، یو اځې برېتونه مې خریېلي دي؛ ذهن دې سم کار کوي.

لاس یې راکړ؛ وروسته یې له جېبه یو کاغذ را وایست:

ـښاغلیه والاندریه! دا یې هم د پیسو رسید.

بیا یې یوه ماشوم ته وویل:

ـهله، له ښاره یو کرایي موټر راوله!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشوم حیراني سترګې ورته نیولې وې.
ارسن لوپن خپل ساعت ته وکتل؛ یو دم یې چیغه کړه !
ـ هله نو، ژر؛ ورېږیم، له تندي مې ستوني وچ دی. یواځې پنځلس دقیقې وخت لرم.
هلک منډه واخیسته؛ زاړه ګډا ارسن لوپن ته د وچې ډوډۍ ځنډه ونیوله؛ ارسن لوپن دېوال ته کېناست؛ پر کلکه ډوډۍ یې غاښونه ټینګ کړل؛ په ډکه خوله یې وویل:
ـ ښښنه غواړم؛ په لاره کې ریل له پټلۍ ووت ؛ پنځلس نفره مړه شول؛ اړ وم چې له ژخمیانو سره مرسته وکړم؛ وروسته مې همدا زوړ موټرسایکل کرایه کړ؛ تر دې ځایه مې ځان راورساوه. ښاغلیه والاندریه ! هېله کوم دا موټرسایکل د هغه خاوند ته وسپاره؛ نوم یې د موټرسایکل پر ټانکی لیکلی دی...
ارسن لوپن خبرې کولې او له حاضرینو یې د ناوخته راتګ له امله ښښنه غوښته. وروسته یې یو دم وویل:
ـ اه ! موټر راغی.
ساعت ته یې وکتل:
ـ وخت تېر دی.
ټولو په حیرانۍ ارسن لوپن ته کتل؛ ډاډه وم، هغه باور چې ما پر ارسن لوپن درلود نورو نه درباندې کاوه.
شېبه وروسته ټول انګړ ته لاړو؛ څا ته ور نږدې شوو ؛ څا ته نږدې لویه تیږه وه؛ تیږه تر ډېره د انسان هغه مجسمې ته پاتې کېدله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر ملا کړوپ وي او پر اوږو يې يو مرمرين لوښی نيولی وي. په لوښي کې غشي ته ورته ډېرين تير ښکارېده.

تيږه زړه وه؛ د وخت په تېرېدو سره يې رنګ بدل شوی و او په هغې کې نقاشي شوي خطونه سم نه ښکارېدل.

ارسن لوپن يوه دقيقه تيږې ته وکتل؛ وروسته يې ورو وويل:

_هيله کوم يوه چاړه راکړئ!

چاغ ګردي سړي له جيبه تېره چاقو را وايست.

ارسن لوپن لومړی خپل ساعت او بيا غشي ته وکتل؛ شېبه وروسته د غشي د سيوري څوکه د تيږې پر لاندينۍ برخه ولګېده؛ ارسن لوپن هماغه ځای ته چاقو سيخ کړ؛ په احتياط يې راشنه شوي وابنه ليرې کړل؛ يو درز پيدا شو؛ دوې ګوتې يې ور وغځولې؛ يو کوچينی شی يې را وايست؛ په دسمال يې پاک کړ؛ لمر ته يې ونيو؛ په ځير ځير يې ورته وکتل، ويې ويل:

_ښاغليه والاندريه، دا درسره وساته.

والاندريه رېږدېدلی لاس ور وغځاوه.

ارسن لوپن وويل:

_د الماسو يوه وړه ټوټه ده.

ټولو يو بل ته وکتل؛ په ځيرو کې يې خوښي ور ټوله شوه.

ارسن لوپن په احتياط د چاقو څوکه تر تيږې لاندې کړه؛ چاک لوی شو؛ لومړی يې يو کوچينی الماس وموند او وروسته يې له هماغه ځايه د الماسو نورې شپاړس ټوټې را وايستلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د درمونت د کورنۍ د غړو سترګې رڼې راختلې وې، خو یوه هم څه نه ویل؛ په خیر خیر یې د ارسن لوپن ګوتو ته کتل.

خو چاغ خیرن سړی بې صبره شو؛ له خوشالۍ ډکه ناره یې تر خولې راووته!

ـ اه خدایه! شکر.

دوې ډنګرې خویندې له ډېرې خوشالۍ بې هوښه شوې؛ بوډا سوالګر دعاوې کولې. ..د ورو ـ زړو سترګې له اوښکو ډکې وې. ما هم په حیرانۍ تر مجسمې لاندې جوړ شوې درز ته کتل، خو کله مې چې مخ واړاوه، ارسن لوپن نه و.

په دوهمه ورځ مې خپل کور ته نږدې په یوه قهوه خانه کې وموند.

لومړۍ پوښتنه مې دا وه:

ـ تا په خزانه کې یوه برخه حق درلود.

ویې خندل:

ـ د درمونت بېوزلو وارثینو ترما ډېره اړتیا ورته درلوده.

ـ خو څنګه دې دا خزانه پیدا کړه؟

ارسن لوپن د قهوې پیالې ته لاس ور وغځاوه:

ـ اسانه وه، بس لږ فکر یې غوښت. درمونت په درېیو تابلوګانو یو تاریخ لیکلی و؛ زوی یې شارل په زړښت کې عصبي شو او د لېونتوب حمله ورباندې راغله؛ دغه د ناروغۍ په اړه مې یو رواني ډاکټر وپوښت؛ را ته ویې ویل، چې دا ناروغي پر اعصابو ناوړه اغېزه پرېږدي او تېر یادونه له ذهنه باسي. د شارل په ذهن کې به د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خزانې د پټېدو ځای د خوب په څېر ور ګرځېده، خو دی نه پوهېده چې پلار يې خزانه چېرته پټه کړې وه.

د هغه يو زوړ خدمتګار راته وويل چې شارل به د ژوند په وروستيو کې هر کال د اپرېل په پنځلسمه تر ځا راګرځېده. فکر مې وکړ د تابلوګانو تاريخونه مې ذهن ته راغلل؛ پوه شوم چې ټول راز ځا ته نږدې په همدې ډبرينه مجسمه کې دی.

ومې ويل:

_نو ځنګه پوه شوې چې د غشي سيورى به په دوو بجو د مجسمې پر هغه درز لوېږي ، چې تر لاندې يې خزانه پرته وه؟

ارسن لوپن له قهوې څخه غوړپ وکړ، ويې ويل:

_د تابلو ګانو په تاريخ کې ۲ ليکلي وو؛ فکر مې وکړ د دوو بجو مانا مې ترې واخيسته؛ په دې مانا چې لمر راګرځي او د اپريل په پنځلسمه دوه بجې به د غشي سورى د مجسمې پر هغه ځای لوېږي چې تر لاندې يې خزانه پرته ده.

_خو اوازې وې چې درمونت له طلا ډکې کڅوړې درلودې؟

_درمونت له دولت سره مخالفت درلود؛سره زر ډېر وو؛ د اسانه پټولو له پاره يې د الماسو په اتلسو قيمتي ټوټو بدل کړل؛ پټولو يې ډېر ځای نه نيو. کله چې دولتي مامورين د هغه د نيولو له پاره کور ته ورغلل، سړی وارخطا شو؛ په بيړه د باندې ووت او الماس يې د همدې مجسمې په يوه درز کې کېښودل. فکر مې وکړ، په سل کاله کې سلګونه خلک يوې خواته روان ول؛ ټول باغ يې پسې وغوښت. زه د هغوی په مخالفه لاره لاړم؛ نوې لار؛نتيجه مې واخيسته، ځکه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرو زرو د کښورو پټېدو وخت غوښت؛ ځمکه ورته کښندل کېده، خو د والاندریه په خبره درمونت په پنځو دقیقو کې ببرته کوټې ته راغلی و؛ وپوهېدم چې د پټېدو شی باید ووړ وي، دومره چې په پنځو د قیقو کې پټ شي. یوه بل ټکي ته مې هم پام شو؛ هغه وخت د اپرېل پنځلسمه د ماسپښین دوې بجې وې؛ ده هم د غشي سیوری په نښه کړ؛ دا سیوری همدې درز ته سیخ و.

ارسن لوپن غلی شو، ویې وخندل، ویې ویل:

_خو پوښتنه دې ونه کړه چې په دا سل کاله کې دا الماس ولې پیدا نه شول؟

په پوښتونکي نظر مې ورته وکتل.

ویې ویل:

_د خلکو په مینځ کې د سرو زور د کښورو اوازه ګډه وه؛ ډېر ځای یې نیو؛دوی ځمکه پسې اړوله؛ په حقه ول؛ د سرو زرو ډکې کڅوړې به د مجسمې په یوه درز کې څنګه ځایدلې!

د پاتریس بلوال کیسه همدومره وه. یوه شېبه غلی شو؛ وروسته یې فرانسوا او د هغې مور ورونیک ته مخ ور واړاوه:

_ارسن لوپن زړه سوانده انسان دی؛ ده له ډېرو ببوزله خلکو سره مرسته کړې؛ د دولت غلا شوې خزانې او رازونه یې ببرته دولت ته ورسپارلي دي، خو هېڅوخت مننې ته نه دی ماتله شوی.

ورونیک وویل:

_ارسن لوپن اوس چېرته لاړ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دم ګړی خو يې د افريقا نيت درلود ، خو هغه مرموز انسان دی؛ په پلان يې څوک نه پوهېږي؛ ډاډه يم چې له تاسو څخه به د ليک په واسطه احوال واخلي.

پاتريس بلوال غلی شو؛ استفان ته يې وکتل؛ د هغه سر ځوړند و؛ داسې لکه په ژور سوچ کې چې ډوب وي. پاتريس بلوال د ورونيک پر اوږه لاس کېښود ، ويې خندل:

ـتمه لرم چې د ارسن لوپن وړاندېز ومنئ! د ګډ ژوند له پاره تر استفان ښه انسان نه شي موندلی.

ورونيک وويل:

ـله استفان څخه نه بېلېږم؛ زړه مې دی چې درې واړه، زه، استفان او فرانسوا انګلستان ته لاړ شو او يو څه وخت په ارامه تېر کړو.

پاتريس بلوال پوه شو چې ورونيک او استفان په انګلستان کې واده سره کوي. ټولو ته يې لاس ورکړ او له انګړ ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴_حیرانونکی مسافر

کال ووت؛ یوه ورځ ارسن لوپن رېل ته وخوت؛ نیت یې و چې د سن د سیند په ساحل کې خپل ملګري ووینې، خو د قطار تر حرکت مخکې څو ځوانان رېل ته ور پورته شول؛ سګریټونه یې لګولي وو او یو بل ته یې په ټوکو کې سپکې سپورې ویلې. ارسن لوپن ته دا حالت د زغملو وړ نه و؛ بکس یې ور واخیست او دوهمې کوپې (د رېل کوټې) ته ورغی؛ په کوپه کې یوه میرمن او یو سړی ولاړ و؛ ارسن لوپن په لومړي نظر دا مېرمن وپېژندله؛ یو وخت یې ګاونډۍ وه، خو ارسن لوپن د هغې له سترګو څخه وپوهېده چې دې کوپې ته د ده په راتلو خوښه نه ده؛ ښځې بېرته مخ واړاوه او له سړي سره په خبرو بوخته شوه. ارسن لوپن غلی ودرېد؛ شېبه وروسته یې یو ځل بیا ښځې ته وکتل، خو دا ځل د هغې پر سرو شونډو موسکا پرته وه. سړي په لوړ غږ وویل:

_اه ګرانې، زه باید لاړ شم.

دا یې وویل؛ د ښځې مخ یې ښکل کړ او په بله ایستګا کې له رېله کښته شو.

ناڅاپه د شور او زوږ غږ راغی؛ یو سړی کوټې ته راننوت؛ ګاونډۍ چیغه کړه؛ ارسن لوپن په بیړه ور وکتل؛ د ښځې په څېره کې وېره پرته وه. ارسن لوپن دا رن سړی نه و، خو نوی راغلی کس په ظاهره ډېر با ادبه ښکارېده. دې سړي ښکلې دریشي او منظمه نیکټایي درلوده؛ لاسونه یې په قیمتي دستکشو پټ ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سړی شناخته ورته وایسېد؛ پر ذهن یې فشار راووړ، خو کومه نتیجه یې وانه خیسته. کله چې یې دوهم ځل ګاونډۍ میرمنې ته وکتل د هغې رنګ تر پخوا زیات الوتی و؛ سترګې یې رډې راختلې وې او پرته له دې چې له نوي راغلي سړي څخه سترګې واړوي، په بکس کې یې څه لټول... وروسته یې بکس پر خپل ټټر پورې ټینګ ونیو؛ له ارسن لوپن سره یې سترګې وجنګېدې؛ ارسن لوپن د ښځې په سترګو کې پروت وحشت، پوښتنې ته اړ کړ:

ـ میرمنې ! خوښه مو نه ده چې کړکۍ خلاصه کړم؟ تازه هوا به مو پریشاني لیرې کړي.

ښځې نوي راغلي سړي ته اشاره وکړه؛ ارسن لوپن په سترګو کې وپوهوله چې مه وېرېږه ! زه درسره یم.

ناپېژانده سړي لومړی ارسن لوپن او بیا ښځې ته وکتل او د کوپې په کونج کې غلی ودرېد. دري واړه غلي وو؛ یواځې پر پټلۍ د ریل د تېرېدو غږ راتله؛ کله کله به د ځنګ له کوپې د مستو او بې تربیه ځوانانو خندا راغله.

ګاونډۍ میرمنه ارسن لوپن ته ورنږدې شوه په وېره یې وویل:

ـ دا سړی پېژنې؟

ـ نه

ـ ارسن لوپن دی !

ارسن لوپن ته خندا ورغله، ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـامکان نه لري؛ارسن لوپن د یوه جرم په تور ونیول شو ؛ یوه اوونۍ مخکې یې محکمه وه؛ په خپله مې واورېدل؛ شل کاله قید ورباندې ختلی دی.

د ښځې په تندي کې ګونځې پیدا شوې:

ـپر ما باور ولره؛ خاوند مې په عمومي زندان کې وظیفه لري؛ ویل یې چې ارسن لوپن وتښتېد.

ـکه داسې وي، ریل له پولیسو ډک دی، ولې یې نه نیسي؟

ـد دې سړي وارخطا راتګ له پولیسو څخه د هغه د تېښتې مانا ورکوي.

ارسن لوپن ته د ښځې خبرې احمقانه ښکاره شوې، ویې ویل:

ـغم مه کوه ! که ستا خبره رښتیا وي، په همدې کوپه که به یې ونیسي.

غلی شو ؛ نوي راغلي سړي ته یې کتل؛ نیمایي څېره یې په خولۍ کې پټه وه. ښځې ته یې وویل:

ـنو تاسو ولې وېرېږئ؟

ځواب یې وانهورېد.

یو ماشوم راغی؛ په لاس کې یې اخبارونه وو؛ ارسن لوپن پیسې ورکړې؛ یو اخبار یې ترې واخیست او مهم عنوانونه یې تر سترګو تېر کړل؛ د ارسن لوپن په اړه هېڅ هم نه و لیکل شوي.

تېره شپه یې تبه وه؛ سترګې یې نه وې پټې کړې ؛ خوب ورته، ځکه چیرکټ ته وخوت.

ښځې په وېره وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_تاسو باید ویده نه شئ.
ارسن لوپن سترګې پرانیستې؛ ښځې اخبار ور واخیست؛ په ځیر ځیر یې ورته وکتل؛ بېرته یې پر چپرکټ کېښود.
ارسن لوپن وویل:
_خو ماته خوب راځي.
یوه شېبه یې د رېل له کړکۍ څخه د باندې وکتل؛ ولاړې ونې او شنه فصلونه په چټکۍ سره شاته پاتې کېدل؛ وروسته یې سترګې پټې کړې؛ فکرونو په مخه کړ؛ ارسن لوپن ته د ښځې خبرې حیرانونکې وې؛ دې ښځې اصلي ارسن لوپن نه پېژانده، خو ولې یې پر بل چا د ارسن لوپن شک راغلی و او له ارسن لوپن څخه
په څه خاطر وېرېدله! وروسته دې نتیجې ته ورسېد چې ښځه روحي ستونزه لري او چټیات وایي.
یو ناڅاپه یې پر سینه فشار راغی؛ په بېړه یې سترګې رنې کړې؛ نا پېژانده سړي تر ستوني نیولی و. ګاونډۍ ته یې وکتل، تندی یې ویني و.
ارسن لوپن د ځان د خلاصولو هڅه وکړه، خو سړي پیاوړې ګوتې درلودې؛ ارسن لوپن په سختۍ سا اخیسته.
سړی پوه شو چې که یوه دقیقه نور هم د ارسن لوپن ستونی همداسې ټینګ ونیسي، نو مړینه یې حتمي ده، ځکه یې ستونی پرېښود، خو په ډېره چټکۍ سره یې د ارسن لوپن تر لاسونو پړی تاو کړ؛ ارسن لوپن د ځان د ژغورلو هڅه کوله چې پښې یې هم وتړل شوې.
د ارسن لوپن په زړه کې ور تېره شوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_اه ! دا سړی تر ما هم چټک دی.

سړي له خپل جېبه پلستر را وایست او د ارسن لوپن خوله یې ور وتړله. وروسته یې د ګاونډی بکس له غولي راپورته کړ؛ په بکس کې پراته ګران بیه جواهرات او قیمتي غمي یې په خپل جېب کې واچول.

ښځې په زحمت سترګې خلاصې کړې؛ په بېره یې له خپلو لاسونو بنګړي را وایستل او د سړي پښو ته یې ور وغورځول.

سړی ټیټ شو؛ په ډېرې خونسردۍ یې یو یو بنګړی جېب ته کړ. ښځې ته ور نږدې شو؛ پر هغې دوهم ځل د بې هوښۍ حمله راغله.

سړي سګرېټ ولګاوه؛ یو یو غمۍ یې سترګو ته ونیو؛ وروسته یې د ارسن لوپن جیبونه ولټول؛دولس زره فرانکه او د هغه د یادا ښت کتابچه په ګوتو ورغلل.

ارسن لوپن پیسو ته نه و خواشینی، له بل څه وېرېده. ارسن لوپن څو میاشتې مخکې پولیسو د غلا په تور ونیو، خو دا غلا ده نه وه کړې؛ دولت بهانه غوښته؛ په محاکمه کې یې د ارسن لوپن پخوانۍ دوسیې را برسېره کړې؛ قاضي مجرم وپېژاند او شل کاله قید وربانديې وخوت، خو یوه اوونۍ مخکې له زندان څخه وتښتید.

ارسن لوپن دومره وخت ونه موند چې په سمه توګه خپله څېره بدله کړي، خو بیا هم ښه و، په ښار کې یې یو شناخته سړي ته سلام ور واچاوه، هغه ونه پېژاند، خو پولیسو هڅه کوله چې ارسن لوپن ونیسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن مجبور شو چې له یوه جعل کاره ملګري مرسته وغواړي؛ هغه هم په جعلي نوم د مدافع وکیل یو کارت ورته جوړ کړ. دې کارت مرسته ورسره وکړه چې تر ربله پورې ځان را ورسوي، خو زړه یې دربېده؛ پر سړک، مغازه، ربل او هر ځای کې خلکو د ارسن لوپن د تیښتې په اړه خبرې کولې. تر ټولو بده لا دا چې اوس پر یوه چپرکټ پورې تړلی و، ژر ، یا ناوخته، بس ! د پولیسو له پاره تیاره ګوله وه، هغه یې لاس تړلی نیولی شوای.

ارسن لوپن یوه بله اند ېښنه هم درلوده؛ غل په راتلونکي تم ځای کې له کوپې څخه کښته کېده؛ بې هوښه ښځه په سد راتله؛ چېغې یې وهلې او پولیس یې مرستې ته را بلل؛ د ده نیول کېدل حتمي وو.

له ځان سره یې وویل:

_کاشکې دا غل د ښځې خوله هم ور وتړي، خو غله بې غمه خپل سګرټ څکاوه او له کړکۍ څخه یې له ښکلو منظرو خوند اخیست.

وروسته یې د ارسن لوپن د یاداښت د کتابچې پاڼې واړولې؛ ښځې ته یې وکتل؛داسې ورته واېسېده لکه ځان چې یې په بې هوښۍ اچولی و، ځکه کله به یې د سګرټ د لوګي له لاسه له خولې ورو ټوخی را ووت.

ربل تېز و ؛ له لېرې د ټکټ ورکونکې چیغې راتلې:

_د ارش د پله تم ځای را نږدې دی، کوزېدونکي مساپر دې تیاری ونیسي.

غل یو ناڅاپه په چټکو ګامونو د دوی خواته ور نږدې شو؛ ښځې چېغه کړه او دا ځل په رښتیا بې هوښه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غل د رېل کړکۍ ته ودرېد؛ په بیړه یې د ارسن لوپن بالاپوښ واغوست.
رېل د سن له سیند څخه د تېرېدو په حال کې و؛ غله خپلې پایڅې ور پورته او کړکۍ یې خلاصه کړه. ارسن لوپن له ځان سره وویل:
_احمق نه پوهېږي چې له دومره تېز رېل څخه ځان اچول مرګ دی.
رېل په اوږده تونل کې ننوت؛ تیاره شوه؛ د ارسن لوپن سترګې رډې راوختې؛ سرې له کړکۍ څخه خپلې پښې ایستلې وې.
تیاره، د رېل لوګی او پر پټلۍ باندې د رېل د تېرېدو تېره غږ، اه! مرګ حتمي و، خو د رېل سرعت یودم ورو شو. ارسن لوپن نه پوهېده چې تونل د ترمیم په حال کې دی، خو غله مخکې له مخکې دا فکر کړی و؛ ده ته مالومه وه چې په دې تونل کې کارېګر کار کوي او د رېل سرعت به کمېږي.
غله ټوپ کړل او په تیاره کې ورک شو.
ریل له تونل څخه ووت؛ ساړه باد کوپې ته راغلی لوګی ور سره یووړ؛ رېل په یوه شنه دره کې روان و؛ ارسن لوپن پوهېده چې یو بل تونل هم نږدې دی. دا وخت ساړه شمال ښځه په هوښ راوسته؛ لومړی یې په خپلو جواهراتو پسې سترګې وغړولې، خوتمه یې وخته، بیا یې د ارسن لوپن له خولې پلستر لیرې کړ.
ښځې په بیړه وویل:
_د خطر زنګ ووهم؟
ارسن لوپن وخندل:
_نه، دا کار به دی په خپل وخت کړې و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخو وپرېږدم، وژلم يې.
غلي شوه، وروسته يې يودم وويل:
ـاوس دې باور وکړ چې دا غل ارسن لوپن و؟
ارسن لوپن ويل:
ـپوليس به يې پيدا کړي او تاسو به بېرته خپل جواهرات تر لاسه کړئ.
ښځې سره سا وابسته:
ـامکان نه لري؛ ارسن لوپن داسې ثوک نه دی چې په اسانۍ ونيول شي.
ارسن لوپن وويل:
ـمېرمنې، غوږ ونيسه، کله چې رېل ودرېد، پوليس را وغواړه ورته ووايه چې ارسن لوپن دې په خپلو سترګو وليد؛ هر څه يې درنه يووړل او په تونل کې يې ځان له رېله وغورځاوه. ننبه يې تور بلاپوښ دی چې په لستونو کې يې اسماني رنګه شنې ليکې تېرې شوې وې.
ارسن لوپن غلی شو؛ دی په دې فکر خوشاله و، ځکه چې د پوليسو پام په بله اوښته.
رېل ورو ورو تم ځای ته نږدې کېده؛ ښځه په فکر کې ډوبه وه. وروسته يې د ارسن لوپن په غږ جټکه وخوړه:
ـپوليسو ته زما نوم هم ووايه! موسيو برلات... ورياده کړه چې ما پيژني؛ په دې توګه به زه هم شاهدي ورکړم؛ پوليس به ارسن لوپن ونيسي او ته به بېرته د خپلو جواهراتو خاونده شې.
ريل لا درېدلی نه و، چې ښځې چيغې کړې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د خدای له پاره، تبا شوم، هر څه یې رانه یو وړل.
څو پولیس راغلل؛ ښځې یو اخې د ارسن لوپن نوم اخیست؛ ویل یې چې زما نوم ورودن او د زندان د معاون میرمن یم؛ ارسن لوپن غلا رانه وکړه.
یو چاغ سړی راغی؛ ارسن لوپن یې له دریشۍ پوه شو چې د پولیسو مشر دی. د پولیسو مشر ښځې ته مخ ور واړاوه:
ـ ډاډه یې، په خپله ارسن لوپن و؟
ـ هو، په خپله و.
ـ اوس چېرته دی.
ـ د سن سیند ته نږدې یې له ریله ټوپ کړل. د تونل شمالي برخه وه.
غلې شوه؛ خپلې اوښکې یې پاکې کړې ویې ویل:
ـ تور بالاپوښ یې پر تن و؛ په لستوڼو کې یې شنې لیکې تېرې وې.
د پولیسو مشر خپلو ملګرو ته مخ ور واړاوه:
ـ د ښځې خبرې سمې دي.
ارسن لوپن سړه سا واخیسته؛ یو پولیس ورغی او د هغه لاس او پښې یې خلاص کړل.
ارسن لوپن د پولیسو د مشر تر مخ ودرېد، ویې ویل:
ـ ښاغلیه! دا سړی ارسن لوپن و؛ بیړه وکړئ، نیولی یې شئ؛ که غواړئ نو زه به هم مرسته درسره وکړم.
د پولیسو مشر څه ونه ویل؛ ارسن لوپن شېبه وروسته د ریل د رییس په دفتر کې و. ګڼ کسان ترې را تاو ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن ته دا ځای خطر ناک مالوم شو؛ هغه يې کوله چې له ګټې
ګونې ځان وباسي، خو د پوليسو مشر يې تر څنګ ولاړ و. د پوليسو
مشر په دوهم ځل د تحقيق غوښتنه وکړه، خو ارسن لوپن وويل:
ـښاغليه! وخت مه ضايع کوه بس، يو موټر راوغواړه او غل ونيسه.
د پوليسو مشر وويل:
ـدوه تنه مې د ارسن لوپن په پيدا کولو پسې ليږلي دي.
ارسن لوپن حيران شو:
ـڅه وخت؟
ـلږ مخکې؛ پر بايسکلو لاړل؛ ډاډه يم، ارسن لوپن نه شې ترې
تښتېدلای.
ارسن لوپن خپلو اوږو ته ټکان ورکړ، په بې اعتنايي يې وويل:
ـفکر نه کوم چې مامورين دې د ارسن لوپن په نيولو بريالي شي؛
هغه هم پر بايسکلو.
ـولې؟
ـدا د موټر کار و؛ ارسن لوپن به اوس تر ليرې رسېدلی وي.
د پوليسو مشر وخندل:
ـزموږ د مالوماتو له مخې ارسن لوپن د روين سيمې ته ځي، هماغته
به يې ونيسو.
ـفکر نه کوم.
ـپروا نه کوي؛ هر څېرې چې وي، موږ يې نيسو.
ارسن لوپن وويل:
ـداسې ښکاري چې د يامين سيمه يې هدف دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پولیسو مشر په حیرانۍ ارسن لوپن ته وکتل:
_ته له کومه پوهېږې؟
_په کوپه کې یې همدا ویل؛ ما په خپله ولید ؛ له جېبه یې د رېل د حرکت لیست را وایست او د رامین سیمه یې په نښه کړه.
د پولیسو مشر ارسن لوپن ته وکتل، خو دا کتل یې اوږده وو؛ د ارسن لوپن زړه ولړزېد ؛ له ځان سره یې وویل:
_شک یې نه وي کړی !
یودم یې وخندل:
_دوولس زره فرانکه ډېر شی دی؛ ټوله سرمایه مې ده؛ د غله نیولو ته بیړه لرم. که خپل دوه نفره همکاران را سره ولېږئ، نو د ارسن لوپن د نیولو ډېر چانس لرو ، ځکه ماته هغه سیمه مالومه ده.
مخکې تر دې چې د پولیسو مشر څه ووایي ګاونډۍ د ارسن لوپن خبرې تصدیق کړې:
_ښاغلیه دا سړی موسیو برلات نومېږي؛ اطمینانې شخص دی؛ زموږ د دواړو غلا شوې؛ د هغه خبره ومنه.
د پولیسو مشر به د زندان د مرستیال د میرمنې د غوښتنې په مقابل کې څه ویل ! هېڅ، ځکه یې په ډېره مینه د ارسن لوپن پر اوږه لاس کېښود ، ویې ویل:
_موسیو برلاته ! که د دې غله په نیولو بریالی شوې، قانون به دې تل پوروړی وي. خوشاله یم چې د ارسن لوپن د نیولو له پاره دومره زړه کوئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پولیسو مشر ارسن لوپن تر لاس ونیو، یوه موټر ته یې ودراوه؛ د ماول او کاستون په نومونو یې دوه تنه پولیس ور وپېژندل او ویې ویل چې دا دوه پولیس د ده په خدمت کې دي.
موټر حرکت وکړ؛ څومره چې د رېل له سټېشن څخه لېرې کېده په هماغه اندازه د ارسن لوپن زړه ته ډاډ ور لوېده. موټر په شنه دره کې ګړندی روان و؛ ارسن لوپن د ازادۍ احساس کاوه؛ ده د دې دوو دولتي مامورینو په مرسته ډېر څه کولای شوای.
حیرانوونکې وه؛ ارسن لوپن د ارسن لوپن په نیولو پسې ته!!
وروسته یې دواړو پولیسو ماول او کاستون ته وکتل؛ په زړه کې یې له هغوی مننه وکړه، اه! که دا دوه پولیس نه وای،نو د تلاشي له پوستو به خنګه تېرېده. خو کار نه و خلاص، غل یې باید موندلی وای؛ له هغه سره یې پیسې او مهم اسناد ول. ارسن لوپن نه غوښتل چې نور څوک یې په رازونو پوه شي.
نیم ساعت وروسته د دارنتال سیمې ته ورسېدل؛ د پولیسو په مرسته یې مالومه کړه چې د تور بالاپوښ لرونکي کس د امین د سیمې ټکټ اخیستی دی.
ماول وویل:
_د امین رېل نولس دقیقې وروسته د بوستې په سټېشن کې د لنډ وخت له پاره درېږي، که ور ونه رسېږو، رېل سرعت نیسي او د پاریس خواته ځي.
ارسن لوپن وویل:
_تر هغه ځایه څومره لار ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ درویشت کیلو متره.
ارسن لوپن خپل لاسي ساعت ته وکتل:
ـ درویشت کیلو متره او نولس دقیقې.
موټر حرکت وکړ؛ تېز ته؛ یو ځای لاندې په دره کې له شنو ونو د رېل
تور لوګی راووت؛ لاره خلاصه وه؛ موټر په سلو کې روان و.
د رېل تر حرکت مخکې سټېشن ته ور ورسېدل. په بېړه یې ټولې
کوپې ولټولې؛ د غله درک نه و.
د سټېشن رییس راغی، دوو پولیسو خپل کارتونه ور وښودل، خو د
رییس یوې خبرې نهیلي کړل؛ هغه د رېل د یوه کارکونکې له خولې
ورته وویل چې د رېل تر درېدو مخکې یوه سړي له رېله ټوپ کړل او
په ګڼو ونو کې ننوت.
ارسن لوپه په غوسه چیغه کړه !
ـ غله د پولیسو موټر لیدلی و.
د سټیشن رییس وویل:
ـ که دوه سوه متره شاته لاړ شۍ، د غله پلونه به په اسانۍ سره
ومومئ.
خبره یې سمه وه؛ پلونه روښانه ښکارېدل.
ارسن لوپن یوه پولیس ته شاره وکړه؛ هغه په ګڼو ونو کې ننوت، خو
ډېر ژر یې چیغه کړه، ارسن لوپن او بل پولیس منډه ور واخیسته؛
لومړي پولیس په ستړې سا وویل:
ـ هلته وګورئ ! غل تر دېوال واوښت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن په بیړه مخ ور واړاوه؛ د غله د بلالپوښ ژی، تر د ېوال پټه شوه، خو ده غوښتل چې په یو اځې ځان غل ونیسي، دی وېرېده چې د غله په جیب کې یا داښتونه به پولیس وپوهوي چې اصلي ارسن لوپن څوک دی.

ویې ویل:

_ښاغلی ماسول! تاسو کېڼ لوری وڅارئ! کاستون به هم ښی خواته لاړ شي، په دې توګه به غل د تېښتې لار ونه لري.

یوه شېبه غلی و، بیا یې شاوخوا وکتل، ویې ویل:

_که مې مرسته غوښته، تاسو به خبر کړم.

ماسول او کاستون هر یو یوې خواته لاړل؛ ارسن لوپن په احتیاط ځانګې لیرې کړې؛ د ځنګل دا برخه ګڼه وه؛ د ځانګو له لاسه کړوپه ملا روان و. ځای ځای به یې ځمکې ته کتل، خو په مرطوبه ځمکه او ژېړو رالوېدلو پاڼو کې د غله پلونه نه ښکارېدل. ارسن لوپن له غونډۍ کښته شو، یو ځای ړنګه وړه کوټه ولاړه وه.

ارسن لوپن په احتیاط ورغی؛ غل په ړنګو د ېوالونو کې ولاړ و. پیسې یې شمېرلې؛ ارسن لوپن ټوپ کړ؛ غله توپانچه ور واړوله، خو د ماشې د کشولو وخت یې ونه موند. پړمخې پرېووت، تر څو چې یې لاسونه ښورول، دروند سوک یې ژامه یوې خواته کړه کړه؛

ارسن لوپن وویل:

_ګرانه ملګریه! زه ارسن لوپن یم؛ څه چې دې غلا کړې دي را ویې سپاره! ژمنه کوم پولیس نه خبرېږي.

غله په حیرانۍ ورته کتل...ارسن لوپن وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــسم نه وایم؟
غله وویل:
ــسم وایې.
غل یې پرېښود؛ هغه په پښو ودرېد، خو په چټکۍ سره یې له جېبه تېره چاړه را واېسته؛ ارسن لوپن ځنګ بدل کړ؛ د غله لاس یې ونیو؛ زنګون یې د غله تشي ته سیخ کړ؛ غله اخ کړل او پر ځمکه پرېووت. ارسن لوپن د هغه پر ټټر کېناست، ویې ویل:
ــپه مهربانۍ پوه نه شوې!
غل یې پر غوږ په سوک ووهه، بې هوښه شو.
ارسن لوپن د هغه جیبونه ولټول؛ هرڅه یې ترې یو وړل؛ د غله له جېبه یې د هغه د یادداښت کتابچه را وایسته، څو پاڼې یې واړولې، ناڅاپه یې له خولې راوتل:
ــپیر اوفري! مشهور قاتل، هغه څوک چې میرمن دومبرورا او د هغې دوې لوڼې یې یواځې د زرو فرانکو له پاره ووژلې.
د غله څېرې ته ځیر شو، ویې ویل:
ــ اوس پوه شوم چې دا سړی په رېل کې ولې شناخته راته وایسېد.
وروسته یې په یوه واړه کاغذ کې ولیکل:
ــدا دوه سوه فرانکه هغو دوو پولیسو ته ډالۍ چې له ارسن لوپن سره یې د دې مشهور قاتل په نیولو کې مرسته وکړه.
لیک او پیسې یې غله ته نږدې کېښودې، تو پانچه یې را واخیسته؛ هوایي ډز یې وکړ؛ له ځان سره یې ویل:
ــد ډز په اورېدو سره به پولیس راشي او دا قاتل به خپله سزا وویني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګاونډۍ پیسې او جواهرات یې د بې هوښه قاتل پر ټټر کېښودل او خپله په ګڼو ونو کې ننوت. شل دقیقې وروسته یوه کوچیني بازار ته ورسېد ، ملګرو ته یې تلګراف وکړ چې د ځینو ستونزو له لاسه هغوی نه شي لیدی.

هماغه ورځ په شپږ بجې پاریس ته ورسېد ؛ په ورځپانه کې یې ولوستل چې مشهور قاتل پیراوفري نیول شوی دی.

سهار یې د فرانسې د اکوی په ورځپانه کې ولوستل:

ـتېره ورځ ارسن لوپن وتوانید چې مشهور غل او قاتل پیراوفري ونیسي. که څه هم چې ارسن لوپن له قانون څخه سرغړونه کړې، خو بیا یې هم څو ځله خپلو خلکو او وطن ته خدمت کړی؛ ده د طلا زېرمه او مهم اسناد دولت ته وسپارل؛ څه موده مخکې یې د سارک په جزېره کې د معجزې تېږه د غلو له منګولو وژغورله؛ د فرانسې ولسمشر ښاغلی والانکلای په خپله له ارسن لوپن څخه غواړي چې د وزیرانو شورا ته ورشي او د فرانسې دولت په رسمي توګه له هغه څخه مننه وکړي.

دولت دا پرېکړه هم کړې چې د ارسن لوپن د بند موده را ټیټه کړي، خو که ارسن لوپن دا کار ونه کړي، د ولسمشر د غوښتنې د نه منلو او له زندان نه د تېښتې په خاطر به لا هم د پولیسو تر تعقیب لاندې وي.

د ورځپانې دې خبر په خلکو کې ګونګوسې پیدا کړې؛ دوی ویل، ارسن لوپن یو قهرمان دی؛ ده د سارک جزیره له غلو څخه وژغورله؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دولت غلا شوي پټ اسناد يې بېرته دولت ته ور وسپارل. ټول په يوه خوله ول چې ارسن لوپن بايد وبښل شي.
خو ارسن لوپن غلی و ؛ نه يې څه وويل او نه هم په اجتماع کې وليدل شو ؛ د ځينو زړه ته لوېدلې وه چې ارسن لوپن له فرانسې ځخه وتلی دی.
دا تصور سم و ؛ ارسن لوپن افريقا ته لاړ، خو يوه ورځ يې د فرانسې په اکوی ورځپاڼه کې په خپله امضا يوه مقاله خبره شوه. ارسن لوپن ليکلي و:
"د خلکو له مينې مننه؛ ماته يې په درنه سترګه وکتل، خو زه په منني پسې نه ګرځم؛ لوی هدف مې خپلو خلکو او وطن ته خدمت دی.
د معجزې د تيرې پېښه هم اتفاقي وه. بس، يوه ورځ زما ملګري پاتريس بلوال ليک راولېږه؛ ده غوښتنه کړې وه چې د ورونيک په نوم له يوې مېرمنې سره مرسته وکړي چې د سارک په جزېره کې خپل ورک زوی ومومي.
د سارک جزېرې ته ورغلم او په لنډ وخت کې مې ډېر مالومات تر لاسه کړل. د ورسکي په نوم خطرناک قاتل مې ونيو، خو يو څه ناوخته؛ کنت هرژمون او د جزېرې ډېر اوسيدونکي وژل شوي وو.
د دې پيښې بشپړ جريان مې د پوليسو مامور ته وليکه؛ ولسمشر هم ترې خبر دی.
خو بيا هم د پوليسو لخوا ونيول شوم؛ ځان بيګناه راته واېسېد، ځکه له زندانه وتښتېدم. د ربل پېښه هم اتفاقي وه؛ يوه بله خبره!

(c) ketabton.com: The Digital Library

پولیس د دې پر ځای چې په مجرم پسې وګرځي، خپل ډېر وخت بېځایه تېروي او په اوزاو پسې ګرځي. دا ځکه چې ډېر پولیس له تجربه لرونکو کسانو څخه نه دي تاکل شوي. "

ارسن لوپن

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library